

Giới thiệu Người Có Giống Công Tử

Người Có Giống Công Tử của tác giả Nguyễn Vi là câu chuyện tình xoay quanh cuộc sống giữa hần và nàng từ khi gặp nhau cũng như những lần đối đầu với nhau...

Nàng không thể ưa hần được, đó là một tên nam nhân háo sắc chỉ để ý đến vẻ bề ngoài của nàng, đã thế còn là một tên vô lại không để ý đến mọi người ngoài nàng. Nhưng nhìn đi nhìn lại thì mỗi lần hần âu yếm nàng thì lại rất giống tên nam nhân trước kia đã từng rời bỏ nàng sao???

Liệu cái vết thương lòng trong quá khứ của nàng có thể được vá lại? Liệu câu chuyện giữa hai người sẽ có cái kết ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tiết Từ

Xuân hàn se lạnh.

Gió xuân từ từ giống xuyên thấu qua cuối đông lạnh lẽo. Nhưng cũng lơ mơ quay quanh trời theo, lần đầu mở ra xe hoa thơm ngát

Thiếu niên hướng bước đi tiến vào thư phòng. Từ bên ngoài cửa sổ một mùi vị thơm ngát nhẹ thổi đến, hương thơm thân nhiên kia khiến tâm trí người ta thanh thản, lòng dạ thanh thoi, cũng làm cho hần bắt giác cong lên vành môi mỏng xinh đẹp.

Đột nhiên. Bị gió lay động thư sách dẫn tới sự chú ý của hần. Hần đi đến trước bàn giấy. Đưa tay cầm lấy bản lam da thư. Mới mới cầm lấy thư sách. Một bóng dáng màu tím đột nhiên từ chân song cửa toát ra. Dường như giống tên trộm trẻ con. Từ song cửa tiến vào căn phòng.

“Ly đường ca!” _ Tên trộm trẻ con kia là Tử Thường Tiểu cô nương. Chứng kiến thiếu niên cũng không kinh ngạc. Ngược lại vui vẻ nở nụ cười. Ưu nhã ngồi ở phía trên chân song cửa sổ. Tay nhỏ bé ngăn lấy bên thân. Đôi chỉ chân trẻ con nhẹ nhàng lắc theo. “Hi. Huynh chỉ biết ở chỗ thư góc từ này”

Cô gái tuổi ước chừng mười ba, mười bốn. Tuổi Nho nhỏ mặt mày lại như họa. Ngũ quan không như nhau cẩn thận khéo léo. Phũ xiêm y màu tím. Đoạn như đen giống như tóc dài buông rơi. Nhưng tóc dài đen tuyền chính giữa lại vài sợi tím nhạt.

Nhìn kỹ xuống. Mới phát hiện trong tóc dài rải rác theo thật nhỏ phát ra. Mà bím tóc gian tác quần lấy đoạn tím. Song song quần quanh biên chức. Bím tóc phía cuối buộc theo một chiếc chuông tím nhỏ nhỏ. Thuận theo trán nhẹ lắc. Đẳng ra thật nhỏ tiếng chuông.

Xảo tiểu thiên hê (*)kia hình dạng động người. Gió xuân lay động tóc của nàng, khiến nàng tựa như Xuân thần tặng đến xuân tình nghịch đó. Duyên dáng khiến người khác dời không mở mắt. Nhìn cô gái. Thiếu niên ánh mắt nhỏ giật mình. (* ý nói khéo cười tươi đẹp lắm sao)

“Sao lại trở nên ngốc như vậy?” _ Chứng kiến thiếu niên bộ dạng ngu ngốc. Nàng cười khanh khách. Tiếng cười khinh giòn điệp bay múa. Lắc điệp vũ khuấy động lòng người.

“Tiểu Tước nhi.” _ Thiếu niên giọng lên sắc mặt lạnh nhạt đủ tàn sát. Ánh mắt ôn nhu. “Muội trở về khi nào?”

“Vừa mới.” _ Cô gái ý cười nhẹ nhàng. Bờ môi cười hoa càng ngọt. “Một hồi đến liền nghe nói huynh bệnh ở giường. Vốn định nhìn xem huynh bệnh chết không. Nhưng hiện tại vừa nhìn. . . huynh khí sắc không tệ thôi!” _ Môi hồng răng trắng. Sắc mặt tuần tú ngon miệng khiến người muốn cắn một ngụm.

“Để muội thất vọng rồi.” Thiếu niên buông thư sách. Đi đến trước bàn. Cầm lên ngọc hồ rót nước. “Lần này đạo mộ thu hoạch như thế nào?”

“Chất đầy mà đưa về.” _ Nàng bên đầu nhìn động tác thiếu niên. Kỳ quái. Rõ ràng là cầm hồ châm trà thực bình thường. Chính là do hần làm đến lại đặc biệt đẹp. Nhỉ nhĩ tôn quý kia phảng phất khí chất là cùng sinh đều đến. Cát tay nhắc chân đều khiến người ta thưởng tâm duyệt mắt. Khiến nàng xem vài năm. Nhưng thế nào cũng xem không chán. Nàng cùng thiếu niên xem như hàng xóm. Hai người ngụ ở sân ngăn cách lấy một đạo tường thấp. Thiếu niên lớn hơn nàng năm tuổi, Từ lúc nàng có ký ức tới nay còn có sự tồn tại của hần.

Thiếu niên giống như là nhìn nàng lớn lên. Hần thương nàng, sủng nàng. Dạy nàng đọc sách học chữ. Cũng biết nhà nàng tổ truyền gia nghiệp. Nhưng lại không như loại người bình thường khinh bỉ như vậy

Hỏi hần nguyên nhân. Hần lại đáp: “Còn may. Ít nhất không phải giết người phóng hỏa.”

Giọng điệu hồ hững kia làm nàng bật cười. Rõ ràng đọc sách thánh hiền. Mà không cổ hủ chút nào. Đối với nàng mà nói. Hần thực đặc biệt.

“Muốn cái gì?” Thiếu niên đi đến trước người của nàng. Đưa chén trà cho nàng.

“Nhớ huynh a!” _ Nhận lấy chén trà. Nàng tuyệt không xấu hổ. Thân nói cho biết hần. Loan nguyệt giống như mâu nhi cười nhìn hần.

“Chúng ta đang ở đây. Có cái gì tưởng nhớ chứ?” Thiếu niên cười nhẹ. Tuấn nhi hình dạng quá giống như mê người. Như ánh trăng nhàn nhạt

“Chẳng lẽ huynh không nhớ muội sao?” _ Mặt nhỏ đột nhiên tới gần hần. Hai người má gần trong gang tấc. Cô gái mùi thơm từ trên người nàng thoắt đến.

Thiếu niên ngẩn ra. Nhìn khuôn mặt cẩn thận kia. Làn da không tí vết như bóc vỏ trứng giống như bóng loáng tể nộn (*).Môi phấn như anh đào. Dưới chỗ nước trà nhuận trạch hiện theo hơi mỏng thủy quang. Rõ ràng vẫn còn là Tiểu cô nương. Lại có nữ nhân kiều mỹ. Như một đóa nụ hoa thả chùm mây. Thái lệ động lòng người. (* tể nộn= non nhỏ)

“A!” Gặp hần lại ngây người. Cô gái đi vào một chuỗi cười nhẹ. Ngón tay nhỏ nhẹ cô áp chóp mũi tuấn tú

“Ly đường ca. Huynh hôm nay tại sao chỉ ngây ngốc? Là do nhìn thấy muội rất vui sao?”

Thiếu niên hoàn hồn. Tuấn mâu lại vẫn lưu luyến theo trên khuôn mặt cười. của “Là đúng nha!” Hần cười ứng hòa. Cũng không lúng túng không buồn bực

“A! Huynh hôm nay chân thành thực đấy!” _ Cô gái khinh diệu lông mày. Mắt đẹp hồ nghi đánh giá hần. “Ngày hôm nay Ly đường ca có chút quái à!”

“Có sao?” _ Thiếu niên cười nhạt. Hối ngược lại nàng. “Quái chỗ nào?”

“Ngộ...” _ Lông mày nhú lại. Nàng đang trải qua suy nghĩ xuống. Mắt đẹp hơi hơi nheo lại. Cùng hần nghiêm túc cùng nhìn kĩ. “Phốc! Ha ha... chơi như vậy không tốt!”

Nàng khanh khách cười to. Thiếu niên cũng cười. Con ngươi đen trong nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nàng. Xán lạn mặt cười Như Hoa giống như kiều diễm. Làn hần xem mắt ngây dại

Thiếu niên ánh mắt đen sáng khiến nàng dừng lại tiếng cười. Ngực bởi vì ánh mắt của hần mà áy náy. Vẽ rõ làn môi. Mắt đẹp xao động theo thân nhiên e thẹn. “Muội vui vẻ vì huynh hôm nay thành thực. Có thương!” _ Nàng đặt chén trà xuống. Bắt lấy tay hần. Đưa một khối ngọc phóng tới lòng bàn tay hần

“Đây là...” _ Là một ngọc bội. hình vuông Ngọc làm bằng chất thanh nhuận. Nắm tại bàn tay lạnh lẽo ở giữa lại lại xuyên theo một tia ấm áp. Giữa ngọc bội là điều văn tốt bền. Hồng sắc nhỏ trắng xuyên qua phía trên viên móc. Kết thành tịnh đế đồng tâm kết. Mặc dù là không hiểu ngọc người cũng biết ngọc bội này không tầm thường

“Tiểu Tước nhi...” _ Thiếu niên ngẩng đầu. Làn môi lại bị môi mềm hôn. Hần lại giật mình. Lặng lặng nhìn nàng.

“A!” _ Trộm hương thành công bóng dáng cô gái khéo léo bay ra bên song cửa sổ. Nhẹ như lông đứng ở trên tường. thấp”Ly đường ca. Muội đáp ứng lời cầu thân của huynh”

Nàng dương thanh nói. Mặt nhỏ nhiễm theo thân nhiên bồi hồng. Nàng nhớ tới hai tháng trước. Tại lúc nàng chuẩn bị rời nhà đạo mộ. Hần đột nhiên lên tiếng nhìn về nàng cầu thân. Nàng đáp ứng qua hần. Sau khi trở về sẽ cho hần đáp án.

“Bất quá. Huynh phải chờ muội hai năm nha!” _ Chứng kiến hần ngu ngơ hình dạng. Trên khuôn mặt nhỏ ý cười càng sâu. “Ngọc bội kia là vật đính ước. Cuối năm thứ hai Huynh lại đến theo a cha của muội để cập chuyện cầu thân đi!”

Trêu chọc xong một tri Xuân Thủy. Nàng kiều cười xoay người rời khỏi.

Nàng nghĩ. A cha nếu biết sự kiện này. Nhất định hội khí được khiêu cước.(không hiểu câu này lắm nên giữ nguyên)

Cuối năm thứ hai. Nàng mười sáu tuổi. Vừa mới hoa dạng năm hoa. Lập gia đình vừa mới tốt. Gả cho ly đường ca rất tốt. Nàng thực vui vẻ, thực vui vẻ Ly đường ca mà!

Cô gái vẽ ra tươi cười vui vẻ. Ngực ức phình lên nòng nòng vui mừng.

Nàng chờ mong năm cuối thứ hai. Thật sâu chờ mong...

Nhưng mấy tháng sau. Tại lúc nàng lại đạo mộ về đến. Nghênh đón nàng không phải thiếu niên kiên định ôn nhu tươi cười

. Mà là phiêu dương bạch bà.

Lần đó gặp mặt đúng là cuối cùng một lần. Một trận tràng ôn dịch mang hần đi. Cũng mang đi lòng của nàng...

**** Chú thích của người edit: Tên nhân vật đúng là Vân Thanh Long chứ hông phải Vân Thanh Lung nha mọi người

Chào mừng. Khách quý người người cung kính bước vào phủ Nam Vương gia. Cười chúc mừng trưởng tử Nam Vương gia được thánh thượng tứ hôn cho hôm nay cưới được một kiều thể xinh đẹp

Thung hôn sự này không chỉ chấn động vương đô. Cũng oanh chuyển võ lâm giang hồ. Đương kim đệ nhất thiên hạ thần bộ Nam Cung Cẩn rốt cuộc lại cưới vợ Vân gia trộm mộ bốn ngàn lượng bạc, Quan này cùng giặc liên thân chính là trước giờ chưa thấy

Lại càng không cần nói Nam Cung Cẩn thần bộ này gia thế hiển hách chính là người đời đều biết. Mà càng khiến người say sưa vui nói chính là. Sự kiện thành thân này còn là hoàng đế hạ chỉ ban hôn. Bữa tiệc mở trăm bàn. Tiệc rượu mời vương đô toàn bộ dân chúng. Để mọi người thăm thẳm không khí vui vẻ này

Nam Vương gia cười đến không khép miệng. Nghênh đón khách mới đến tham gia hôn lễ. Đối với nàng dâu tương lai hẳn có thể không có bất kỳ bất mãn nào. Thậm chí yêu thích cực kỳ.

“Thân gia công. Thực cảm ơn người chịu đưa Huyền Vũ nha đầu gả cho Cẩn nhi. Nàng dâu này ta cực kỳ thích”

Nam Vương gia vừa cười nghênh đón lại khách. Vừa đứng ở một bên Vân Đại Phi nói.

Chuyện môn thân này có thể kết được không dễ a! Trước không đàm tiếu lưỡng khẩu (*) (có thể hiểu là không bàn bạc nói chuyện kĩ lưỡng một chút) vì phải đạt được yêu cầu của Vân gia chỗ này thật hao phí thời gian. Cửa ải Đan vân đại phi kia cũng rất khó khăn. Thật vất vả mới hoàn thành hai mươi kiện bảo vật Vân gia yêu cầu. Nhưng Vân đại phi vẫn là cứng rắn rõ rệt tính tình không chịu gặt đầu. Qua nhiều thời gian. Chúng nữ ở Vân Gia bị cưỡng bức. Vân đại phi đành phải ngâm lấy nước mắt không cam lòng không muốn mà đồng ý

“Hừ! Nam Cung tiểu tử có thể lấy được nha đầu của nhà ta coi như vận tốt.” _ Vân đại phi sắc mặt già rõ ràng khó chịu. Nghĩ đến phải đem nữ nhi gả đi ra ngoài. Hẳn lại không cao hứng nổi.

Gả ai cũng tốt thôi. Thế nhưng gả cho đương quan. Gả giặc đó giác quan bị gì sao? Vân gia nay còn không bị trêu chọc sao?

Hơn nữa còn bị hoàng đế ban hôn. Yêu. . . đương tặc chính là muốn đùa bỡn ta thôi! Tốt lắm! Bọn Vân gia hẳn còn có thể đùa bỡn sao?

Làm không tốt sau này đạo cái đồ đều sẽ dẫn vào nhìn chăm chú. Trối tay trối chân. Nhiều phiền toái nha!

Nữ nhi này hẳn gả là tâm không cam lòng chuyện không mong muốn. Nhưng hết lần này đến lần khác không ai để ý đến hẳn. Hẳn đứng đầu một nhà này gánh lấy rất nhiều không tôn nghiêm nha!

Nếu nữ nhi không nghe hẳn. Kể cả bà vợ chết cũng chửi hẳn. Bảo hẳn không cần lo cho. Ngoan ngoãn đợi gả nữ nhi. Cho dù hẳn không đồng ý. Nữ nhi coi như chiếu gả. Ai để ý đến hẳn?

Này... Này giống lời nói sao? Không có ai xem hẳn là đương cha, đương trọng phụ sao

Cũng mặc kệ hẳn hơi thở lại tiếp tục bốc hỏa đều không dùng được. Căn bản không ai bỏ hẳn. Nữ nhi Huyền Vũ thậm chí còn uy hiếp hẳn. Nói hẳn tiếp tục ngăn cản nàng lập gia đình. Nàng sẽ không nhận hẳn làm cha. Này... Này đây là lời hỗn trưởng gì? Hẳn nuôi nữ nhi nuôi mười sáu năm. Hiện tại lại vì nam nhân không cần nhận người cha này của hẳn. Thật sự là thiên sát! Nữ nhi nuôi lớn chính là nhà người khác rồi!

Vân Đại Phi càng nghĩ càng ai oán. Giương một sắc mặt già cũng càng khó coi.

“Đương nhiên đương nhiên. Có thể lấy được Huyền Vũ nha đầu là Cẩn nhi may mắn.” _ Nam Vương gia ha ha cười nhẹ. Đưa tay vỗ vỗ vai Vân Đại Phi “Khâm. Thân gia công. Khó có được ngày lành người sắc mặt lại ly biệt khó coi như thế Nếu con cái ta lúc trước đắc tội với người. Ta nay là đương lão tử thay nó nhận lỗi với người.” (đương lão tử=chỉ người đang làm cha)

Vân Đại Phi nhìn Nam Vương gia liếc mắt một cái. Người ta hào thanh hào khí. Hẳn cũng không tiện tiếp tục băng sắc mặt. (băng ở đây giống như băng vết thương) Hơn nữa tiếp tục thế nào không cam nguyện. Nữ nhi phải lập gia đình là sự thật. Hẳn cũng không ngăn cản được a!

“Quên đi, quên đi. Cũng kết thân rồi. Quan giặc liên thân thôi. Việc này cũng không phải người bình thường có khả năng là được. Cũng chỉ có Vân gia chúng ta mới làm được à!” _ Vân đại phi miễn cưỡng mình an ủi. Dù sao cho dù hẳn khó chịu cũng không có người nào bỏ mặc hẳn. Hẳn còn có thể làm thế nào? Cũng chỉ có thể nhận.

“Ha ha. Đúng a!” _ Nam Vương gia cười ha ha. “Có thể lấy được thiên kim Vân gia đạo mộ. Chính là phũ Nam Vương gia chúng ta vinh quang nha! Thân gia công. Chúng ta cũng nên đôi đôi tốt, hết lớn một tràng. Không say không về nha!”

“Được! Không say không về!” _ Vân đại phi cũng dùng sức chụp bả vai Nam Vương gia. Cuối cùng bằng lòng thân gia công này. Vui vẻ nở nụ cười.

Ai! Nhà nàng a cha thật là dễ dụ... Luôn luôn đứng ở bên cạnh Vân Thanh Lung nhìn không được lác đàu. Một vài câu nói đã bị Nam Vương gia làm cho cười vang. Với nhau xưng huynh nói đệ. Nam Vương gia này chỉ cần vài lần quan sát thì mò thấu ý nghĩa, cá tính đơn giản của A cha nàng

Như vậy cũng tốt. Đỡ phải a cha tiếp tục lại tiếp tục vắn vẹo nháo biệt. Thiết là. Đều gần tuổi. Tính tình cùng cá tính đều cùng cái tiểu hài tử một hai dạng.

“Thanh nhi.” _ Lận Mặc Ngọc đi đến bên cạnh thê tử. Tuần tú không giống phạm nhân khuôn mặt làm cho không ít người kinh diễm nhìn chăm chú. (kinh diễm: kinh ngạc trước cái đẹp) Chứng kiến Vân Đại Phi cùng Nam Vương gia bộ dạng quen biết cùng vui. Môi hẳn không cảm được một câu: “Xem ra nhạc phụ tâm tình biến đổi rất tốt.”

“Luôn phải chấp nhận sự thật.” _ Vân Thanh Lung từng nhún vai. Ánh mắt ngăm bốn phía một chút . Phiếm trừ anh khí mi hơi nhúu. “Chàng có thấy Chu

Tước không?” _ Nàng hôm nay hình như đều không thấy bóng dáng nhị muội

“Không.” _Lận Mặc Ngọc nghĩ một chút.: “Ngày hôm nay hình như đều không có gặp nàng.Sắp phải bái đường rồi. Theo lý mà nói nàng phải biết sẽ chờ đợi ở đại sảnh mới đúng.”

Có thể nhìn một chút. Trong đại sảnh chỉ có Vân Bạch hồ, Vân tiểu muội cùng hai người vị hôn phu. Độc độc không thấy Vân Chu Tước. (nhà gì mà 4 người tên 4 thánh thú luôn vậy trời)

“Ta đi tìm nàng. Chàng ở đây chú ý a cha một chút. Ngán vạn lần đừng để cha và trưởng công chúa lại trở nên âm ỉ.” _ Mặc dù hiện tại có a nương bồi ở bên cạnh trưởng công chúa. Ngán cân tây đầu mãnh sư gặp mặt tương đầu.Nhưng mà khó bảo toàn sẽ không phát sinh ngoài ý muốn. Lận Mặc Ngọc nở nụ cười. Chăm chú nhìn thế tử đôi mắt tràn đầy thương yêu.”Uh! Nàng đi đi. Ta sẽ tận lực không để bọn họ tương đầu.”

“Ừ!” _ Vân Thanh Lung quay đầu về trưởng phu một nét thoáng hiện cười. Có thể lại không quên dặn đi dặn lại.”Nếu bọn hai người bọn họ, trở nên mâu thuẫn. Chàng liền rời xa xa. Cẩn thận bị thụ thương.”

Nàng lo lắng căn dặn. Lận Mặc Ngọc thân nhỏ nhả yếu đuối. Có thể không chịu nổi một chút vết thương

“Ài. Nàng đừng nghĩ nhiều.” _ Thê tử khiến Lận Mặc Ngọc bật cười.”Nhanh đi tìm Chu Tước đi. Gần đến thời gian bái đường rồi.”

“Ừ!” _ Vân Thanh Lung gật đầu. Rồi đi trước lại hướng ánh mắt về hai vị em rể. Muốn hai người bọn họ chú ý một chút. Đừng nên một đôi mắt tập trung nhìn chồng chọc lão bà của mình. Rồi mới cất bước đi ra đại sảnh.

“Thiệt là. Con bé Chu Tước này không biết chạy tới chỗ nào đi dạo.rồi” _ Vừa nói thầm theo. Vừa tăng tốc bước chân tìm kiếm Nếu hai đầu mãnh sư trở nên thực đầu. Nàng có thể cần một tuần thú sư.

Chỉ cần Nhị muội ở đây. A cha liền sẽ nghe lời giống như chỉ miêu.

◎ ◎ ◎ ◎ ◎ ◎

Gió từ từ thổi nhẹ

Khác biệt với âm thanh náo nhiệt trước đó. Hậu viện một mảnh yên tĩnh. Vân Chu Tước ưu nhàn ngồi ở bên cạnh hồ nước. Đầu ngón tay ở mặt nước quét nhẹ mà qua. Như bức họa mở ra gọn sóng lăn lăn

Trên cổ tay phải ngọc lĩnh đang thuận theo cây cỏ mềm mại di động mà phát ra tiếng vang nhẹ.Phát ở trên kết thanh với ngân lĩnh xuyên qua ngân trâm cũng bị gió lay động. Cùng chuông ngọc đang hợp tấu ra tiếng chuông mỹ lệ

Nàng một thân tao nhã. Xiêm y nga hoàng buộc vòng quanh vóc dáng nhỏ nhắn xinh đẹp.Tóc dài giống ô tơ tằm mỏng. Chỉ có đơn giản kéo bun búi tóc mây lại lấy ngang trâm ghim ở đầu.Rũ xuống tóc đen thỉnh thoảng rải rác bím tóc nhỏ thất với ruy băng màu vàng

Mặt mày cẩn thận như họa. Trầm tư mắt đẹp là một mảnh hồ hững. Đường ấn dấu rất nhiều bí mật. Khiến cho người khác muốn tìm tòi đến tột cùng. Nhưng lại không dám dễ dàng tới gần. Sợ quấy nhiễu mỹ nhân trước mắt như tựa tiên nữ

Trong vương phủ thỉnh thoảng trải qua người hầu đều không tự chủ được đưa ánh mắt dừng ở trên bóng dáng mỹ lệ kia. Biết đó là em gái thiếu phu nhân tương lai. Bọn hần không dám dễ dàng quấy nhiễu. Chỉ đành lưu luyến không bỏ qua thu hồi ánh mắt. Phóng nhẹ bước chân bước nhanh rời khỏi. Vân Thanh Lung vừa đi tới hậu viện liền nhìn thấy mỹ nhân giống như họa vậy. Nàng dừng bước nhìn Nhị muội của mình.Mặt bức họa này mỹ tác mỹ hĩ. Nhưng cũng sơ lỵ lạnh lùng. Giống như dưới bức tranh có một đường giới tuyến không người nào được bước vào.

“Chu Tước.” _Vân Thanh Tung lên tiếng. Phá vỡ yên tĩnh. Vân Chu Tước dương con ngươi. Nhìn thấy đại tỷ hướng nàng đi tới. Môi giương lên một nét thoáng hiện cười.”Tôi thời gian bái đường rồi sao? Hay hai đầu mãnh liệt sư kia lại đầu trở lại?” _ Thanh âm của nàng nhẹ mềm nước.Giống như đáng điệu mảnh dẻ

“Cũng không phải. Bất quá cũng mau.” _ Vân Thanh Lung tùy ý tìm chỗ ngồi xuống.”Làm cái gì một mình lưu ở chỗ này? Không đến sảnh trước đi.”

“Ồ đây an tĩnh.” _Lông mi dài nhỏ che đây.Vân Chu Tước nhẹ nhàng lên tiếng trả lời.Tám ngón tay nhỏ động đập mặt nước. Đầu ngón tay cảm thụ lấy nước ao lạnh lẽo.

Nhìn Nhị muội. Vân Thanh Lung bấu lấy môi, xoay vòng khuôn mặt.Nhưng sau khi do dự. Vẫn lên tiếng.

“Chu Tước. Lần trước... Thật có lỗi!”

“Dạ?” Vân Chu Tước dương mâu. Nhìn đại tỷ đáng điệu. Lông mày hơi nhíu.”Vì cái gì?”

Đang yên lành lại cùng nàng nói xin lỗi cái gì

“Khụ!Thì...thì lần trước ta ra tay đánh muội... Thậm chí còn bảo không cho phép muội tiếp tục hiện ở trước mặt ta...”

Vân Thanh Lung không được tự nhiên gãi lấy đầu.”Muội cũng biết... Ta hề đụng đến chuyện của Lận Mặc Ngọc liền mất lý trí. Muội có thể đừng tính

toan với đại tỷ.”

Việc này lời nói nàng nhẩn nhện rất nhiều sau đó. Đúng là không nên nói đến.

Thấy đại tỷ trên khuôn mặt vì hồng. Lại ngượng ngừng kia ngừng xoay hình dạng. Làm vân Chu Tước bật cười.”A! Muội biết. Ai hễ đụng đến chồng của tỷ thì đầu bắt tỉnh rồi.”

“Đúng à!” _ Vân Thanh Lung cũng không phủ nhận. Nàng từng nhún vai. Thành tâm nhìn nhị muội.”Ta nha. Đời này nhất định chỉ thua trên tay Lận Mặc Ngọc. Chu Tước... Cảm ơn muội tìm người đến cứu chàng. Mặc dù kế hoạch của muội kinh hiểm đến mức khiến ta muốn bẹp muội.Nhưng mà vẫn cảm ơn muội.”

“Đừng! Tỷ muội mình tạ lỗi cái gì?” _ Trùng mắt nhìn đại tỷ liếc mắt một cái. Vân Chu Tước cười nhẹ

“Nhìn tỷ hiện tại hạnh phúc thì tốt rồi. Cũng không uống muội khi đó gánh lấy người xấu rồi.”(ý nói bị xem như người xấu)

Vân Thanh Lung cũng cười. Nàng khẽ thở dài: “Muội khi đó thật sự thực biết chọc người ghê. Ta thật không hiểu là đời trước đốt cái gì thơm quá. Mới có muội muội như muội.”

“Có muội muội này như muội không tốt sao?” _ Vân Chu Tước nhún mày. Hừ lạnh một tiếng.”Nếu không nhờ muội. Chồng của đại tỷ hiện tại phần trước thảo sớm lấy chồng như cao.” Sao có thể giống hiện tại còn sống cùng ở bên cạnh tí”

“Đúng dạ dạ. Là đại ân đại đức của muội. Đại tỷ ta hết răng khó quên. Được rồi chưa?” Vân Thanh Lung cười ca tụng. Hai tỷ muội liếc mắt với nhau một cái. Cười rộ.

“Không cần hết răng khó quên. Chỉ cần tỷ đừng tiếp tục ghi hận muội chuyện khi đó đối với chồng của đại tỉ thì tốt rồi.”

Vân Chu Tước đứng dậy_.”Đi thôi.Gần đến thời gian bãi đường rồi. Chúng ta đến sảnh trước đi!”

Vân Thanh Lung cũng đứng lên theo. Nhìn bóng lưng nhị muội. Chần chừ. Vẫn nhìn không được lên tiếng hỏi.

“Chu Tước. Muội vẫn quên không được sao?”

Vân Chu Tước dừng lại bước chân.”Cũng đã bốn năm. Muội còn nhớ lấy tên họ Phuong kia?” Sự kiện này là cảm kị. Vân gia không ai dám nói.Không nói không có nghĩa là bỏ quên. Vân Chu Tước xoay người. Thanh lệ mắt nhỏ xao động theo ý cười. Chẳng qua là đồng tử mắt lại cực sâu cực đen.”Tại sao đang yên lành lại hỏi chuyện này?”

“Nếu muội thật sự rất tốt. Ta sẽ không hỏi.” _ Vân Thanh Lung không để cho đề tài như vậy bị hờ hững mang qua. Nàng nhìn thẳng Nhị muội. Có chút lời nàng nhẩn nại đã lâu rồi.”Chu Tước. Trong nhà mọi người quan tâm muội. Biết đây là nỗi đau của muội. Cho nên chúng ta không đề cập tới. Nhưng hôm nay ta nhìn không được.”

Mới vừa rồi nhìn thấy dáng điệu nhị muội ngồi ở bên ao. Nàng liền biết Nhị muội lại đang nhớ tên họ Phuong.

Vân Chu Tước mỉm cười. Mắt đẹp không tránh không lánh. Yên lặng cùng Vân Thanh Lung nhìn kĩ nhau.”Đại tỷ. muội rất khỏe.Tỷ đừng lo lắng.”

“Tốt?Tốt cái cái rắm!” _ Vân thanh lung rút cuộc chịu không nổi hình dạng sơ ly của nhị muội.”Muội căn bản chính là cái xác không hồn sống bốn năm. Y phục trên người luôn màu trắng.muội đang ở đây thủ tang ai?

A?Trên người muội còn có linh đang. Muội đang ở đây gọi hồn ai?”

Truyền nghe tiếng linh đang tránh được tà. Nhưng cũng có thể chiêu hồn. Tên họ Phuong sau khi chết. Nhị muội trên người linh đang càng nhiều.

Vân Chu Tước không nói. Trên khuôn mặt cười lại dần dần thu hồi.”Ta thật sự không hiểu kia họ Phuong kia có cái gì tốt? Chỉ là một thiếu niên lớn lên. Chỉ là thư sinh yếu đuối .Có đáng cho muội niệm niệm không quên như vậy sao?”

“Đại tỷ. Đủ rồi!” Vân Chu Tước lên tiếng.Người ngoài không được nói chàng như thế.

“Không đủ. Còn không đủ.” Vân Thanh Lung lờm lờm. Lời đều nói. Nàng muốn một lần nói xong.”Muội rất ghét lận Mặc Ngọc là bởi vì ghen tị đúng không? Bởi vì hắn rõ ràng sớm đáng chết. Lại bởi vì ta năm dài canh giữ mà sống theo. Mà cái họ Phuong lại không thoát quá nhất trăng ôn...”

“Đủ rồi!” Vân Chu Tước đã đoạn đại tỷ. Lạnh lùng nhìn Vân Thanh Lung.”Đại tỷ. Nếu chết chính là chồng đại tỷ.Tỷ còn có thể đối đối với muội nói lời này sao? Đừng quên.Tỷ lúc đó chính là muốn cùng chết theo chồng đại tỷ. Còn muội. Lại một mình sống sót.” Nói xong. Nàng xoay người rời khỏi.

“Chu...” _ Vân Thanh Lung mở miệng. Lại không biết phải nói cái gì. Chỉ có thể áp úng nhìn Nhị muội rời đi. Rồi mới thở dài khải khí.”Thanh Lung. Người đang ở đây muốn làm cái gì à?”

Nàng mắt lại. Trách cứ chính mình.

Năm ấy. Phuong Ly Đường trải qua một trăng ôn dịch. Bọn hắn cũng biết Phuong Ly Đường và Nhị muội cảm tình tốt bao nhiêu. Bọn hắn rất sợ vân

Chu Tước biết sau đó sẽ cùng đi theo Phương Ly Đường

Có thể không có. Vân Chu Tước thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không có. Nàng chỉ là hờ hững mặt đất đối với mọi thứ này. Kể cả mộ Phương Ly Đường cũng không đi bái qua.

Sau này vẫn a cha sợ nàng thương tâm. Sợ nàng thấy vật tư tình. Cử nhà dọn sạch chỗ người Ly đó. Mà vân Chu Tước cũng không phản đối. Nhưng mà bọn hần cũng biết. Cá tính của nàng sớm thay đổi. Trước kia vân Chu Tước thích cười. Cá tính thông minh lại điều toàn tình quái. Kể từ sau khi Phương Ly Đường chết. Vân Chu Tước giống như trước thích người. Sắc mặt vui vẻ lại không mang chân thật. Có thể giống như trước thông minh lanh lợi. Lại không có trái tim không phôi.

Làm việc cũng theo cực đoan. Xuống tay cũng không chần chờ. Tựa như lúc đó đối với lận Mặc Ngọc. Nếu không bởi vì quan hệ đại tỷ này của nàng. Nàng nghĩ Lận Mặc Ngọc sớm bị Vân Chu Tước chinh đã chết!

Có thể vân Chu Tước nói đúng. Lúc đó nàng muốn đi cùng lận Mặc Ngọc. Nhưng Vân Chu Tước lại một mình sống sót tới giờ này. Chỉ là sống không một chút khoái lạc.

Vân Chu Tước đang trừng phạt chính mình sao? Trừng phạt bản thân không có cách cứu Phương Ly Đường sao?

“Ài!” Vân Thanh Lung lại khẽ thở dài.

Mặc kệ nhường nào nàng thật sự nói lời có lỗi. Sớm biết rằng không nên nhắc tới họ Phương kia. Biết rõ là cấm kỵ nàng còn nói... Thật sự là!

“Cái miệng ta thật sự là!” Nàng khinh chup miệng mình. Bực dọc không thôi.

◎ ◎ ◎ ◎ ◎ ◎

“Phương ly đường” ba từ là cấm kỵ. Có thể lại khắc ở đáy lòng Vân Chu Tước. Đường như suốt đời khắc ấn. Khiến nàng muốn quên cũng quên không được.

Vân Chu Tước dừng lại bước chân. Thân dựa vào thân cây. Mệt mỏi đóng lại mắt. Nghĩ đến lời nói vừa rồi của đại tỷ. Ít nhất đại tỷ nói đúng.... Nàng là ghen tị Lận Mặc Ngọc đúng vậy. Bằng cái gì Lận Mặc Ngọc có thể sống được. Nhưng Ly đường ca của nàng lại không thoát qua một tràng ôn dịch?

Nếu không bởi vì đại tỷ. Nàng tuyệt sẽ không để lận Mặc Ngọc sống; nếu không bởi vì biết đại tỷ không có lận Mặc Ngọc sống không nổi. Lận Mặc Ngọc sớm chết!

Nàng biết đây là thiên giận. Lận Mặc Ngọc căn bản không chọc tới nàng. Có thể nàng chính là không chế không dứt. Nàng tức. Tức không công bằng này. Nếu không phải tràng ôn dịch đáng chết kia. Ly đường ca căn bản sẽ không rời khỏi nàng. Nàng nói phải được gả cho hần. Ai biết đó lại là lần gặp mặt cuối cùng... Người tốt không dài mạng. Chính là ý tứ này sao? Nàng gặp tai vạ này lại sẽ sống bao lâu?

Vân Chu Tước cười nhẹ. Nâng lên tay phải nhìn trên tay ngọc linh đang. Bốn năm. Nàng kể cả hồn phách của hần cũng không nhìn qua. Ngay cả trong mộng. Hần cũng chưa từng xuất hiện qua.

Nàng không hiểu. Ly đường ca vì sao ngay ở trong mộng cũng không chịu xuất hiện? Nàng giống như bị bỏ quên. Hình như nhớ kỹ hết thấy chỉ có nàng. Chỉ có nàng... “Cũng là. Dù sao sống sót chính là ta.” Nàng nhỏ tiếng. Bộc cười lại cất đầu tiêu tặc. Mâu quang lơ mơ mang sầu bi.

Mắt lại đóng lại. Vân Chu Tước đưa toàn bộ sức nặng cơ thể tựa ở trên thân cây.

Thời gian bái đường sớm đã đến. Nhưng mà nàng không muốn cử động. Cũng không muốn đi đến trước Sảnh. Nàng hiện tại còn không muốn nhìn thấy đại tỷ.

Nàng nghĩ đại tỷ nhất định rất hối hận khi cùng nàng nói những lời kia. Nàng biết đại tỷ là quan tâm nàng. Chỉ là nàng hiện tại không muốn đối diện. Nàng chỉ muốn một mình an tĩnh xuống.

“Phong đại ca. Người không phải nói muốn mang Bình nhi đi du hồ sao? Người cái gì sau đó phải mang ta đi nha?” _ Thanh âm yếu điệu truyền tới.

Vân Chu Tước nhíu mày.

“Phong đại ca. Còn có ta! Người không phải nói muốn mang ta đi cưới ngựa sao? Người phải đáp ứng ta trước tiên. Phải hứa người đối ý.” (trời ạ hóa ra tên này lăng nhăng há?)

“Nói bậy! Phong đại ca đáp ứng ta trước. Phong đại ca. Người phải đáp ứng mang ta đi dạo chơi trên phố. Đi thôi! Chúng ta hiện tại phải đi...”

“Không được! Phong đại ca đáp ứng ta trước...” (mấy cái bà điên này đúng là=’=)

“Ài, đừng âm ỉ âm ỉ _ Nghe âm hưởng trầm thấp nam vang lên. Mơ hồ dương theo cười.” Mọi đáp ứng Phong đại ca đều nhớ kỹ. Cũng đều sẽ dạ đồng ý.”

“Thật sao? Chúng ta đây đi du hồ trước!”

“Không! Đi cười ngựa trước.”

“Không! Trước...”

Àm ĩ chết đi được!

Vân Chu Tước mở hé mắt. Nàng nhin rất nhiều sau đó. Tưởng nhóm người này sẽ rời khỏi. Ai biết lại ở cửa khẩu liền tranh chấp trở nên. Khiến nàng ngay cả muốn an tĩnh một hồi đều không được.

“Ài! Đừng cấp bách. Chúng ta đi trước tiên đi đến Sảnh trước. Cũng phải đi uống rượu cưới trước lại đi chơi nha!” _ Nam nhân cười. Thanh âm không bởi vì ồn ào mà không chịu nổi. Ngược lại càng ôn thuận thấp đầy. Như dây tranh liễu động lòng người.

Vân Chu Tước vạch môi cười chế nhạo. Nghe mấy cô nương kia bị hấn dụ dỗ liền ngoan ngoãn, Cũng không âm ĩ nhón nháo nữa rồi. Một cái ái kiều trở nên làm nũng

Nghĩ đây là con cháu phong lưu nhà giàu. Rõ ràng trương một da mặt tốt cùng trương miệng dụ dỗ nhà cô nương.

Vân Chu Tước khinh thường ném nhẹ làn môi. Xem ra phải tìm chỗ khác cầu xin an tĩnh rồi.

Đang muốn xoay người không vết tích rời khỏi. Khóe mắt dư quang lại thấu qua bóng ngay ngấm cái người nam tử bị chúng cô nương bao vây liếc mắt một cái. Mà nam nhân đôi mắt cũng đúng lúc nâng lên. Vừa mới đối diện trên mắt của nàng. Nàng ngẩn ra. Bước chân muốn dời đi nhất thời dừng lại. Mắt đẹp trong nháy mắt tròn tròn. Ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn nam nhân kia.

Này... Này sao có thể... sắc mặt trương kia Kia, kia ... Ly, Ly đường ca?

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Khuôn mặt tuần tú kia vẫn giấu ở giữa kí ức của Vân Chu Tước. Nàng vẫn nhớ kỹ hình dạng hấn, giọng nói hấn. Lúc hấn nhìn nàng thì ôn nhu đáng tươi cười... Nam nhân trước mắt. Giống hấn, không sai biệt. Hấn ngũ quan tuần tú nhĩ nhĩ. Không thuộc loại nam giới dương cương đơn. Ngược lại là thiên về nhu đẹp mắt. Nhưng lại không khiến nàng cảm thấy mất đi khí chất nam trượng phu

Màu da đúng là nhàn nhạt cổ đồng sắc. Thân hình tu trưởng khước không gầy yếu. Trên người thanh sam nhìn ra được thể chất rất tốt. Trên tay cầm một quạt xếp bạch ngọc. Môi mỏng đẹp mắt chứa theo nụ cười bất chính. Ngay cả hai mắt cũng là khinh điều mà tàn mạn. Khóe mắt hơi nổi lên. Đường như đang hấp dẫn lòng người

Trong kí ức của nàng hấn là thiếu niên văn nho nhã. Mà nam nhân trước mắt lại là phong lưu bất chính

Vân Chu Tước không khỏi nhíu mày nũa thấy ánh mắt nam nhân cũng nhìn kĩ nàng. Đối với tặng một đạo thu ba (chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp). Bên môi cười rõ ràng kinh điều. Một bộ phong lưu hấp dẫn tư thái. (1) Hất cả nữ nhân đều sẽ thân phục dưới chân hấn. Đôi mắt đẹp lập tức nheo lại.

(1) (tư thái = dung mạo thái độ)

Nàng nhảm! Nàng là mắt mù mới sẽ cảm thấy nam nhân này nhìn giống Ly Đường Ca. Thật đúng là lăng mạ Ly Đường Ca tốt đẹp.

Vềh môi. Vân Chu Tước dưới ý thức đối với nam nhân cảm thấy ghét. Nàng thu hồi ánh mắt. Không muốn ngó ngang tới nam nhân quăng qua đầu khinh điều ánh mắt. Bước liền rời khỏi.

“Vân chu tước...” _ Nam nhân lên tiếng. Tiếng nói thấp thuận hàm chứa ý tứ chọc người. Thấy Vân Chu Tước xoay người nhìn hấn. Môi xinh đẹp tàn mạn vềh cong lên.

“Xem ra ta đoán đúng Vân gia nhị cô nương giường nhẹ lòng mày. Thấy nam nhân cười đến mê người này. Gần như cũng trong kí ức đáng tươi cười hợp lại làm một. Khiến nàng nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp.

Quá giống... Thế nhưng. Điều không phải hấn! Nàng nắm chặt lòng bàn tay. Bình tĩnh nhìn nam nhân. Mắt nhỏ không bằng tâm lý lăng loạn. Về mặt như tỉnh táo. Môi mềm cũng nổi ra một nụ cười. “Chẳng hay công tử là ai? Tiểu nữ tử phải biết không an ra công tử chứ?”

Nếu sớm nhận ra. Nàng tuyệt đối sẽ xé khuôn mặt đẹp để giường trước mắt kia. Loại lưu lý lưu khí đáng tươi cười kia kèm thêm khuôn mặt cũng giống hệt Ly đường ci khiến nàng ghét tới cực. Thấy vân chu tước ôn uyển đáng tươi cười. Nam nhân cười đến mức phóng đáng nhưng cũng cực mê người. Hấn tiêu sái mà làm động tác chào

“Tại hạ là Phong Nhật Lam.”

“Ồ?” Có nghe qua! Hóa ra chính là phong công tử. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Vân Chu Tước cười đến ôn nhu. Đôi mắt đẹp cong cong. Lại không hề ôn hòa. Nghe lời nói của nàng. Phong Nhật Lam lắc nhẹ quạt xấp. Một đôi tuần mầu hoa đào nhiều phú hưng vị mà nhìn mặt nhỏ xinh đẹp đ. Trương kia. Nàng cười đến mức rất nhu hòa rất đẹp. Nhưng mà trong con người lại không chứa ý cười. Thậm chí cực lạnh. Mặc dù nàng che giấu rất khá. Nhưng mà hắn vẫn nhìn ra trong đôi mắt đẹp lò mờ lộ ra một chút ghét

Nhưng mà điều này gợi lên hứng thú của hắn rồi. Thấy hắn thông thường các cô nương chỉ biết yêu thích hắn. Trong ánh mắt chỉ biết có e thẹn ái mộ. Nhưng nàng là một t. hợp ngoại lệ.

Hơn nữa. Hắn làm chuyện gì khiến nàng ghét như vậy? Nhìn nàng. Mặc dù cười đến vui vẻ động lòng người. Thế nhưng trong đôi mắt đẹp ẩn hàm sát ý làm hắn quả muốn đánh hạnh run.

Hắn nên vứt bỏ nàng không?

“Vân cô nương nghe qua ta? Ai da. Thực làm Phong mỗ này được sủng ái mà lo sợ. Lại không biết Vân cô nương vốn là nghe qua danh Phong mỗ từ đâu?”

Xương đầu hắn rõ ràng là hèn. Biết rõ cô nương ghét mà muốn sát rụng hắn. Nếu như hắn biết thì cũng nên rời xa một chút. Nhưng mà hắn chính là nhìn không được phải lên tiếng trêu chọc nàng

Con người đen khinh diệu mà nhìn nàng. Thấy đôi mắt đẹp của nàng híp lại. Một chút chán hết cực nhỏ lướt qua. Hắn trượt xuống chút nữa. Cô nương nắm tay lại gần như thật chặt!

Nắm tay kia có thể một khắc sau hay liền áp sát trên khuôn mặt người thấy người thương tuần tú của hắn hay không?

Phong Nhật Lam hứng thú mà nghĩ đến. Con người đen giương nhẹ. Thấy trên khuôn mặt nhỏ tươi cười đến ôn uyển động lòng người. Cùng đôi mắt đẹp giống như băng không tương xứng một chút nào

Vân Chu Tước kiềm chế mà thở hít sâu. Thấy Phong Nhật Lam bất chính đáng tươi cười kia. Nắm tay của nàng càng chặt hơn. Đầu ngón tay gần như lọt vào lòng bàn tay.

Kiểm chế! Nếu cần phải giết nam nhân này. Chọn nơi bí mật. Bên cạnh còn có người. Nàng nên kiểm chế.

“A. Phong công tử thanh danh chính là như sấm xuyên tai. Tiểu nữ tử cũng đã quên nghe từ đâu.” _ Nàng che miệng cười nhẹ. Đôi mắt đẹp nhẹ giấu. Thuận miệng gạt lấy nói dối.

Có trời mới biết hồn trưởng này là từ đâu toát ra? Nàng không hứng thú biết. Lại càng không muốn cùng nam nhân phong lưu này có nhiều giao đàm. Khuôn mặt hắn sắc mặt quá mức chướng mắt. Làm nàng nhìn liền không sáng khoái. Tâm tình cũng vì thấp phòng. Nổi lên cơn nóng nảy. Lòng bàn ngón tay theo. Cực muốn xé hủy gương mặt giương kia.

“Ồ?” Phong Nhật Lam khinh diệu tuần mi. Hắn cũng không phải kẻ ngu si như vậy. Đương nhiên nghe liền rút ra được nàng ngiệt đằng nói một nẻo. Xem ra hắn bị cho qua rồi. Bất quá không quan hệ. Khuôn mặt tuần tú lướt qua như cười đến bất chính

“Ồ đâu. Thanh danh của Phong mỗ dù xấu cũng làm sao vượt qua Mộ Dung gia. Nghe nói Vân Nhị cô nương mỹ lệ vô song. Hôm nay vừa thấy quả thực danh bất hư truyền nha!” _ Nói xong lại phụ thêm phong lưu phóng khoáng tươi cười. Chiều này đối phó cô nương thế nhưng trăm dùng trăm thắng

Ghê tởm!

Vân Chu Tước trong lòng hừ lạnh, mặt ngoài lại e thẹn cúi đầu. “Ồ đâu. Vẫn là kém hồng phần tri kỷ bên cạnh Phong công tử nha!” _ Thanh âm cực kì mềm mại, khó phát hiện trong đó cười chế nhạo.

“Phong đại ca!”. Một bên cô nương không nhìn được kêu. Nhìn thấy người đối nữ nhân khác ân cần, nhìn không được ghen tuông, yêu kiều lên tiếng. “Nàng có Mật Nhi đẹp sao?”

Một bên hỏi, đôi mắt đẹp liếc Vân Chu Tước tràn ngập địch ý.

“Phong đại ca. Người không phải nói dẫn mọi người đi du hồ sao? Tiếp tục nói nữa trời sẽ tối”

Không để Mật Nhi dành trước cơ hội, một cô nương khác cũng lên tiếng.

“Không đúng! Phong đại ca phải trước theo ta cười ngựa!” Cô nương thứ ba cũng lên tiếng, lôi kéong tay áo Phong Nhật Lam ồng. “Phong đại ca. Đi. Chúng ta đi cười ngựa!”

“Mới là lạ. Phong đại ca phải trước cùng Mật Nhi đi dạo phố.” Mật Nhi kêu. Ba cô nương bắt đầu tranh chấp, không buông Phong Nhật Lam ra.

Phong Nhật Lam bị tranh đoạt có chút nhịn không được. Gương mặt tuần tú vẫn đang cười, con ngươi đen nhìn về phía Vân Chu Tước. Hiện nay hẳn chỉ đôi nàng có hứng thú.

Vân Chu Tước cắn môi. Nàng cũng không muốn tham gia trò chơi khôi hài này. Đôi mắt đẹp hơi nâng, cùng Phong Nhật Lam đi mắt chống lại. Nàng mỉm cười, tươi cười cực đẹp. “Xem ra Phong công tử bận nhiều việc. Tiểu nữ tử sẽ không quấy rầy các người.”

Nàng nhẹ giọng nói, có lu mỉm cười. Đang muốn xoay người rời khỏi lại thấy một thân màu đỏ áo cười tân nương từ chậm rãi đi tới.

“Nhị tỷ.” _ Vân Huyền Vũ chậm rãi đi tới, phía sau đi theo một mặt bất đắc dĩ tân lang cùng hai người nhà. Vân Chu Tước sùng sốt, nhìn ngày hôm nay phải lập gia đình tứ muội, lại nhìn về phía tân lang: “Các người không phải đang bái đường sao? Sao lại ở đây?”

“Nhị tỷ đi vắng bái đường cái gì?” _ Vân Huyền Vũ nhếch cái miệng nhăn. Thanh âm mềm mại như tơ. Nàng xem hướng nhị tỷ, cũng thấy đứng ở phía sau nhị tỷ ba ác nữ nương bao vây lấy Phong Nhật Lam. Vân Huyền Vũ trừng mắt nhìn, thấy Phong Nhật Lam đối nàng giờ lên khuôn mặt tuần mỷ cùng mê người cười. Lòng mày hơi cau.

Nàng thế nào cảm thấy nam nhân này có chút quen mặt?

“Nha đầu rất kiên trì. Nàng đi vắng, nàng không bái đường.” _ Nam Cung Cần trừng mắt Vân Huyền Vũ. Ngay cả ngày đại hỉ nàng cũng có thể tùy hứng. Hẳn thực sự thua nàng! Hết lần này tới lần khác hẳn không có cách nào với nàng. Đời này nhất định hẳn bị nha đầu này ăn gât gao.

Thấy Nam Cung Cần một bộ vừa sùng nịch vừa bất đắc dĩ, nhịn được cười khê. Nàng nhẹ giọng dạy bảo tứ muội. “Huyền Vũ. Bái đường quan trọng nhất canh giờ, Giờ tốt đi qua, bái đường sẽ có điềm xấu.”

“Thì làm sao. Điềm xấu thì điềm xấu. Vân gia chúng ta đâu quan tâm cái quy cũ nhảm chán này?”

Vân Huyền Vũ không cho là đúng cười. Hai mắt thẳng trừng Phong Nhật Lam. Mắt hạnh híp lại... thực sự rất quen mặt nha!

Không chỉ có nàng. Ngoại trừ Vân Bạch Hồ đã thấy Phong Nhật Lam từ lâu rồi người khác của Vân gia thấy Phong Nhật Lam cũng đều biến sắc mặt như thấy quỷ, biểu tình lúc xanh lúc trắng

Vân Chu Tước cũng thấy vẻ mặt người nhà, thái độ vẫn đậm phong khinh như là cái gì đều không thấy. Vân Huyền Vũ, môi hơi nhếch.

“Nói cái quỷ quái gì?” _ Vân Chu Tước gõ nhẹ đầu tứ muội “Được rồi. Vậy muội hiện tại tìm được tỷ. Đi thôi. Trở lại đại sảnh bái đường.”

“Chờ một chút...” _ Vân Huyền Vũ không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn Phong Nhật Lam

“Nha đầu. Có cái gì đẹp mắt?” _ Nam Cung Cần nhú mày, bất mãn trừng Phong Nhật Lam. Thấy nữ nhân của mình nhìn chăm chăm nam nhân khác, hẳn không khỏi khó chịu. Cho dù nam nhân này là bạn tốt vẫn cảm thấy khịu.

“A!” _ Vân Tiểu Muội đột nhiên hét chói tai. “A a a...Phương, Phương đại ca? A nha! Đây không phải là Phương đại ca nhà ở cạnh nhà chúng ta sao? Hẳn không phải đã chết? Sao lại, sao lại...”

Năm ấy mặc dù nhỏ tuổi, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ khuôn mặt này, cũng nhớ kỹ nhị tỷ nhà nàng... Vân Tiểu Muội phút chốc im tiếng vội vã che miệng. Nhưng không kịp, nàng nhìn ại tí quay đầu hung ác trừng mắt nàng, sợ đến mức nàng rụt lui đầu, căng thẳng trộm xem sắc mặt Vân Chu Tước. Nao núng trốn ở phía sau trượng phu. Mà một bên Vân Bạch Hồ cũng sùng sốt một chút. Khó trách nàng ấn cảm thấy Phong Nhật Lam có điểm quen mặt... Chilla nàng thích võ, đối những gì không có quan hệ với mình rất ít chú ý, đối với người đó cùng nhị tỷ có dây dưa Phương đại ca cũng không có gì ấn tượng nên không nhận ra. Nghe Vân Tiểu Muội kinh hô, nàng cũng muốn nhớ lại, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Tiểu bát điểm?” _ Chử Nhật Dương nghi hoặc nhìn thê tử. mình. Nhìn thấy Vân gia sắc mặt không bình thường, Bình thng nhất là Vân Chu Tước. Nàng cười đến rất nhu rất đẹp. Nhưng là hẳn nhịn không được đánh cái rùng mình. Vội vã di động thân thể ngăn cản tiểu ngu ngốc ngây thơ lại lổm ngổ. Nghe Vân Tiểu Muội nói.

Vân Huyền Vũ nhớ lại. Nàng kinh ngạc nhìn Phong Nhật Lam. Khó trách nàng sẽ cảm thấy hẳn quen mặt. Khuôn mặt tuần tú trước mắt này và Phương Ly Đường nhìn rất giống. Nàng trực giác nhìn về phía Vân Chu Tước.

“Ách... nhị tỷ”

“Huyền Vũ. Muội nên đi bái đường.” _ Vân Chu Tước đối với Vân Huyền Vũ cười. Chỉ là cái cười này không lọt mắt “Đi thôi. Chúng ta quay về đại sảnh.”

Vân Huyền Vũ cũng rất hiểu. Vội vã dương lên nụ cười ngọt ngào Nhu t gật đầu. “Được. Nam Cung Cần. Đi thôi! Bái đường đi.” _ Nàng nắm tay Nam Cung Cần Không dám nhìn hướng nhị tỷ. Bước nhanh hướng phía đại sảnh đi đến.

Nam Cung Cần nhú mày. Nhìn ra tiểu nha đầu trong mắt hoảng loạn. Hẳn cũng không phải đùa ngốc. Cũng phát hiện không khí có điểm không bình thường. Mà nguyên nhân hình như là tại... Hẳn liếc mắt ngắm Phong Nhật Lam. Thấy Nam Cung Cần quay đầu nghi vấn. Phong Nhật Lam nhún vai. Mọi mong giờ lên độ cong mê người. Vô tội hướng hẳn chớp mắt. Đừng nhìn hẳn. Hẳn thật ra cái gì cũng không biết à?

Nam Cung Cần nhú mày. Nhưng căn bản không kịp nói ra nghi vấn đã bị Vân Huyền Vũ kéo đi. Còn lại Vân gia cũng theo rời khỏi. Chỉ là trước khi đi

đều không khỏi nhìn Phong Nhật Lam liếc mắt.

Chỉ có ở cuối cùng. Chờ sau khi mọi người phía trước đều rời khỏi. Lại quay đầu nhìn về phía Phong Nhật Lam. Lòng mày nhú chặt hơn. Phong Nhật Lam cũng nhìn về phía nàng. Khuôn mặt tuần tử giờ lên tươi cười.

Thả dáng tươi cười. này Vân Thanh Lung lòng mày nhăn càng nhăn: “Thấy quý. Làm sao lại giống như thế...” Không chỉ khuôn mặt. Ngay cả cười cũng rất giống.

Chỉ là... Khác biệt với Phương Ly Đường loại thursinh ôn văn nhĩ nhĩ. Nam nhân trước mắt này tuytun mỹ làm người ta kinh sợ. Khinh điều phóng túng. Xem ra tựa như một phong lưu lưu manh. Hắn bên cạnh còn dính theo ba à cô nương. Nhưng là hắn không một chút nào thấy không nhận được. Trái lại cười đến phong lưu lố lác. Hoa đào oán mầu như gió xuân thảng ba về người. Vừa nhìn đã biết là cá tính phóng đảng công tử nhà giàu!

Vân Thanh Lung đối loại công tử này luôn luôn không có thiện cảm gì. “Ngươi tên gì?” _

Trùng mắt hắn. Nàng hơi thờ không tốt lên tiếng dò hỏi.:

“Phong Nhật Lam” _ Không ngẩu khí Vân Thanh Lung Phong Nhật Lam cười đáp. Vân Thanh Lung nhẹ giọng mi.

Ghê gớm Đúng là Thiếu bảo chủ của võ lâm đệ nhất đại bảo. Một người nổi tiếng giang hồ phong lưu công tử!

“Nàng nhất định là Vân gia đi cô nương?” Phong Nhật Lam cười lên tiếng. Trong tay ngọc phiến khinh vẩy. Xem ra tuần nhĩ mê người.

Vân Thanh Lung không đáp. Do dự một lát mới chậm rãi lên tiếng. “Phong Nhật Lam. Nếu như muốn giữ mạng ta khuyên ngươi nhanh chóng rời khỏi vương phủ.” _ Ném lại một câu này. Nàng lập tức xoay người rời khỏi.

“Hà?” Phong Nhật Lam ngẩn ra. Không kịp hỏi tí mĩ. Vân Thanh Lung đã đi. Hắn nhủ mày. Thú vị mà đem quạt xếp chơi đùa. Đối với câu nói của cảm thấy nghiền ngẫm. Muốn giữ mạng liền rời khỏi vương phủ? Lời này là ý tứ gì?

Mặt trăng lên cao. cong cong trắng lười lười. Ngân mũi nhọn lưu tiết. Ngọc lưu ly ánh trắng chiếu ột mảnh đất lớn. Đình viên hoa cỏ thắm đầy ánh trăng. Phát ra ánh sáng mỹ lệ Phong Nhật Lam ru nhàn ngồi ở thạch đình. Uống lấy rượu nhạt. Tuần mầu vui vẻ thường thức t cả trước mắt. Suy nghĩ không khỏi chuyển đến trên người Vân Chu Tước.

Nàng... rất thú vị! Nhìn như ôn nhu uyển ước. Nhưng lại không dấu vết về ra cự ly. Dung nhan thanh lệ kia cho nở nụ cười. Nhưng mà đẹp lại lãnh đạm như tuyết. Ngoại nhu nội lạnh. Hai hình dạng trái ngược đó khiến hắn cảm thấy thú vị. Còn có Vân Thanh Lung trước khi đi câu nói. Cũng khiến cho hắn hứng thú Muốn giữ mạng liền rời khỏi vương phủ. ...Ai muốn giết ta?” Hắn nghĩ đến Vân Chu Tước đôi mắt giấu giếm sát khí. Ánh sáng lướt qua đáy mắt.

“Đương nhiên là Vân Chu Tước.” Thân Đồ Phi Tĩnh đi vào thạch đình. Tốt tâm giúp Phong Nh>t Lam giải đáp. “Ngươi không muốn chết thì nhanh sắp xếp mọi thứ. Lập tức rời khỏi ngay”

Phong Nhật Lam nhủ mày. Nhìn về phía Thân Đồ Phi Tĩnh. Cũng không khẩn trương. Hình dạng ưu mỹ môi giờ lên nụ cười bất chính (không đáng hoàng)

” Ta có làm việc gì xin lỗi Vân Chu Tước sao ? Ta nhớ kỹ ta không có chọc giận nàng lần nào nha ! ” _ Nữ nhân đặc biệt như vậy. Hắn chính là không nở buông tay.

Thân Đồ Phi Tĩnh trùng hắn. Giờ là lúc nào. Nam nhân này còn có thể nói vậy. ” Phong Nhật Lam. Ta nói với ngươi là thực sự. “

“Ta cũng đang nói thực sự với ngươi nha ! “ _ Phong Nhật Lam tựa vào cột. Nghênh đón gió đêm. Mở ra quạt xếp, thoáng một chút thoáng một chút vẩy nhẹ: “Đang êm đẹp. Tại sao Vân Chu Tước muốn giết t”

” Bởi vì khuôn mặt của ngươi. ” _ Ngồi lên ghế đá. Thân Đồ Phi Tĩnh tự mình rót một ly rượu. Con ngươi đen trùng hướng khuôn mặt so với phụ nữ còn xinh đẹp của Phong Nhật Lam.

” Khuôn mặt của ta ưởng gì nàng ? “ _ Phong Nhật Lam sờ mó mặt mình. Một bộ không giải thích được. ” Nhìn tuần mỹ cũng không phải lỗi ta nha. ” Đang nói. Hắn hướng Thân Đồ Phi Tĩnh ném một cái mị nhãn.

Thân Đồ Phi Tĩnh đánh cái run rẩy. Chịu không nổi bầu môi.: ” Ta cũng không phải nữ Đùng đối với ta ném cái ánh mắt ác tâm đó ! Ngươi không nhận thấy ban ngày không khí rất quý dị sao ? “

” Đúng là rất quý dị. ” Phong Nhật Lam gật đầu. Lúc này Vân gia thấy hắn tựa như thấy quý.

” Ta cũng cy rất kì quái. Vậy nên len lén hỏi Vân Bạch Hổ. :” Thân Đồ Phi Tĩnh uống ngụm rượu. Còn thực sự nhìn về phía bạn tốt. ” Bạch Hổ câu đầu tiên liền cho ta biết. Ngươi nếu muốn mạng sống tốt nhất lập tức rời khỏi. “

” Hà ? ” Tuần mĩ nhẹ giọng lên. Phong Nhật Lam cười hỏi. ” Vì cái gì ? “

Thân Đồ Phi Tĩnh do dự một lát mới trầm thanh lên tiếng. ”Nghe nói Vân Chu Tước có một bằng hữu thanh mai trúc mã .i là Phuong Ly Đường. Hai người tình cảm rất tốt. Thậm chí đã đính hôn. Nhưng mà bốn năm trước. Phuong Ly Đườngnhỉm phải ôn dịch. Cứ như vậy đã chết. “

”Ồ? “ _ Phong Nhật Lam hiểu bị gật đầu. Nhưng lại không hiểu. ” Cái đó liên quan gì đến ta ? Phuong Ly Đường cũng không phải ta giết. “

” Chuyện này không liên quan đến ngươi. ” _ Thân Đồ Phi Tĩnh liếc hắt một cái. Nhún vai. ” Có trách thì trách khuôn mặt này của ngươi và Phuong Ly Đường nhìn rất giống. Theo như Bạch Hồ nói. Chỉ là cùng một khuôn mặt, nhưng Phuong Ly Đường thánh khiết cao nhã. Còn ngươi. . . “

Hắn nghĩ lại nghĩ. Trên dưới ngắm lấy hình dạng bất chính Phong Nhật Lam. Nhân nhật nói ra mấy chữ. ” Hạ lưu thô tục. “

Phong Nhật Lam nghe vậy cũng không buồn bực. Hắn quen nghe Thân Đồ Phi Tĩnh độc miệng. ”Ồ đâu. Chỉ ít ta không hướng nữ nhân quý xuống. ”
_ Nếu so với độc miệng ? Hắn cũng sẽ không thua hắn.

Thân Đồ Phi Tĩnh bấc mặt. Buồn bực trừng Phong Nhật Lam liếc mắt. «Im miệng . » Hắn chibiết này tên sẽ lấy chuyện hắn quý xuống ra cười nhạo.

Chiếm được phần thắng, Phong Nhật Lai đắc ý. Bất quá hắn hiểu được kiến hảo hầy thu (đùa đúng mực, phải biết dừng lại) đạo lý. Vội vã chuyển sang chuyện khác. ” Cho dù ta cùng Phuong Ly Đường nhìn giống nhau ? Ảnh hưởng gì năng ? “

” Đúng vậy. ” Thân Đồ Phi Tĩnh hừ lạnh. Hai tay ôm ngực. Đưa cột nghề hướng Phong Nhật Lam ” “Ngươi không tìm hiểu Vân Chu Tước. Đùng thấy nàng ôn ôn nhu nhu. Nữ nhân này àm việc thủđoạn lại àm lại ngoan (vừa bí ẩn vừa tàn nhẫn. Hoàn toàn không lưu tình.”

Hắn nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nói. ” Ngủ tử muội Vân gia. Nàng là không thể chọc nhất. Nàng đối với Phuong Ly Đường nhớ mãi không quên. Mà ngươi lại cùng Phuong Ly Đường nhìn giống như vụng đã chết. Thế nhưng ngươi lại sống rất tốt. Hơn nữa lại mang khuôn mặt này đến mọi nơi phong lưu. Nàng cá tính cực đoan nhưng chịu không nổi việc này. Với cá tính nàng Chỉ biết ngưi lăng mạ Phuong Ly Đường. “

” A ? ” _ Phong Nhật Lam nghe thế sùng sốt. ” Cái gì cùng cái gì ? Đây không phải cũng quá vô lý a ! Ta phong lưu cũng không được ? “

Trên đời này nam nhân nào không phong lưu ? Phuong Ly Đường thánh khiết là chuyện của hắn. Hắn Phong Nhật Lam sẽ không thể phong >ưu ?

”Đúng vậy.” Thân Đồ Phi Tĩnh hạnh tai nhạc họa (vui sướng khi người gặp họa). ” Ai bảo khuôn mặt ngươi gây ra họa.Xem đi ? Chuyện xấu đến đây !”
_ A. Hắn chỉ là một điểm cũng không đồng t

” Ừm ! ” Phong Nhật Lam xoa cằm. Cũng không sợ. Trái lại hắn hứng thú nở nụ cười. ” Như vậy tựa hồ cũng không tệ. Xem ra những ngày sau này sẽkhông nhàm chán. Vân Chu Tước nhìn đẹp. Tính tình cũng đặc biệt. Ta cũng có hứng thú.”

” A ? ” ứng sốt một chút. Vốn tưởng rằng sẽ thấy hình dạng Phong Nhật Lam buồn bực . Không nghĩ đến Phong Nhật Lam lại hứng thú tràn đầy.Nhưng hắn lại lo lắng. Chẽ nhạo làHắn cũng không muốn nhìn bạn tốt chết trên tay Vân Chu Tước.

” Đây! Ngươi đừng lấy sinh mệnh nói giỡn. Nữ nhân Vân Chu Tước này nữ chọc không được. ” Nữ nhân kia đẹp là đẹp. Nhưng giống anh túc. Rất độc !

” A. Càng chc không được lại càng gọi hưng trí của ta a ! ” _ Phong Nhật Lam cười khẽ. Khuôn mặt tuần tú tản mạn khinh diêu. ” Hơn nữa có thể chếtở trên tay mỹ nhân cũng không tệ. “

”Ngươi. . . ” _ Thân Đồ Phi Tĩnh trừng hắn. ng biết nói cái gì. Bực bội nói.” Ngươi là cái thứ phong lưu tính tình một điểm đều không đổi. Thật chết ởtrên tay nữ nhân là ngươi tự tìm ! “

” A. Làm gì nói như vậy ? Nói lại. Ngươi không nghe qua chuyện xấu là tránh không được à ? ” _ ật Lam đứng dậy. Quạt giấy Bạch ngọc tại trong tay nhẹ chuyển. Khuôn mặt tuần tú treo lên phóng túng ý cười.

” Không hàn huyền. Trẻ. Ta trở về phòng ngủ. Ngươi cũng trở về cùng lão bà ngươi đi ! ” _ Đang nói. Hắn đi ra khỏi thạch đình.

” Nhật Lam ” Thân Đồ Phi Tĩnh gọi Phong Nhật Lam lại

” Ừ ? ” Phong Nhật Lam nhúu mày. ” Vân Chu Tước không giống như nữ nhân bình thường.” Thân Đồ Phi Tĩnh lo lắng cảnh cáo.

Thân Đồ gia cùng Phong gia là thế giao (bạn bè nhiều thế hệ). Hắn cùng Phong Nhật Lam từ nhócùng nhau lớn lên. Phong Nhật Lam cá tính thế nào hắn rõ ràng nhất. Nhìn như bất cần đời. Nhưng cũng khôn khéo viên hoạt. Đôi cái cách nói. Huỳnh đệ này của hắn là một con cáo già. Hình dạng phong lưu chỉ là giả tượng hắn. Chết như thế nào cũng không biết !

Thế nhưng Vân Chu Tước cũng không phải dễchọc. So với gian trá giáo hoạt. Nàng cũng sẽ không thua Phong Nhật Lam. Hơn nữa cá tính thủ đoạn độc ác của nàng. ật lo lắng huỳnh đệ này sẽ chết trên tay Vân Chu Tước.

” Ta biết. ” Phong Nhật Lam gio lên khóe môi. Nghĩ đến đôi mắt đẹp lạnh lùng của nàng. Hắn không một chút nào cảm thấy Vân Chu Tước bình thường nha !

Là như vậy c biệt nàng mới khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Hắn nhẹ nhàng cười. Phất phất tay. Rời khỏi thạch đình. Chậm rãi đi hướng sân hắc ở lại. Gió nhẹ thổi qua. Tóc đen theo gió mà bay. Ngón tay chuyển gấp quạt. Thành thạo để ở trong tay thường thức.

Ánh trắng tỏa sáng. Hắn đập một mảnh ánh trắng. Đẩy mở cửa phòng. Xoay người đóng cửa. Một mảnh tuyết trắng lập tức hướng cổ họng hắn đâm tới. Phong Nhật Lam căn bản không kịp phản ứng. Máu trắng sùi sụ tựa như thân rắn rất nhanh quấn quanh cổ của hắn.

Hắn kêu rên một tiếng. Bàn tay to chụp lấy bạch đoạn (đoạn vải màu trắng) trên cổ. Hô hấp khó khăn. Mà bạch đoạn càng kéo càng căng. Gần như cắt đứt cổ của hắn. Hắn cắn răng vùng vẫy. Không ngừng lôi kéo bạch đoạn. Thân thể cao lớn dần dần quỵ xuống đất. Khuôn mặt tuần tú đỏ bừng. Thống khổ thờ dốt.

”Chết đi ! ” _ Thanh âm lạnh băng từ trong bóng tối truyền tới.

Bạch đoạn nhào càng quấn chặt. Đoạt hết toàn bộ hơi thở Phong Nhật Lam.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

“Đừng...” Phong Nhật Lam chặt chẽ nắm lấy bạch đoạn. Tay dùng sức giật lấy. Liều mình muốn đem vật đoạt được hít thở một chút rồi kéo ra.

Trong bóng đêm. Một đôi mắt đẹp lạnh như băng nhìn hắn vùng vẫy cử động. Mạnh tay xoay chuyển. Đưa tay trên bạch đoạn quấn chặt hơn. Mưu đồ phải đoạt lấy tính mạng của hắn

Nàng thấy khuôn mặt tuần bång quen thuộc biến đổi sang màu tím. Động tác vùng vẫy động tác dần dần mỏng manh. Thân thể yếu đuối nằm xuống. Giật lấy bạch đoạn tay cũng rủ xuống theo..Làn môi hơi hơi gọi lên. ánh trắng từ khe cửa sổ chiếu vào. Nhẹ nhàng dừng ở trên khuôn mặt nàng. Chiếu đến bờ môi cười. Cũng chiếu đến đôi mắt đẹp không hề ôn hòa.

“Muốn trách thì trách khuôn mặt của người đi!” _ Thanh âm khinh nhu lạnh như băng. Vân Chu Tước cúi đầu nhìn khuôn mặt Phong Nhật Lam. Cảm lấy bạch đoạn tay hơi hơi run nhẹ. Nàng vội vã không mở mắt. Tay cứng vừa thu lại. Đưa bạch đoạn thu hồi.

“Tay nàng đang run. Là tâm hư sao?” Đột nhiên. Thanh âm trầm thấp truyền đến. Không hề di chuyển tay bỗng nhiên bắt lấy trắng đoạn. Dùng sức lôi kéo.

Thanh âm đột đến khiến Vân Chu Tước sửng sốt. Cổ tay nhanh chóng phản ứng. Muốn tiếp tục đưa bạch đoạn kéo chặt. Nhưng mà Phong Nhật Lam lại đột nhiên dừng lại. Trái lại kéo lấy bạch đoạn. Chế trụ tay nàng.

Mắt đẹp nhíu lại. Thấy bạch đoạn bị chế trụ. Động tác công kích không ngừng không ngừng. Nàng ngược lại kéo trăm tóc ở dưới linh đang xuống. Đầu ngón tay khẽ bần. Hướng chính xác đến trư Lam.

“Nhận lấy!” _ Một tiếng. Mở ra quạt xếp cản ngăn linh. Tiếp theo Quạt đi xuống một vạch. Bị hai phía kéo chặt bạch đoạn cũng bị nứt ra. Mà Phong Nhật Lam cũng buông tay ra theo

Không dự đoán được hắn sẽ làm như thế. Vân Chu Tước nhất thời không kịp phản ứng. Lực lớn kéo mạnh khiến nàng lui về phía sau vài bước. Thân mình thon dài cũng theo tới sát. Đưa nàng khóa ở giữa vách tường

“Khâm phục Xuống tay thật ác độc. Đáng tiếc trên người nàng linh đang khiến ta nghe âm thanh. Bằng không cái mạng nhỏ của ta cũng thật là không bảo vệ được rồi.” _ Cho dù cực nhỏ. Nhưng mà hắn vẫn ở sau tiếng gió nghe tiếng chuông thật nhỏ lọt đến tai. Liền biết trong phòng có mai phục.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn. Bất quá nữ nhân này xuống tay cũng thật tàn nhẫn. Nếu không phải hắn sớm có chuẩn bị. Nhất định chết ở trên tay nàng. Tuy nói chết dưới hoa mẫu đơn. Thành quỷ cũng phong lưu. Thế nhưng hắn còn không phong lưu đủ. Còn không muốn chết đâu! Nói lại... Vân Chu Tước này hắn cũng rất có hứng thú à!

Vân Chu Tước con người lạnh. Làn môi khẽ mím môi. Cổ của nàng bị quạt xếp mở ngăn lại. Làm nàng không cách nào để dàng di chuyển. Là nàng quá coi thường Phong Nhật Lam. Xem hắn giống cái không học vấn không nghề nghiệp còn là đệ đệ của Hoàn Quân. Vốn tưởng hắn căn bản không có tính uy hiếp. Muốn lấy tính mạng của hắn dễ dàng. Có thể không nghĩ đến thân thủ của hắn lại vượt qua nàng

“Người muốn như thế nào?” _ Nàng lạnh thanh lên tiếng. Đáng điệu không phục ôn nhu. “Giết ta à? Người nữ sao?”

Nàng vạch môi. Thần thái kiêu mỹ lại cười chế nhạo.

Nàng không phải người ngu. Nhìn ra được hắn trong mắt đối với nàng hứng thú. Đó là nam nhân muốn đi săn ánh mắt nữ nhân. Dẫn mãnh liệt xâm lược.

“Đương nhiên không nở.” Phong Nhật Lam cười đến phóng đảng. Thân cổ ý áp sát hướng nàng. Lòng ngực tiến đến đứng vững tròn đầy. Khuôn mặt tuần tử cũng tới sát nàng. “Mỹ nhân trẻ con c biệt giống nhưmàng ai nở giết nàng.”

Hắn vừa nói khẽ. Ngón tay bên vuốt nhẹ theo khuôn mặt trắng như tuyết. Chút xúc cảm khiến người ta yêu thích. Mâu quang nhẹ loáng ra. Thế nhưng cảm lấy quạt tay lại hơi hơi buông. Môi mỏng tới sát bên tai của nàng

“Nàng còn không trời ta vừa vấn đề ta vừa hỏi?”. Nàng vừa mới run tay là bởi vì tâm hư. Còn là bởi vì chứng kiến 『khuôn mặt này』 hình dạng tử vong? ”_Hắn cố đặc biệt tăng thêm ba chữ kia. Lời mới nói xong. Liên cảm giác được hô thở của nàng trm xuống.

“Đi ra!” Vân Chu Tước gằm nhẹ. Mặc dù đằng trước bên cạnh quạt xếp sẽ rạch thương cổ. Nàng tránh kẹp theo. Dùng sức mở nó ra.

Phong ngày lam rất nhanh dời đi quạt xếp. Không để cây quạt gây thương tích đến nàng. Môi mỏng chữ theo nụ cười. Rất là hưng vị nhìn nàng khó được mất đi hình dạng tỉnh táo “Xem ra ta nói đúng nguyên nhân rồi. Chu Tước nhi.” Hắn thân mật gọi nàng.

“Im miệng! Người không được gọi ta như thế.” Vân Chu Tước lạnh lùng trừng hắn. Bộ ngực bởi vì bức mình chịu đựng lên . Xung hô thân mật kia n nàng nghe chói tai.

“Không được?” Phong Nhật Lam nhú mày. Bên đầu nghĩ một chút. “Bằng không Phương Ly Đường kia đều gọi nàng thế nào? Chu Tước? Tiểu Chu Tước? Tiểu Tước nhi?” Hắn đoán đo từng cái. Tiếng nói ôn nhu thấp giống như cùng tình nhân nói lầm bầm day

Vân Chu Tước trong một lúc chấn động. Ngheng hô quen thuộc. Mâu quang tím đập mạnh và loạn nhịp. Tuấn bàng trước mắt cùng đem ký ức còn trẻ chồng chất. Tiếng nói tông ôn nhuận như thế thân mật gọi nàng. . . “Tiểu Tước nhi. . . Hắn đều như thế gọi nàng sao?” _ Thấy Vân Chu Tước mắt đépp mờ. Con người đen cũng hơi trầm xuống. Phong Nhật Lam hướng về phía nàng. Ngón tay tiếp xúc mặt của nàng. “Tiểu Tước nhi. . .”

Thanh âm ôn thuần thấp hơn càng mềm. Mị hoặc theo nàng. Bàn tay to nâng. . lên mặt nhỏ. Xem xét lấy nàng. Mặt nhỏ thanh lệ mỏng mờ dưới ánh trắng trắng như tuyết trong suốt. Như nước mâu quang sương mù dụ người. Yên lặng nhìn hắn. Lại không giống đang nhìn hắn.

“Mă. . .” Vân Chu Tước rét run theo môi lên tiếng. Thế nhưng mới phun ra một chữ làn môi lập tức bị che phủ. Nam nhân hơi thở tập trung hướng nàng. Uớt, đầu lưỡi nóng dò xét tiến tới hơi thở mùi đàn hương từ miệng. Đòi hỏi theo trong cái miệng nhỏ nước bọt ngọt ngào. Đầu lưỡi liếm qua trong cái miệng nhònmềm non. Quần lấy phần lỗ. Đoạt thủ hơi thở thoải mái của nàng.

Nàng khẽ thở gấp. Thở bởi vì hôn mà dồn dập. Nhưng cũng trong một lúc hoàn hồn. Nàng có thể cảm giác được đầu lưỡi của hắn, mùi vị hắn. Đòi ngực rộng rãi áp sát nhũ ngực no đủ. ần như không một tia lỗ hổng. “Không. . . Đừng!” _ Vân Chu Tước vừa buồn bức lại vừa sợ. Tay nhỏ bé dùng sức đẩy lấy đôi ngực Phong Nhật Lam. Muốn rời khỏi nụ hôn của hắn. Nhưng mà bàn tay to của hắn lại chế tr gò má của nàng . Làm nàng không cách nào trốn khỏi.

Lưỡi dài đốt nóng bá đạo quần mát lấy Đinh Hương. Không để nàng né tránh. Nóng bỏng vạch mát lấy. Giống như muốn đoạt lấy tâm hồn của nàng.

Nàng không khỏi kinh hoàng lúng túng. Nóng giận cắn chặt môi lưỡi của hắn . ốn làm cho hắn rời khỏi.

Môi lưỡi chịu đau. Kể cả lông mày của Phong Nhật Lam cũng không nhíu. Một tay nắm chặt tay nhỏ bé chống đẩy của nàng. Trái lại cảm đưa tới phía sau. Với thân thể đưa nàng khóa ở đôi ngực cùng giữa tường > Đầu lưỡi thì dùng sức ngậm mát lấy làn môi. Thấy nàng cắn chặt hàm răng. Hắn không lùi trái lại còn tiến. Cũng theo thô bạo tiểu cần nàng.

“Đừng!” _ Làn môi đậm đau làm Vân Chu Tước nhíu mày. Đầu lưỡi nếm được hương vị của máu. Phối hợp lấy mùi vị nam nhân của hắn . Khih nàng nhanh chóng thở gấp bất quá tức

Thấy không thể vùng vẫy. Cũng né tránh không xong. Nàng ngược lại không nhúc nhích. Mắt đẹp cực lực lãnh đạm lạnh như băng chăm chú nhìn hắn. Mặc hắn hôn lên môi của nàng.

Phát hiện đến nàng không hề vùng vẫy. Phong Nhật Lam dương mâu mắt cùng nàng đối lên. Liếm một cái liền nhìn ra nàng dự định lấy Lãnh Mạc đối kháng. Môi mỏng hơi vạch. Hắn ngược lại hôn đến lửa nóng thêm.

Đầu lưỡi tuyệt hảo quần lấy phần lưỡi. Cuồng mãnh liếm mát giao quần. Cắn mát lấy môi ngọt mềm. Bàn tay to cũng không an phận từ dưới leo lên nâng lấy ngực nhũ no đủ tròn đầy. Cắn rờ xoa lấy.

Cảm lấy vú trắng tay có thể cảm nhận được nàng tim đập kịch liệt tim. Con người đen nhìn chòng chọc nàng. Bất giữ được trong mắt đẹp lóc lên rồi biến mất la giãn.

Hắn hạ giọng nở nụ cười. Rời khỏi bị hắn lại hôn lại cắn sung đỏ làn môi. Đầu lưỡi nhẹ mà liếm qua.

“Chiều này đối với ta vô dụng. Tiểu Tước nhi.”

“Câm mồm! Người kêu không đưc kêu tên chữ kia !” _ Xung hô xa xôi kia do hắn gọi đến là chói tai như vậy. Làm Vân Chu Tước tức tới.

“Không được?” _ Phong nhật Lam dong lẫn dương mi. “Bởi vì này tên chỉ có Phương Ly Đường có thể kêu sao?”

Tiểu Tước nhi. . .” Thực cố ý. Nàng không được. Hắn càng muốn. Thậm chí nhắc tới ba chữ ương Ly Đường

Cái tên xa xôi kia làm Vân Chu Tước lần thứ hai chấn động. Quá lâu. Không ai dám ở trước mặt nàng nhắc tới tên này. Chỉ có Phong Nhật Lam đáng chết này. Ba phen hai lần nhắc tới. Như muốn cố ý trêu chọc não nàng. Nàng tức đến thân mình run nhẹ. Tổ đến tỉnh táo bởi vì hấn mà đáng nhưng không còn. còn lại có đầy đầy tức tối. Nếu không phải bị hấn chế trụ. Nàng tuyệt đối sẽ giết hấn!

Khuôn mặt kia rất đáng hận. Thốt ra càng đáng ghét. Thậm chí còn hôn nàng... Trong miệng của nàng toàn là hương vị nước bọt của hấn. Nhc nhờ nàng mới vừa rồi hấn nhiệt liệt hôn nàng thế nào

Lửa nóng trên miên hôn làm nàng vừa buồn bực vừa giận. Hận không thể đem hấn băm thây vạn đoạn.

“Bỏ tay của ngươi ra!” Nàng quát lạnh. Trừng mắt tay hấn che ở trên ngực của nàng.”Phong Nhật Lam. Không muốn chết thì thả ta ra”

“Bỏ tay ngươi. Nàng liền sẽ tha ta một mạng sao?” Phong Nhật Lam cười trái lại còn hỏi. Hấn cái gì đều không làm nàng liền nửa đêm xâm nhập phòng đến giết hấn. Hiện tại. Hấn thân cũng thân. Sở cũng sở soạn. Thậm chí ngay cả lời cảm kị không nên nói cũng đều nói. Hấn cũng không cho rằng nàng sẽ dễ dàng bỏ qua hấn. Nàng trừng hấn. Không mở miệng. Đáp án hai người lòng dạ biết rõ.

“Tiểu Tước nhi. Nàng muốn giết ta mà?” _Làn môi dính lại. Phong Nhật Lam nhỏ tiếng. Mỗi ln lên tiếng nói một chữ. Thần liền vỗ về nàng.

Vân Chu Tước lạnh lùng trừng mắt hấn. Tay bị chế trụ làm nàng không cách nào phản kháng. Chỉ có thể biệt khai sắc mặt. Ghét mà tách ra môi của hấn.

Nhưng mà hấn lại không để nàng trốn. Cầm miên tay hướng lên trên chế trụ phần ngác (xương gò má). Làm nàng phải nhìn kĩ hấn. Răng nhọn cắn môi dưới. Trùng phạt giống như nhẹ cắn theo. Sau khi cắn hết lại yêu thương nhẹ liếm.

Vân Chu Tước không cách nào phản kháng. Chỉ có thể ghét tr

“Ta cho nàng cơ hội giết ta. Như thế nào?” _Phong Nhật Lam cười đề nghị. Con ngươi sâu đen như mực liếc nàng. Tuấn bång tăn vốn là trải qua bất chính.

Vân Chu Tước lông mày nhỏ nhú theo. Trừng mắt nhìn sắc mặt cười của hấn. Thế nhưng tìm không được tâm tư của hấn. Nam nhân này rất khó biết. Hình dạng khinh diệu kia chỉ là giống như giả.

Là nàng rất ngu xuẩn. Lại nhất thời bị hình dạng phóng đảng của hấn lừa gạt. Hiện tại mới mới thua trên tay hấn. Đây đương nàng thượng đủ lớn!

Có thể dạng sai lầm nàng sẽ không tái phạm lần thứ hai. Nàng hồ nghi nhìn Phong Nhật Lam. Tâm đầy phòng bị: “Là ý gì?” Ngươi đang có cái chủ ý gì?”

“Nàng biết. Ta muốn ngươi.” _Phong Nhật Lam nói thẳng. Cũng không nói vòng vo.”Ta đối với nàng thực có hứng thú. Còn nàng? Cũng đối với khuôn mặt ta thực có hứng thú sao?”

Vân Chu Tước không nói. Cận nhìn hấn. Trên khuôn mặt vẻ mặt lãnh đạm không phập phồng. Vừa hợp ý lý lại suy tư theo lời hấn.

“Nàng đối với của ngươi ly đường ca niệm niệm không quên đi? Cho dù ghét đến mức muốn t ta. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt của ta. Giết người tay vẫn sẽ run. Tiểu Tước nhi. Ta không ngại đàm đương Ly Đường ca của nàng.”

Hấn thanh âm phóng thấp. Hấp dẫn theo nàng.

Vân Chu Tước khẽ mím làn môi. Hấn đề nghị khiến nàng kinh ngạc. Nhưng cũng không cách nào phản bác hấn. Đôi mắt xem xét lấy hấn. Nàng trầm ngâm theo. Muốn nhìn được con mắt giả tạo của hấn. “Điều này đối với ngươi có chỗ gì tốt?”

Biết nàng tâm chuyển động. Phong Nhật Lam chứa theo ý cười phong lưu. Cán quạt giữ lên gò má mỹ lệ. Tuấn mầu bình tĩnh nhìn nàng nói: “Được đến bên nàng. Chính là chỗ thật tốt của ta.”

Vân Chu Tước lạnh lùng nhìn hấn. Môi mềm gọi lên cười chế nhạo.”Phong Nhật Lam ngươi đánh giá mình rất cao! Ngươi vĩnh viễn cũng không chiếm được ta. Ngươi vĩnh viễn sẽ không là Ly Đường ca. Tối đa cũng chỉ là Ly Đường caế thân mà thôi. Ngươi cam nguyện chịu làm thế thân?” _Nàng hồ nghi hỏi. Có thể đề nghị này là hấn đưa ra. Mà nàng thật sự tâm chuyển động. Nàng ghét khuôn mặt này của hấn. Nhưng cũng nhớ theo. Chỉ có cá tính hận kia. Hấn và Phương Ly Đường thật sự nhìn quá giống! Bởi vậy. Nàng không ề không tâm động.

Quá lâu. Nàng tư niệm phải quá lâu. Mỗi ngày mỗi đêm. Nàng cảm thấy chính mình mau bị tư niệm bức đến điên rồ. Tiếp tục làm sao ép mình không thêm nghĩ nữa. Tiếp tục làm sao ép mình quên. Nhưng mà ký ức lại vốn là khắc sâu như vậy. Khiến nàng muốn quên cũng quên không được. Cho dù chôn ký ức vào vực thẳm. Đêm khuya lúc chiêm bao sẽ lại được gọi về

Muốn quên không thể quên. Làm nàng thống khổ tới cực. Bởi vậy nàng mới căm ghét Phong Nhật Lam. Đã quên không được nữa. Tương tự chính là khuôn mặt lại xuất hiện ở trước mặt nàng. Nhưng mà cũng không phải hấn. Hai con ngươi đen thâm sâu kia lúc nhìn nàng đúng là đầy đầy xa lạ. Nàng không thể nhẫn nhịn được!

Đường Ly ca của nàng sẽ không nhìn nàng như vậy. Nàng oán, nàng hận. Vì cái gì bọn hấn hai người nhìn giống hệt vậy. Nhưng nàng tư niệm mình lại mất đi?

Nàng không thể tha thứ... hông thể! Bởi vậy. Nàng mới sẽ muốn giết hấn. Việc này năm đến. Cá tính của nàng từ lâu đã vận vẹo theo cực đoan. Ngay

cả chính nàng đều đã không nhận ra chính mình.

“Có thể được đến bên nàng. Chịu làm thể thân của nàng cũng không sao.” _ Phong Nhật Lam cười nhẹ. Rồi khỏi ch trụ tay nàng. Đầu ngón tay vuốt nhẹ mặt của nàng. “Như thế nào? Cần sao?”

Vân Chu Tước dương mâu nhìn hấn. Kích động tình hình thực tế ý nghĩ tiềm ẩn đang ở trong đôi mắt tình tảo. “Được. Ngươi cũng đừng có hối hận!” _ Nàng có thể xem hấn chịu làm thể thân. Chờ tron bóng. Liền sẽ thân thủ giết hấn!

“A! Ta dám nói cũng sẽ không hối hận.” _ Phong Nhật Lam cười đến tự tin. Hấn biết mình chơi với lửa. Trước mắt đóa anh túc này tuy đẹp. Nhưng mà có chút không lưu ý. Hấn thật ra sẽ bị giết. Nhưng mà... hấn liếm ẹ qua môi bị cắn không thương tiếc. Đưa tay đem nàng kéo đến trong lòng.

Nàng không vùng vẫy. Nhu thuận để hấn ôm lấy ápụ. Nâng lên mặt nhỏ thật sâu nhìn hấn. Rồi mới giờ lên làn môi ôn nhu. Chủ động hôn lên môi của hấn.

“Ly đường ca.” Nàng than ra tên này. Giống đang nhắc nhở hấn. Thân phận của hấn.

Phong Nhật Lam cúi đầu bắt môi mềm. Nghe nàng hô lên tên. Biết đây là nàng khiêu khích. Nhưng hấn không thềm để ý. Hấn sớm biết rằng đóa hoa độc này không dễ chọc.

Mà hấn, bình tĩnh hái đóa hoa này rồi!

◎ ◎ ◎ ◎ ◎>◎

“Đáng chết! Phong Nhật Lam. Ngươi điên rồi sao?” _ Thân Đồ Phi Tĩnh không thể tin tưởng mắt nhìn bạn tốt. Không thể tin được điều mình vừa mới nghe. “Ta đã nói với ngươi Vân Chu Tước không thể đụng vào, không thể dính. Ngươi cò chạy tới chạm phải. Còn chơi cái trò chơi gì thể thân. Ngươi thật là không sợ chết vẫn muốn chết nha?”

Thân Đồ Phi Tĩnh liên thanh rống theo. Nhìn Phong Nhật Lam ánh mắt giống đang nhìn không nhận ra một tên điên rồ. “Phi tĩnh. Đừng kích động.” _ Bất đồng với bạn tốt lửa giận xung xung. Phong ngày lam như cười đến tự nhiên. Trên tay quạt xếp lắc nhẹ theo.

“Ngươi muốn ta thế nào đừng kích động?” _ Thân Đồ Phi Tĩnh gầm lên giận dữ. Tức đến mức đến đi trở về theo. Lại trừng hướng bạn tốt.

“Phong Nhật Lam. Ngươi rốt cuộc suy nghĩ cái gì hả? Ta đã nói với ngươi Vân Chu Tước kiacó độc. Dính sẽ chết người. Ngươi còn cùng nàng chơi. Trả lại cho nàng cơ hội giết ngươi. Ngươi là ngại mạng quá dài có phải hay không?”

Về ra môi mông. Phong Nhật Lam bung lấy ngực. Một bộ được sủng ái mà hình dạng lo sợ. “Ai nha nha. Phi Tĩnh. Ta lúc này mới biết được hóa ra ngươi quan tâm ta như thế. Ta thật sự cảm động.”

“Ngươi!” _ Thân Đồ Phi Tĩnh ác hung hăng trừng mắt Phong Nhật Lam. “Phong Nhật Lam. Lão tử đang cùng ngươi nói chuyện nghiêm túc. Ngươi cò cùng ta nói cái gì vô nghĩa lời nói!” Giờ là lúc nào nào. tên này còn cùng hấn nói giỡn?

“Ta cũng rất đang nói chuyện nghiêm túc nha!” _ Phong Nhật Lam chơi đùa cùng quạt xếp. Trên khuôn mặt tuấn tú ý cười chưa giảm. Con ngươi đen thâm trầm khiến người thấy không rõ suy nghĩ. “Nàng là có độc. Thế nhưng ngươi không hiểu càng độc càng mê người sao? Đừng lo lắng. Ồn độc chết ta không dễ dàng vậy”

Hấn bạo dạn nói lên chủ kiến. Còn có nắm chắc có thể làm được. Hấn Phong nhật Lam luôn luôn không làm không nắm chắc sự tình. Tựa như Vân Chu Tước.

A! Trong miệng nàng tuy gọi hấn “Ly đường ca”. Thế nhưng trong con ngươi lại không một tia tình ý. Tiêu biểu này là cái gì đây?

Phong Nhật Lam nghiền ngẫm theo. Coi như nhìn giống Phương Ly Đường. Hấn chung cuộc không phải Phương Ly Đường, điểm này hấn và Vân Chu Tước hai người đều lòng dạ biết rõ.

Cho dù nàng muốn đem hấn chịu làm thể thân. Có thể đồng ý của nàng vực thăm lại chạm không đến. Nhưng nàng vẫn còn là đồng ý. Cũng chỉ bởi vì trong tâm tưởng niệm. Sặc! Cái người Phương Ly Đường thật sự có cái gì tốt chứ?

Nghĩ đến điều này. Mâu quang không khỏi hơi trầm xuống. Nụ cười nhạt trên môi cũng tắt. “Ngươi quản Phương Ly Đường kia có được hay không? Ngươi lại không nhận thức hấn...” Nghe Phong Nhật Lam nhòitiếng. Thân Đồ Phi Tĩnh trở lại nói thẳng lời. Có thể lại cảm thấy không đúng. Chứng kiến Phong Nhật Lam vènặt hơi trầm xuống. Hấn đột nhiên trừng lớn mắt.

“Phong Nhật Lam. Đáng chết! Ngươi đáng lẽ không nên đối với nữ nhân Vân Chu Tước âm độc kia động tâm chứ?”

Nghĩ đến khả năng này. Thân Đồ Phi Tĩnh không khỏi sợ hãi.

Phong Nhật Lam giờ lên tuấn mâu. Chứng kiến bạn tốt hình dạng sợ hãi. Không khỏi nở nụ cười. : “Có thể nha. Nữ nhân đặc biệt như vậy nếu không động lòng tham khó à!” _ Hấn ngữ khí nửa thật nửa giả. Tàn mạn hình dạng khiến người ta nhìn không thấu ý nghĩ của hấn.

“Phong Nhật Lam. Ta là nghiêm chỉnh hỏi i.” _ Thân Đồ Phi Tĩnh không để hấn cho qua như thế

Nói giỡn! Hai người cùng nhau lớn lên. Phong Nhật Lâm này cá tính gì hắn sẽ không tìm hiểu sao?

Nếu không phải nghiêm chỉnh. Phong Nhật Lâm sẽ không đi trêu chọc Vân Chu Tước. Lại càng không sẽ đi nói cái gì chủ ý thể thân. Chính là...: “Người điên rồ sao? Ai không yêu thích. Lại đi yêu thích Vân Chu Tước kia? Nữ nhân kia thực khó như vậy. Hơn nữa trong nội tâm nàng còn có tên Phương Ly Đường. Người lại nhìn cùng họ Phương kia giống nhau. Người lại còn lên tiếng nói muốn đảm nhận thể thân. Người...” _ Thân Đồ Phi Tĩnh tức đến không nói được. Cái thứ này chỉ là đào hầm để chính mình nhả

“Phi tĩnh. Ta không nói ta muốn vui vẻ Vân Chu Tước.” _ Phong Nhật Lâm cười. Thấy Thân Đồ Phi Tĩnh một khuôn mặt không tin. Hắn lại lên tiếng. “Có lẽ. Ta là yêu nàng.”

“Hả?” _ Thân Đồ Phi Tĩnh trong một lúc lồi ngạc. “Yêu, yêu nàng?” _ Hắn khó hiểu hỏi. Sẽ không phải chứ? Hắn có có nghe nhầm không?

“Phi tĩnh. Người tin tổng vừa thấy chung tình không?” _ Mối mong dương theo cười nhạt. Phong Nhật Lâm dương mâu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Một nét nhỏ thoáng hiện nhu thân ảnh đang chân thành đi vào sân.

Ánh nắng sái roi. Chiếu vào trên người nhu ảnh kia. Đẹp đến giống như mộng Tựa hồ phát hiện đến hắn chăm chú. Mắt đẹp dương nhẹ. Mắt cùng đối diện lên hắn.

Nàng giờ lên nụ cười. Cười đến ôn nhu ngọt. Nhưng mà hai mắt kia con người lại là cực lý trí. Hờ hững dò xét không thấy một tia tình ý.

Thân Đồ Phi Tĩnh theo Phong Nhật Lâm ánh mắt nhìn lại. Cũng nhìn thấy thân ảnh mặt kia. Hắn nhú mày. Lại nhìn về phía về mặt Phong Nhật Lâm

“Xong rồi!” Thân Đồ Phi Tĩnh lắc đầu. Không cứu. Nhìn về mặt ánh mắt kia của Phong Nhật Lâm. Rõ ràng chính là mê rồi. “Vừa thấy chung tình? Ánh mắt người có vấn đề sao?” _ Hắn nhin không được hờ

Vân Chu Tước đẹp là đẹp vậy. Chính là so với nàng nữ nhân xinh đẹp cũng không phải không có? Trọng điểm phải Vân Chu Tước không thể yêu nha! Yêu một nữ nhân trong lòng đã có người khác. Vẫn là cái người chết. Vậy chính là mình thăm à!

Người sống làm sao tranh cùng người chết

“Ta chỉ là đang đồ.” _ Phong Nhật Lâm mỉm cười. “Xem là ta thắng. Hay nàng thắng! Nếu ta thắng. Có thể lấy được phần thưởng mỹ lệ.”

“Còn nếu thua ?”

“cái kia...” _ Phong Nhật Lâm thu hồi ánh mắt. Đối với Thân Đồ Phi Tĩnh bất chính kinh trong nháy mắt. “Nhớ kỹ Mừng Một, mười lăm đến mộ tế bái ta nha!”

“Người...” _ Thân Đồ phi tĩnh không quá tức trùng mắt Phong Nhật Lâm. Tiểu tử này! cũng chỉ biết làm những trò vui đùa không tốt cười

Nhưng mà hắn lại thật sự bắt đầu gánh vác lo âu rồi...” _ Hi vọng hắn sẽ không có cơ hội đi tế mộ à

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nàng đoán không ra nam nhân trước mắt.

Ngồi trong quán trà náo nhiệt, Vân Chu Tước yên lặng đánh giá người ngồi đối diện – Phong Nhật Lâm. Nghĩ xem rốt cuộc hắn là dạng người nào?

Có nên cùng hắn tiếp tục cuộc chơi. Sau khi tham gia hôn lễ của Tứ muội. Vân Chu Tước không cùng người nhà, mà chọn ở lại đồng hành cùng Phong Nhật Lâm

Về phần nàng cùng Phong Nhật Lâm du hí (chơi trò chơi), người trong nhà ai cũng biết. A cha tức giận oa oa kêu, liệu mình ngăn cản. Còn A nương bày ra một khuôn mặt đăm ưu. Chỉ có đại tỷ Vân Thanh Lung là một khuôn mặt bình tĩnh. Nhìn nàng mị lạt, cái gì nói cũng không nói, chỉ là bảo nàng nên cẩn thận chơi đùa. Đại tỷ biết nàng chán một cái an ủi ngăn đi nỗi đau trong lòng cho nên mới chấp nhận lời đề nghị của Phong Nhật Lâm

Hắn cần phải về Phong gia báo trước, nàng cũng không nói gì, liền cùng hắn đi. Bất quá nàng cũng sẽ không cùng người mình không biết rõ, cho nên từ lúc hắn đưa ra yêu cầu du hí, nàng đã mau chóng đi thăm dò thăm dò thân phận của hắn. Quả nhiên hắn không phải đệ tử thống ố bình thường mà là võ lâm đệ nhất đại bảo Thiếu bảo chủ. Đến đầu cũng không nhỏ. Hơn nữa hắn và Thân Đồ Phi Tĩnh – cũng chính là chồng của tam muội nàng – là huynh đệ kết bái, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình thâm vô cùng tốt.

Dưới việc này này trong tâm nàng nắm chắc rằng chuyện của nàng chắc chắn từ miệng của Vân Bạch Hồ truyền đi. Sau, Thân Đồ Phi Tĩnh cho Phong Nhật Lam biết.

Hừ! Kẻ phản bội luôn đến từ người bên cạnh. Cũng không quan hệ gì. Đã có kẻ miệng rộng như vậy cũng vừa vặn, giúp nàng bớt đi thời gian điều tra, chỉ cần trực tiếp đi tìm Thân Đồ Phi Tĩnh là được.

Vừa nhìn thấy nàng vào cửa, Thân Đồ Phi Tĩnh cũng hiểu ra. Nàng còn chưa mở miệng nói một lời, hắn đã đem toàn bộ nội tình của Phong Nhật Lam nói ra.

Từ miệng Thân Đồ Phi Tĩnh, nàng đã biết được toàn bộ sự tình về Phong Nhật Lam.

Nhìn Phong Nhật Lam như một tên ăn chơi trác táng, chính là một công tử phong lưu thích ăn uống vui say. Nhưng người ngoài lại không biết Phong gia bảo chính là một tay Nhật Lam quân sự. Nhưng vì hắn thích tự do, không thích bị công việc quân thân nên bình thường đều chỉ mở miệng sai khiến kẻ dưới làm việc. Đừng thấy hắn bước theo đám trẻ con hình dạng khinh điều. Hắn chỉ cần lên tiếng phân phó quyết sách là Phong gia bảo kiểm được không ít lợi; hơn nữa xem thường thân thể nhưu yếu không đỡ nổi gió của hắn, thật ra hắn võ nghệ không có kém, kẻ nào muốn giết hắn không phải dễ dàng.

Hừ! Điểm này nàng biết. Nếu không làm sao hắn sống bây giờ?

Vân Chu Tước khẽ mỉm môi. Không quên Thân Đồ Phi Tĩnh lúc nói lời nói này trên mặt không hề có lưu chút diễn cảm. Kia cái thứ sáng tối cười nhạo nàng, xem thường Phong Nhật Lam mới sẽ thành kẻ thất bại.

Cánh tay chồng tam mộ nàng hướng ra phía ngoài cửa xòe rộng, cuối cùng còn không quên bổ sung một câu “Nàng đừng thấy Phong Nhật Lam ngày ngày tươi cười, trên thực tế hắn chính là bộ mặt hồ ly, nếu xem thường hắn, người bị thua nhất định chính là mình.

Nàng hiểu ý tứ của Thân Đồ Phi Tĩnh là ám chỉ nàng. Nàng cùng Phong Nhật Lam du hí, người chiến thắng cuối cùng nhất định phải là nàng. A~ Tâm đầu chết người. Còn có thể còn có thể thua sao

Phong Nhật Lam muốn thắng nàng. Đó là chuyện không có khả năng

Nàng nhận lời du hí này chỉ là từ tâm của nàng. Cũng không phải muốn gánh chuyện nhà. Để cho Phong Nhật Lam biết được điểm này, làm hắn hiểu được hắn không có khả năng đến với nàng. Địa vị của n chính là thể thân của Ly Đường ca. Bởi vậy nàng lên tiếng đều tổng gọi hắn là Ly Đường ca.

Không có nam nhân nào chịu được mình bị gọi thành tên của một nam nhân khác. Hơn nữa bị nữ nhân mình nghĩ đến đôi đôi ư thế, không một nam nhân nào có thể chịu được!

Nhưng chính là Phong Nhật Lam mặt có biến sắc cũng không quá, miệng chỉ cười nhạt không biến đổi. Thậm chí bị nàng gọi là Ly Đường ca còn vui vẻ trả li.

Phản ứng của hắn thật ngoài dự kiến của nàng, làm nàng đoán bất không được. Chuyện không nắm được trong tay làm cho nàng cảm thấy nôn nóng. Chiêu này không dùng được, nàng cũng không gọi hắn là Ly Đường ca nữa, càng gọi càng làm cho hắn chiếm nhiều tiện nghi của nàng hơn.

Khuôn mặt kia của hắn chỉ cười càng phóng đảng.

Như báo cho nàng biết hắn đảm đương vai Ly Đường này là không mệt mỏi. Nàng cứ việc kêu cũng không sao, như vậy hắn cũng có thể luôn luôn thân mật nàng, ôm nàng. Dù thế nào hắn cũng chỉ là thể thân thôi! An ủi nàng có thừa nhưng hắn cũng phải có điểm được lợi.

Phong Nhật Lam kia chiếm được tiện nghi ngày càng quá đáng làm cho Vân Chu Tước bức tức không thôi. Phản ứng của hñ không có trong dự liệu của nàng càng làm cho nàng không cách nào thông dong ứng phó.

Vài lần sau, biết chiêu này cũng không dùng được, nàng cũng không tiếp tục gọi hắn là Ly Đường ca. Nhưng gương mặt kia vẫn giương lên nét giống hệt thế nào. Ly Đường ca của nàng cũng không có gì đặc biệt như vậy a.

Nàng lại chuyển sang lãnh mạc. Đối xử với hắn lạnh nhạt hẳn, không tốt như lúc đối với Ly Đường ca, lúc Phong Nhật Lam đảm đương li đối với hắn lạnh nhạt

Mà hắn đối diện với nàng vẫn tuyệt nhiên như không ảnh hưởng, thậm chí như nói đùa cười tự nhiên, tự đắc. Còn nàng ngược lại giống như vai hkiểu lương. Vân Chu Tước càng nghĩ càng phiền. Cảm giác bị mùi vị bất lợi vây quanh thật khổ sở, hắn so với nàng xem ra càng thâm hơn. Hắn lúc nào cũng cái dạng anh tuấn cười nhạt làm cho nàng không thể nào nhìn thấu được hắn đang nghĩ gì. Đây cũng chính là cảm giác lần đầu tiên nàng gặp phải. Hắn làm cho nàng rất mất tinh táo nha. Không thể nhìn được ...

“Suy nghĩ cái gì?” Bất gặp nàng đối hắn nhìn chăm chăm, nói cũng không nói, vẻ mặt lãnh đạm, Phong Nhật Lam không khỏi nhàu mày. Hắn nở nụ cười phóng đảng:

“Làm cái gì nhìn ta đến gần người, rất thích khuôn mặt của ta sao?”

Vân Chu Tước lạnh lùng nhìn hắn, không cười theo, chỉ là cười rất lạnh. “Phong Nhật Lam! Đây là lần đầu tiên ta gặp một nam nhân da mặt dày như vậy đây!” Mặc kệ nàng chà đạp thế nào, hắn cũng không để ý, làm cho nàng muốn bức mình cũng không được.

“Hả? Gọi ta Phong Nhật Lam. Vậy chứng tỏ là ta không phải Ly Đường ca?” Vài ngày này, Phong Nhật Lam cũng đã hiểu rõ tình huống.

Nàng gọi hấn Ly Đường ca liền ôn nhu như nước, bộ yểu điệu làm cho tâm người ta nhuộm ra thành tở; một khi đã gọi hấn là Phong Nhật Lam, nàng tựa như núi băng, lên tiếng trừ bỏ lãnh đạm ra ngoài còn rất chua xót.

Ai! Bị đối ử vừa nóng vừa lạnh như vậy, tâm hấn không đủ mạnh, tính tình đủ tốt a. Nam nhân khác sớm trở mặt rồi

“Người vốn không phải đi.” Nhất đũa lên, Vân Chu Tước gấp một miếng cá bỏ vào miệng.

“Dù có nhìn giởu thế nào, người vĩnh viễn cũng không phải” giọng nói rất lạnh

“Như vậy cũng tốt” Hấn nhún vai, khuôn mặt tuần tú giương lên một nụ cười bất chính “Ta không muốn giống như Phuong Ly Đường chết sớm”

Hấn lập tức nhận được cái trừng mắt của Vân Chu Tước: “Người muốn chết sớm? Ta sẽ tác thành cho người!”. Biết rõ cảm kỳ của nàng, nhưng hấn vẫn nằn nì bày lược lên tiếng khiêu khích nàng. Bộ hấn tưởng nàng mắng hấn chưa đủ?

“Tức giận sao?” Thấy nàng tức giận, Phong Nhật Lam cười càng vui vẻ, thân đang bận tới mắt cũng cũng lấy tầm quạt phát qua người nàng “Tiểu Tước Nhi, nàng càng tức giận, bộ dáng càng hấp dẫn người nha!”

Cái thứ này... Nàng hất cây quạt xếp ra, mắt đẹp lóe ra một tia lửa giận. Nàng hít sâu một hơi, áp ức giận, lãnh thanh nói: “Phong Nhật Lam! Nếu nhảm chán thì ăn cơm của người đi, đừng ở đây tranh cãi!”

Đáng chết! Mỗi lần nghe thấy giọng hấn nói chuyện, không hiểu sao nàng luôn bị làm cho tức giận.

“Ai bảo nàng luôn dùng đôi mắt ấy nhìn khi ta đang ăn. Như vậy người ta như thế nào nuốt trôi được?” Phong Nhật Lam dùng ánh mắt vô tội nhìn nàng.

“Người ta? Người ta cái gì?”

Vân Chu Tước trừng mắt ứng phó lại cửa ải kia. Đũa trên tay cũng khẽ run run. hông thể chịu được loại bộ dạng kia của Ly Đường ca xuất hiện trước mặt mà bật cười.

“Phong Nhật Lam! Người có phải là nam nhân hay không hả? Nam nhân như thế nào lại “người ta” đến i ta” đi hả?”

Phong Nhật Lam nhú mày, tuần mâu trở nên mập mờ. Quạt xếp phản phất quạt một cách khiêu khích trước mặt nàng làm lộ ra gò má mỹ lệ.

“Tiểu Tước Nhi. Nàng là đang ám chỉ gì ta? Nàng cũng biết, ta sẽ không phiền nàng mang ta trở về phòng để chính mình kiểm chứng đâu.” Bị nàng ăn thịt, hấn có cầu cũng cầu không thấy nữa là.

“Bất quá...” Hấn thẹn thùng nhìn nàng liếc mắt một cái. “Nàng cần phải ôn nhu một chút nha. Đây là tiền của người ta đó!” Ai. Đây cũng có thể là sự thật. Từ ngày hấn cùng nàng đánh cược tới này, hấn cũng đã lâu không khai huân. (khai huân theo biết là cỡ như phong lưu, xxoo gì đó >

“Lần đầu tiên cái rắm!”

Vân Chu Tước trừng mắt nhìn hấn. Rõ ràng toàn thân trên dưới đều là lạn thấu (cái này giống như dùng rồi ấy, ý chỉ cha này ko có zin). Vậy mà lại còn làm ra bộ thanh tao, thẹn thùng chỉ làm người thấy liên nghĩ tới trát bùn, giả dối.

Không đưc! Nàng không thể tức giận. Rõ ràng kia là muốn chọc tức nàng, nếu để cho hấn toại nguyện, há chẳng phải sau này làm cho hấn được một lại muốn mướn.

Hít vào một ngụm khí. Vân Chu Tước thu mại, cổ không chế không cho lửa giận bùng lên. Tay chụp lấy quạt đang mở, cuối đầu xuống dùng sức ăn cơm. Thấy nàng không chú ý tới hấn, Phong Nhật Lam nhú mày: “Tiểu Tước Nhi, không nên ăn hết cơm mà không ăn đồ ăn. Đang nói, tay hấn gấp một miếng thịt đưa tới trước mặt nàng. “Nào! Há miệng ra!”

Nàng mới không để ý tới hấn. Ai cần hấn đút chứ!

Vân Chu Tước làm như không thấy miếng thịt của hấn, ừ trong mâm gấp ra một khối thịt cho vào miệng cắn thận nhai. Làm cho hấn biết lão nương đây mới khinh thị của người đưa.

“Tiểu Tước Nhi, nàng như thế nào lại chán ghét ta. Thà tự mình gấp cũng không t ta đút. Ta đã làm gì chọc giận nàng đến thế?”

Phong Nhật Lam thật bị kích thích. Mặt tuần mỹ tửu về ai oán, giọng nói cũng lớn hơn làm cho vài vị khách trong quán trà phải chú ý tới.

Thật không có biện pháp. Ai bảo hai người nàng thật t chọc cho người khác nhìn chăm chú a.

Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp. Đi cùng một chỗ rất xứng nha. Chính là giữa hai người lại có không khí rất kì quái. Nữ chính thì mặt lãnh mạc, còn nam lại dạt dào ý cười trên mặt. Kia tuần mỹ tửu gây ra rất nhiều sự chú ý cho các cô nương, nhưng hấn không để ý tới. Thậm chí còn hào phóng nộ nụ cười với Chu cô nương. Bên kia một cô nương má hồng cười, mắt luôn dừng tại hấn. Lúc này nghe thấy đối thoại của hai nì, càng nghe càng thú vị, càng xem càng đẹp

mất. Làm cho bọn hán không thể không đợi xem diễn tiếp.

Phong Nhật Lam biết người bên cạnh đang nhìn chăm chú, nhưng hán là không để ý tới, chỉ chú tâm diễn thật tốt bộ dạng ủy khuất của mình.

“Tiểu Tước Nhi. Nàng nói đi! Người ta có chỗ nào làm nàng không hài lòng. Người ta nhất định sẽ cải thiện. Nàng không cần phải lãnh mặc như vậy... Hay ngày hôm qua cùng ta thân thân, không hoan hỉ? Không có khả năng à! Ta còn nhớ rất kỹ, nàng cũng trở nên thực nhiệt liệt. Chúng ta còn thiếu chút can sài gấp gờ Liệt Hỏa. Còn đến lên giường rồi đấy!”(ý nói là xxx đến... các nàng tự hiểu ha _ _ ’’)

“Ái! Còn thiếu một chú nữa nha... Thật đáng tiếc đi!”

nghe, lý trí Vân Chu Tước càng bị thanh âm đó đốt sạch. Nàng rút cuộc cũng không khống chế nổi lửa giận của bản thân. Tức giận đứng dậy, nắm lấy chén trà trên bàn hướng Phong Nhật Lam ném.

“Á!” _ mọi người phát ra âm thanh kinh nga

Phong Nhật Lam cũng không né tránh. Khuôn mặt tuần tú bị hắt nước trà ướt đẫm. “Phong Nhật Lam! Ngươi không chỉ chọc người ghê tởm. Lại càng không xứng có khuôn mặt giống Ly Đường ca!” _ Hán chỉ biết khuôn mặt này bị sỉ nhục.

“Kì quái. Tại sao nàng không nói là Phương Ly Đường nhìn giống ta? Nếu người nàng yêu trước tiên là ta. Mà không phải cái tên họ Phương kia. Vậy nàng sẽ cảm thấy ai giống ai?” Bị hắt nước trà. Phong Nhật Lam cũng không giận. Vẫn cười cười. Trả lời nàng một cách uể oải.

“Ngươi!” Vân Chu Tước trừng mắt hán. Lại không cách nào trả lời. Chỉ có thể bóp chặt lòng bàn tay. Giận dữ trừng hán.

“Đừng lấy Ly Đường ca so sánh với ngươi. Ngươi không phải hán. Cũng không bằng hán!” Nói xong. Nàng cũng đầu cũng quay lại liền rời khỏi.

Nhìn thân ảnh của nàng rời đi. Phong Nhật Lam mở ra quạt xếp. Lơ đãng giơ lên khoe môi. Con ngươi đen thâm thúy sâu thẳm. Khiến người khác nhìn không rõ.

“Tiểu Tước Nhi. Ta vốn dĩ cũng không phải là Phương Ly Đường nha!” _ Hôn nữa. Hán cũng không muốn là Phương Ly Đường. Hán chỉ sẽ là Phong Nhật Lam

Mà hán. Sẽ khinh nàng yêu Phong Nhật Lam này!

Giơ lên khoe môi. Hán nở nụ cười tự tin.

Nam nhân đáng chết!

Vân Chu Tước thề. Nàng tuyệt đối sẽ giết Phong Nhật Lam. Hôn nữa sẽ ngàn đao vạn qu(chém ngàn đao, đánh vạn cái) hán. Thống khoái mà lăng trì hán.

Vân Chu Tước giận đến cắn răng. Oán hận đánh cái bàn. Trở về phòng sau khi bị Phong Nhật Lam chọc giận. Nàng ở trong phòng đi tới đi lui một mình. Cả đầu óc đều là nghĩ cách đối phó nam nhân đáng ết kia. “Phong. Nhật. Lam!” Nghiến răng nghiến lợi thanh âm từ miệng nàng phát ra. Khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn không hề bình tĩnh. Lửa giận hừng hực bốc lên.

Nàng không thể quên từng thanh âm chói tai lại tràn đầy khiêu khích đó. Mỗi một câu đều gi lên lửa giận của nàng. Đáng chết là nàng không thể phản bác. Đối với hán, nàng đoán không ra. Cảm giác này khiến nàng vừa bất an vừa nóng. Cũng khiến nàng mất sự bình tĩnh nên có. Dễ dàng bị hán làm tức giận.

Biết như vậy là không đáng. Hán là có ý muốn chọc giận nàng. Nàng biết. Nhưng biết rõ lại không thể khống chế nổi chính mình. Hình dạng lưu manh của hán khiến trong lòng nàng nổi lên tức giận.

“Đáng n!” Tại sao lại như vậy? Nàng lại bị vây ở thế yếu... Vân Chu Tước cắn môi. Giận đến trừng mắt. Lại đối diện với gương đồng. Vừa nhìn thấy. Nàng không khỏi sùng sốt.

Khuôn mặt rất quen thuộc. Đó là mặt của nàng. Nhưng biểu tình trên khuôn mặt lại thực xa lạ. Nụ cười luôn ở trên môi nàng không thấy. Tinh táo trong mắt biến mất. Thay thế chính là hoảng loạn cùng lửa giận.

Tại sao lại như vậy? Nàng đưa tay chạm vào chính mình ở trong gương. “Thế nào lại...” Nàng bị Phong Nhật Lam chọc giận đến mất đi sự thông dong bình thường. Trở nên chính nàng cũng xa l.

Như vậy không đáng! Như vậy trò chơi không đáng! Nàng phải chiếm được ưu thế mà không phải là bị Phong Nhật Lam đùa giỡn đến lộn xộn.

Chính là... Nàng không ngờ một lần bị hán gây ra náo. Còn bắt hán nước trà. Khi được một trở về phòng.

Chính là... Nàng không ngờ mình lại hết lần này đến lần khác bị hán chọc giận. Còn hắt nước trà vào hán. Giận đến trở về phòng.

“Ông trời!” Ớ tới việc nàng làm buổi chiều. Vân Chu Tước không khỏi kinh sợ. Đây không phải là việc nàng sẽ làm nha! Nàng luôn luôn tỉnh táo. Dùng mặt nạ ôn nhu là thói quen. Lại sẽ bị Phong Nhật Lam khiến lộ ra bản tính. . .Nàng tại sao lại biến thành y? Vân Chu Tước càng nghĩ càng hoảng sợ. Sắc mặt càng lúc càng khó coi. Như vậy không đáng. Nàng không nên bị Phong Nhật Lam điều khiển. . .Khó trách hấn cười đắc ý như vậy. Hấn nhìn thấy mọi việc. Mới vài ngày mà thôi. Nàng đã bị trêu chọc>n không treo lên được mặt nạ.

Không được như vậy!

Nàng đứng lên.Không có cách nào đối diện với chính mình ở trong gương. Hoảng đến muốn chạy trốn.

“Không được!” Rồi khỏi ý tưởng mới xuất hiện. Nàng lập tức đuổi chúng nó đi. “Chạy trốn. Không phải chịu thua sao?”

Vân Chu Tước gấp gấp cắn môi. Không thể nhận chính mình đơn giản như vậy đã thua. Vân gia cũng không phải là loại người chỉ biết trốn tránh. Nàng phải khôi phục tỉnh táo. Không thể lại bị hấn chọc giận. Nàng có thể. Chỉ cần không để ý tới lời nói xấu xa của hấn là tốt rồi.

Vân Chu Tước hít sâu một hơi. Đt. Cực lực áp lực hoảng loạn trong lòng. Trong trò chơi này nàng sẽ không thua. Tuyệt đối sẽ không!

Mở mắt ra. Mắt đẹp lập tức khôi phục tỉnh táo. Môi giờ lên tươi cười ôn uẩn (ôn nhu, uẩn chuyển). Nàng lại quay về Vân Chu Tước thông dong ưu nhã trước đây.

Nàng nhìn hướng gương đồng. Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của chính mình. Tâm tình khủng hoảng dần dần bình tĩnh lại. Nàng chuyển đầu nhìn về phía sắc trời. Ánh mặt trời đã bớt. trời sắp tối rồi.

Không khỏi nhúu lại đầu lông mày. Vài ngày gần đây Thiên Nhất luôn quán quýt bên nàng. Hôm nay lại để nàng ở trong phòng một mình chờ đợi cábuổi trưa. Không đến làm ôn nàng. . .việc này cũng thật kì lạ!

Nàng suy nghĩ một lát. Đi ra cửa phòng. Mới đi đến đầu thang lầu. Liền nghe thấy tiếng cười đùa.

Đi xuống xem. Chỉ thấy Ki Dang cô nương quán lấy Phong Nhật Lam nói đùa. Trên khuôn mặt dâng lên tươi cười e lệ rụt rè. Nhiệt thành (nhiệt tình, chân thành) nhìn Phong Nhật Lam. Mà Phong Nhật Lam thì mang theo cười nhạt. Tay vẩy vẩy quạt xếp. Một bộ phong lưu tiêu sái. Vân Chu Tước lạnh lùng đôi mắt. Chạy bộ xuống lầu. Bên tai nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Phong công tử. Tốt thôi. Đi dạo phố cùng chúng ta thôi. Thực náo nhiệt. Không đi thật sự rất đáng tiếc đấy!” _Một cô nương trong đó phóng nhẹ thanh âm nói.

“Đứng nha. Phong đại ca. Người hãy đi cùng chúng ta thôi! Được không?” Một cô nương khác cũng phóng mềm thanh âm cầu xin.

“Này. . .” Phong Nhật Lam đang muốn trả lời. Vừa vận nhìn thấy Vân Chu Tước đang đi xuống thang lầu. Lông mi tuấn tú nhẹ giờ lên. Đứng dậy đi về phía nàng.”Tiểu Tước Nhiệt giận?”

Nhìn thấy tươi cười ôn uẩn (ôn nhu, uẩn chuyển) trên môi nàng. Lại khôi phục hình dạng tỉnh táo trước đây. . .Ai! Nàng như vậy thật không đáng yêu.

Vân Chu Tước liếc nhìn mấy cô nương một cái. Lại liếc về phía Phong Nhật Lam. Bên môi hiện lên tươi cười. “Xem ra nguoi điểm phúc không ít?” Đến chỗ nào đều có cô nương dây dưa. Phong nhật Lam nhẹ nhàng nhún vai. Cười vô tội lại mê người. “Các nàng nói chợ buổi tối ở đây thực náo nhiệt. Nguoi có muốn cùng đi không?”

”không cần.” Thái độ của Vân Chu Tước lãnh đạm. Khuôn mặt nhỏ nhắn dù treo lên tươi cười. Nhưng ánh mắt lại cực kì lạnh.

”Thích thì nguoi tự mình đi.”

”không cần như vậy thôi! Cùng đi chơi được không?” _Phong Nhật Lam mặt dày lại quán lấy nàng. Không để nàng từ chối. “Đi! Đi dạo chợ.” Vừa nói. Hấn mạnh mẽ dắt theo tay nàng.

Vân Chu Tước không vui nhúu mày. Muốn thoát khỏi tay hấn. “Phong Nhật Lam. Ta nói ta không. . .”

”Tốt thôi. Tỷ tỷ. Cùng đi thôi!” Cô nương ở một bên cũng quán lấy nàng. Cầu xin nàng cùng đi

Vân Chu Tước mím môi. Hình dạng khẩn cầu của các nàng khiến nàng không có cách nào từ chối. Nàng nóng giận trừng hướng Phonbg Nhật Lam. . . Đáng giận!

Thấy nàng trừng hấn. Phong Nhật Lam có trong chốc lát vô tội. Đối với nàng nhún vai. Chuyện không liên quan đến hấn nha!

Vân Chu Tước hí mắt oán hận. Biết hấn cố ý. Bây giờ nàng nếu từ chối. Không phải thành người có tội?

Nàng giận đến cắn răng. Tỉnh táo thật vất vảkhôi phục lại bị hấn phá hỏng. Nàng lại giận lại buồn bực. Nhưng lại không có cách nào. Cuối cùng đành phải không cam lòng gật đầu.

Phong Nhật Lam đáng chết!

Nàng thề. Nàng tuyệt đối phải đem Phong nghiền xương thành tro. Băm thây vạn đoạn! (Băm xác thành vạn đoạn)

Ở chợ. Vân Chu Tước đi ở cuối cùng. Mắt đẹp hung hăng trừng Phong Nhật Lam đi ở phía trước. Hắn bị những cô nương kia quần lấy. Căn bản không thể rời khỏi.

Tốt nhất là như vậy. Sau này hắn tốt nhất không cần lại đến chợ nàng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng. Nàng thu hồi ánh mắt. Không muốn lại nhìn mặt của Phong Nhật Lam. Cũng không muốn nhìn thấy hình dạng hắn và Tiểu cô nương kia nói cười. Nhìn liền chứng mất!

Vân Chu Tước yên lặng đi theo phía sau. Đám người đông đúc. Có lúc cùng người đi qua bên cạnh đụng vào nhau. Khiến đầu lông mày của nàng không khỏi nhẹ. Nàng không thích những chỗ nhiều người.

Nàng ngừng đầu. Trong ý thức muốn tìm Phong Nhật Lam. Nói với hắn nàng không đi dạo.

Vừa nhắc đầu. Lại không thấy thân ảnh của hắn. Nàng sững sờ một chút chung quanh. Chính là không thấy hắn. Không khỏi gấp gấp đi lên phía trước.

“Phong...” Vừa lên tiếng muốn kêu tên hắn. Nàng lại im miệng

Nàng tìm hắn làm gì? Người nhiều như thế. Biphân tán là chuyện đương nhiên. Hơn nữa nàng cũng không phi không biết đường quay về quán trà. Có cái gì phải hoảng sợ?

Vân Chu Tước dừng lại. Nhìn người chung quanh. Trên mặt bọn hắn đều mang theo tươi cười. Vui vẻ đi dạo chợ. Chỉ có nàng. Một người đứng ở giữa đường. Bóng hình lẻ loi.

Ánh mắt nàng giật mình. Nở nụ cười sâu kín. Đang muốn quay người đi về quán trà. lại nhìn thấy người bán đường hồ lô ở bên đường.

Thân mình dừng lại. Vân Chu Tước đường hồ lô màu hồng ngó ngàng. Nghĩ đến lúc trước nàng cùng Ly Đường ca đi dạo chợ. Hắn biết nàng thích ăn đường hồ lô. Mỗi lần đi chơi đều mua một chuỗi cho nàng.

Mà từ khi hn rời khỏi. Nàng không bao giờ... đi dạo chợ nữa. Một ngum đường hồ lô cũng chưa từng ăn thêm. Hết thấy liên quan đến hắn. Nàng toàn bộ trốn tránh. Không khiến tiếp xúc chính mình. Vân Chu Tước nhắm mắt. Không để chính mình suy nghĩ tí. càng nghĩ. Tâm chỉ biết càng đau. Bốn năm. Nàng đau đủ. Cũng đau sợ.

Hít sâu một hơi. Nàng cố gắng không chế suy nghĩ không bình tĩnh của mình. Một lát sau. Mới chậm rãi mở mắt.

Đột nhiên một chuỗi kẹo hồ lô xuất hiện ở trước mặt nàng. Nàng không khỏi sững sờ. “Cuối cùng cũng tìm được nàng! Này. Cho nàng một chuỗi đường hồ lô.” Phong Nhật Lam cười nhìn nàng. Đưa chuỗi đường hồ lô trên tay đến trước mặt nàng.

Hắn tại sao lại biết...

“Ủm?” Phong Nhật Lam nhú mày.

“Nàng luôn luôn nhìn, không phải muốn ăn sao?” Hắn lấy một viên kẹo hồ lô đưa đến trước miệng nàng. “Đến. A...”

Nàng nhìn hắn ngó ngàng. Miệng nhỏ hơi mở. Ngậm vào kẹo hồ lô trên tay hắn. Rất ngọt, mùi vị rất quen thuộc. Mắt đẹp không khỏi hiện lên sương mù. Phong Nhật Lam liếm đi đường màu hồng dính trên tay. Hương vị ngọt khiến khuôn mặt tuấn tú của hắn nhìn không được nhẫn nại. “Ngọt quá.”

Biểu tình khó chịu trẻ con của hắn khiến Vân Chu Tước nở nụ cười. Ánh mắt sâu kín nhìn thẳng hắn. Mặt m mím cười. Vui sướng động lòng người.

Nhìn thấy nàng cười. Phong Nhật Lam nhú mày. Ánh mắt tối lại. Bàn tay to chạm vào khuôn mặt non nớt. “Hiện tại nàng đang nhìn ai? Đối với ai cười?”

“Uh?” Không cự tuyệt tí xúc của hắn. Đôi mắt sương mù cùng đôi mắt của hắn đối diện. Sâu thăm chăm chú đó có thể khiến bất kì nam nhân nào tình nguyện luân hãm. Ánh sáng trong mắt hắn lướt qua, trầm giọng hỏi. “Ta là ai?”

“Phong...” Mới nói lên một chữ. Mới lúc bị che lại. Đoạt đi hô hấp của nàng một cách bá đạo. Khiến nàng không có cách nào tự hỏi. Chỉ có thể chìm sâu vào...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tất cả đều giống như che loạn rồi. Nàng như là bị mê hoặc. Giống như con rối gỗ bị hấn kéo đi. Rồi khỏi chợ. Trở lại quán trà. Tiến vào phòng... Lờ mờ. Nàng biết sẽ phát sinh cái gì. Nàng nên lên tiếng ngăn cản. Nhưng mà nàng không có. Nàng chỉ nhớ kỹ trong miệng ngoại trừ vị ngọt kẹo hồ lô ra. Còn có mùi vị hấn. Hai loại hương vị hỗn hợp lấy. Giống loại rượu mạnh dục cho say người. Khiến nàng cảm thấy cả người mê mê nặng trĩu. Phong Nhật Lam đưa nàng áp ở trên cửa. Thân áp sát chặt lấy nàng. khuôn mặt tuần tú đốt nóng mang theo dục vọng đốt người. Tiểu Tước nhi. Ta cho nàng cơ hội lên tiếng.” Hấn thanh âm thấp ách. Khinh nhu phải dụ người.

Hấn cho nàng cơ hội cự tuyệt. Chỉ cần nàng đẩy hấn ra. Hoặc lên tiếng nói xuống một câu. Hấn cũng sẽ không chạm nàng. Thế nhưng nếu nàng hiện tại không cự tuyệt. Chờ đợi hấn cũng sẽ không cho nàng cơ hội cự tuyệt. Cơ hội chỉ có một lần. Mà hấn cho nàng một lần cơ hội

Vân Chu Tước nâng con ngươi nhìn hấn. Nàng nhìn thấy trong con ngươi của hấn có ánh lửa. Ngực không khỏi dồn dập thở gấp. Nàng không nói được. Chỉ có thể thật sâu cùng hấn cùng nhìn.

Nàng biết hấn đang cho nàng cơ hội cự tuyệt. Nàng muốn lên tiếng. Chính là, chính là... Nàng rất cô đơn. Ngực tưởng niệm khiến nàng mau phát cuồng.

Biết rõ hấn không phải người trong nội tâm nàng. Chính là à. Hấn lại ở lúc nàng cảm thấy cô độc nhất sau đó xuất hiện. Đối với nàng cười. Cầm trên tay kẹo hồ lô nàng yêu thích nhất... Nhất thời. Lộp bộp trong tâm nàng như là trong nháy mắt vỡ tan. Nàng chịu đủ mùi vị cô độc. tư vị đó thật khó chịu đựng. Nàng mệt mỏi quá... Nàng cũng muốn có người đi cùng à!

nàng muốn nắm lấy giờ phút ấm áp này. Cho dù chỉ có thời gian ngắn ngủi cũng tốt. Nàng không cô đơn. Không muốn tiếp tục một người... Thấy nàng chậm chậm không lời nói. khi nàng cự tuyệt. Phong Nhật Lam cười nhẹ. Cũng không nói gì nhiều. Lập tức rời khỏi nàng.

“Không!” _ Thấy hấn lui lước dưới ý thức mà bắt lấy y phục của hấn. Mắt đẹp có chút hoảng. Muốn nhìn hấn lại vừa không dám nhìn hấn. Phong Nhật Lam ngăn ra. Thái độ của nàng tuần mâu lướt nhẹ tia sáng. Hấn n mặt của nàng, thân thể lui lại áp sát hướng nàng.” Tiểu Tước nhi. Nàng không có cơ hội hối hận!”

Là nàng đem hấn kéo về. Lửa là nàng đốt lên. Nàng phải phụ trách dập tắt!

Vân Chu Tước không nói. Chỉ có thể cùng hấn cùng nhìn. Mắt đẹp hiện theo một tầng hơi nước mỏng vụng (mê quáng). Như loại trắng sáng động người. Cũng khiến hô hấp của hấn biến chìm

Không có nam nhân nào có thể kháng cự chăm chú của nàng. Con ngươi đen kia phấp phất giống như hồ sâu. Có thể làm người cam tâm lâm vào. Say vào trong đó. Phong Nhật Lam cúi đầu xuống. Dùng sức hôn dụ lán môi người. Nàng mở hơi thơm mùi đàn hương từ miệng. Đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào cái miệng nhỏ nhắn. Lim mút theo nước bọt ngọt ngào trong cái miệng nhỏ.

Nàng không cự tuyệt. Tùy ý hơi thở hấn xâm nhập. Phấn lưỡi khẽ dò xét. Khẽ đụng tiếp xúc đến hấn. Lập tức bị cườn quán mát. Như cuồng điên giống như đoạt lấy toàn bộ hơi thở của nàng

Vân Chu Tước nhẹ thở gấp. Đầu lưỡi cùng hấn giao quần. môi lưỡi quấn quýt lấy nhau nhiệt tình. Kích mát như ngọn lửa. Cháy lên nướng dục hóa người

Tay nhỏ bé dính tại lồng ngực của hấn. Xuyên qua quần áo. Nàng có thể cảm giác được từ làn da hấn truyền đến lửa nóng. Khiến nhịp tim của nàng theo hướng tới nhanh hơn. Thân không khỏi tròn nóng

Môi lưỡi của nàng gây ra dục vọng đêm khuya của Phong Nhật Lam. Hấn cuồng mãnh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn. Lửa nóng đầu lưỡi liếm lấy trong miệng nhỏ mm non. Vừa mút lấy cái miệng nhỏ nhắn vui sướng. Vừa dây dưa lấy cái lưỡi đình hương ma sát. Không để qua nàng mây may hương vị ngọt ngào.

Mà tay cũng theo đưa hai tay của nàng hướng ra phía sau. Khiến nàng hơi cng đứng người dậy. Đứng vững tròn đầy cho nên nhô lên. Cùng đôi ngực rộng rãi cùng chống theo. Hấn di động theo thân mình. Ngăn cách lấy quần áo áp cọ sát theo hai hình tròn no đủ. Một chân theo đỉnh mở chân của nàng. Đầu gối chen vào chính giữa chân. Khẽ ma sát theãn cảm mềm mại kia.

“Ừm!” _ Rên rỉ nhỏ vụn từ cái miệng nhỏ nhắn quán mát bật ra. Mắt đẹp mông lung. Nhỏ theo một tầng thủy quang. Tiềm tàng trong lòng nhiệt tình bị hấn khơi mào. Làm cho nàng căn bản không cách nào suy nghĩ. Chỉ có thể tùy hấn lác lư thân thể. Đầu lưỡi cùng hấn quấn mát lấy. Kích mát mà ra nướ bọt làm nàng không ngừng nuốt vào trong họng. Giữa chỗ môi lưỡi giao quần lạng lẽ chảy ra khóe miệng.

Mà chính giữa chân cũng bởi vì hấn cọ sát mà truyền tới một chút cảm giác tê dại. Bầu vú hơi hơi trướng đau. Hai chiếc nhũ hoa sớm mẫn cảm đứng thẳng.

Cảm giác được nàng đng tình. Môi mỏng nhỏ dưng. Khinh mát lấy cái lưỡi thơm tho. Một tay đi xuống kéo theo eo của nàng. Dùng eo mang theo đem ánh mắt của nàng ngụ ở mông lưng.

“Ngươi làm cái gì...” _ Vân Chu Tước ngăn ra. Đưa tay muốn kéo lên mắt thất lưng. Nhưng mà độ ác hấn lại nhanh hơn. Rất nhanh mở cái thắt dây kết hết sức chặt chẽ. Tiếp tục đem tay nàng bắt lại. Xé thắt lưng của mình xuống đưa hai tay của nàng trói sau người.

“Hừ... Đừng cử động.” _ Hân hôn lên môi đỏ. Đầu lưỡi nhào lên Đinh Hương. Láy thân thể chết rụi vùng vẫy của nàng. Không để nàng kháng cự. Bàn tay to cũng theo chụp lên một nắm mềm non. Cách cái yếm xoa bóp lấy miên nhũ no đủ. Ngón cái áp đẩy theo kiểu nhụy đứng thẳng (kiểu nhụy=nhụy hoa mềm đáng yêu). Trêu ghẹo tình dục của nàng

“Ừm... ừm...” _ ánh mắt bị che lại, che này là giống như có sương mù trong t)Nhìn không thấy khiến Vân Chu Tước trở nên hơi hơi hoảng loạn. Môi lưỡi lại bị hân ngăn chặn. Lưỡi dài bá đạo cuộn theo cái lưỡi nhỏ. Không để nàng phát ra kháng nghị.

Bởi vì nhìn không thấy. Khiến thân thể của nàng cũng trở nên càng miễn cảm. Ngực vú cảm giác được bàn tay to vuốt ve. Ngón tay của hân thậm chí gần cách lấy áo lót chuyển lấy đầu vú. Làm nàng không khỏi phát ra một tiếng anh ninh. (kêu rên kh

Thấy nàng bắt đầu buông lỏng thân mình. có ánh sáng lướt qua trong mắt Phong Nhật Lam.ánh mắt định ở một chỗ .Tạm thời chăm chú của nàng. Khiến hân có thể cảm rõ biểu lộ cảm tình. Khát vọng nhìn nàng. ếm lấy làn môi hồng đẹp. Con ngươi đen không hề tiếm ân ái ý. Khao khát nhìn nàng. Hân áp lực được lâu lắm quá lâu!

Sợ bị nàng phát hiện tình cảm thực của hân. Hân luôn dùng hình dạng khinh diệu đối din nàng. Cố ý trêu đùa nàng, trêu đùa nàng. Kéo ra cảm xúc của nàng. Hân vui vẻ nhìn nàng tức giận. Hơn nữa lửa giận kia là do hân mà ra.”Tiểu Tước nhi.” _ Hân lăm bắm tên của nàng.Khuôn mặt tuần tú là nồng nồng yêu say đắm. M của nàng bị che lại. Khiến hân có thể không tiếp tục che giấu. Cũng để nàng không thể nhìn thấy khuôn mặt này của hân

Hân không muốn nàng nhìn thấy hân. Trong lòng nghĩ đến người khác. Hiện tại món người của nàng là hân. Vuốt ve người của nàng là hân. Nàng hiện tại là người thuộc về hân. Người thuộc về hân Phong Nhật Lam!

ánh mắt định ở một chỗ Ut, nóng hôn chậm rãi rơi xuống . Mút lấy cảm xinh xắn, cổ ngọc thon, cẩn thận cời quần áo. Nhát nhát lưu lại vết tích lửa nóng. Vân Chu Tước run nhẹ lấy.Làn da mềm mại cảm giác được hân ấn xuống mon trón. Còn có hơi thở nóng bỏng của hân phát qua cảm giác. Khiến hơi thở kia của nàng cũng dồn dập theo.

Đột nhiên. Nàng cảm giác được trước ngực lạnh lnh. Theo cái đó kéo xuống ướt, nóng ngâm vú phải. Mồm to mút lấy. Đầu lưỡi khê liếm qua nhũ thịt trơn nhẵn. Ở kiểu nhụy hồng nhạt khê quần lấy. Đầu lưỡi khảy r nhụy hoa. Tiếp tục trương miệng ngâm chặt thân xúc cảm dần phát tương tượng của nàng. Nàng kiều mỹ thờ gấp. Mỹ lệ côi hồng nhiễm lên tuyết trắng đọng lại da ngoài. óng như một đóa hé mở anh lật. Mê người tới cực.

Ngực nhũ cảm giác đầu lưỡi của hân khảy theo đầu vú. Quần lấy cuộn theo. Tiếp tục mồm to hút. Nàng có thể nghe sóng thanh hânậm hút bừa bãi.Khiến nàng vừa thẹn lại hoảng hốt. Nàng muốn lên tiếng ngăn cản.Nhưng mà thốt ra lại là tu nhân kiều phi. (kiều phi : thân ngâm, kêu rên mà kiều mỹ, mê người) Nàng vội cắn làn môi. Lại ngăn được kiều phi.

Một nắm đọng lại nhũ bị miệng rộng ngâm mút lấy. Mà tay hân cũng không bỏ qua ngực nàngNăm ngón tay xoa bóp lấy nhũ thịt tuyết trắng. Đầu ngón tay ép lấy kiểu nhụy. Cảm rõ nhéo vòng. Nàng không khi cong người lên.Chính giữa chân trần ra một chút ướt át. Ngọn lửa ở trong bụng thiêu đốt theo. Làm cả người nàng buộc chặt

Phong Nhật Lam lấy tay nâng lên hai đoàn miên nhũ.(bộ ngực) Môi lưỡi cảm rõ liếm mút theo tuyếtđầy đà. Cẩn cẩn điểm hồng kiều nhụy. Mà bàn tay to cũng tùy ý nắm nhẹ mon trón. Đưa hai đoàn mềm non đầy đà thành hình dạng bất quy tắc. Mà vật nam giới sớm cứng ngắc chen vào chính giữa chân. Ngăn cách đồ lót lại quay về cọ xát. Hân có thểcảm giác được ướt át của nàng. Ái dịch nhiệt tình kia sớm chảy ướt quần lót.Liên ướt lấy dây lưng của hân

“Tiểu Tước nhi.Nàng thật miễn cảm” ật Lam ách thanh nhỏ tiếng. (cách thanh : tức là thanh âm mà khàn khàn, trầm thấp, như bị cái gì chặn lại) Rồi khỏi bị hân liếm mút được vừa hồng vừa sung vũ mềm.Kieu nhụy trắng nõn do hiện ra theo hân để lại thủy quang. Xem ra lại càng kiều điểm ướt át.

“Nàng không biết sao? Nàng đã ẩm ướt.” _ Hân ngừng đầu ở bên tai nàng nhỏ tiếng. Đầu lưỡi cuốnổng nhỏ. Khê liếm qua khuếch tai xinh xắn.

“Không nên.” _ Hân tà tử nói khiến nàng xấu hổcắn môi. Bộ ngực bởi vì hoảng hốt chịu đựng lên. Thân thể ở dưới sự trêu đùa của hân trở nên không giống là của mình. Nàng chỉ cảm thấy thực nóng. Càngười như là có kiến con đang cắn.Làm cả người nàng mềm mại. Trong bụng ngọn lửa thiêu biết làm người ta điên cuồng. Phong Nhật Lam ôm lấy nàng. Đưa nàng đặt ở ghế. Dưa lưng theo mép bàn. Tiếp tục đưa bắp đùi của nàng lật ra

“Người định làm cái gì?” _ Nhìn không thấy động tác hân. Vân Chu Tước không khỏi hoảng hốt ý loạn. Dưới ý thức hợp lại hai đùi.

“Hừ... Đừng cử động.” Hân tự tay chế trụ động tác của nàng. Không để nàng đưa chân hợp nhau. Mở xiêm váy. Ngón tay ngăn lấy quần lót sớm ướt nhẹp.”Cảm giác được rồi sao? Quần lót của nàng cũng ướt nhèm.”

Hân vang lên tiếng nói.Khuôn mặt tuần tú nhào lên hiện một chút tà khí.Tuần mâu lửa nóng nhìn chăm chăm cái kia bởi vì ướt át mà áp sát chặt khómòng làn hoa trắng nõn. Ngón tay hơi hơi dùng lực gãi lấy cho vào hoa phùng. Ngăn cảnáo lót múa máy quyền quyền. Một chút một chút khê đầm lấy nhụy hoa.

“Không được.” _ Nàng cắn làn môi. Ở dưới sựtrêu đùa của hân. Càng nhiều ái dịch thấm ra.Loại ma sát kia người tê dại cảm giác càng tăng lên. Tra tấn theo nàng

Phong Nhật Lam sáng mê nhìn nàng động tình đáng điệu dụ người.Áp lực kia lại không cách nào kháng cự ,biểu tình kích phát ra hân càng nhiều dục hỏa. Hân nheo lại tuần mâu. Ngón tay không khách khí xé quần lót xuống.”Tiểu Tước nhi.Để ta nhìn nàng ở đây có thể ướt bao nhiêu.”

© © © © © ©

Làn hoa hồng nhạt không hề giấu điểm chiếu vào lửa nóng con ngươi đen. Phong Nhật Lam mê nhìn tư hoa mỹ lệ. Làn hoa trắng nõn sớm ướt nhẹp. Lòng

tơ nhỏ mềm hiện theo một tầng thủy quang mỏng manh.

Hắn tự tay bẻ làn hoa mềm ướt. Hương vị ngọt ái dịch ngọt ngào từ hướng hoa tâm vẫn chảy xuống. Hiện xuống ngón tay của hắn. Vị ngọt cũng khuếch tán theo.

“Tiểu Tước nhi.Nàng thật ướt.”_ Hắn bốc lên một ngón tay ướt át. Đưa ái dịch xoa làn môi. Ngón tay thăm dò vào cái miệng nhỏ nhắn.

Vân Chu Tước khi thấy ngón tay hắn nấn hương vị của nàng. Mặt nhỏ không khỏi ửng hồng. Nàng muốn tránh khỏi. Nhưng mà hắn lại không. Lấy ngón tay tiến đến phần lưỡi.Muốn nàng liếm mút ngón tay. Thậm chí cúi đầu xuống ngâm turhoa. Đầu lưỡi liếm làn hoa. Mút lấy ái dịch ngọt ngào.

Vân Chu Tước run nhẹ.Kiểu hoa non nót cảm giác được hắn liếm mút.Thân mình yếu kiểu không khỏi nhanh chóng. Thịt hoa khi hắn hút gian mẫn cảm co rút lại>Uớt, nóng đầu lưỡi đưa làn hoa liếm lấy càng ướt.Môi lưỡi hướng lên trên ngậm hoa châu phía trên. Bên hàm mút lấy nhụy châu. Đầu lưỡi lại ở dưới liếm qua hoa phùng. Chọc cho nàng kiều mỹ thờ gấp không thôi. Cần bả.Lần đầu nếm tình dục thân thể bị hắn nắm lấy trong tay. Lý trí sớm đã biến mất. Nàng chỉ có thể cảm thụ lấy. Không có ý thức quên mình mê muội trong đó. Phần lưỡi nhiệt tình hàm mút lấy ngón tay của hắn. Cùng ngón tay dài giaoán. Nướu bọt thuận theo ngón tay đi động mà chảy. Ấm ướt phần ngọc.(xương gò má)

Hoa huyết đang bị môi lưỡi liếm mút xuống. Ái dịch không ngừng lưu tiết.Nt gò má hắn.Nhân tiện kể cả môi mỏng cũng nhiễm lên tí nước.Mồm to của hắn mút lấy ngọt ngào của nàng.Sau khi bốc lên một ngum ái dịch. Đột nhiên ngừng đầu. Rút tay ngón tay ra. Mở miệng che ngụ hơi thở mùi đàn hương từ miệng.

Hắn đưa ái dịch trong miệng tổng vào cái miệng nhỏ nhắn. Đầu lưỡi đi theo quán lấy Đinh Hương(lưỡi phụ nữ). Vạch ra mút lấy cái lưỡi.Để ái dịch hỗn hợp lấy cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào. Tiếp tục lần nữa cuồng quyền đánh giá (cuồng quyền= điên cuồng nóng nảy). Mà ngón tay cũng đi tới rung động làn hoa.Ngón tay dài bốc ra cánh hoa. Thuận theo thấy uon ướt ái dịch nhất cử tiến vào hoa huyết.”Đừng!” Thanh sáp lồi giữa lần đầu bị dị vật tiến vào (thanh sáp là chỗ non mịn bên dưới). Vân Chu Tước không quen mà néo mi. Bụng trực giác co rút. Hoa thịt lập tức mẫn cảm hít chặt ngón tay dài. Chỗ ấy của nàng khản trát cùng ướt át gần như bức, khiến Phong Nhật Lam điên rồ. Dưới bụng lửa nóng trường đau khó chịu.Làm cho hắn thật muốn lập tức tiến vào tiểu huyết ướt mềm.Nhưng mà hắn vẫn cần rằng nhìn xuống. Ngón lửa to lỗ ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn. Mút lấy đầu lưỡi. Mà ngón tay dài cũng theo đến quay về đi động. Tại giữa bờ hoa nhẹ nhàng thông thả kéo ra đưa vào.

Hoa thịt ướt át mềm trơn khiến người ta yêu thích không buông tay. Ngón tay dài càn rỡ đi vào. Thậm chí gọi lên ngón tay ầu lấy bờ hoa non nót. Mà ngón cái cũng đi theo đề lên hoa huyết phía trên nhụy châu. Ngón tay đi vào đến thủy huyết. Vừa trôi đùa theo châu nhụy sớm sưng đỏ

Giống như con mèo đang rên rĩ đang giao quần i lưỡi vẫn tràn ra.Tê dại người khoái cảm xâm nhập theo vân Chu Tước. Làm cho nàng bản năng hưởng thụ.

Mông trắng không kèm được khế di chuyển. Nghiêng hợp ngón tay dài đưa vô. Kia đi vào phát ra tiếng nước ẩm ướt tuyệt hảo tới cực. Thấy hoa dịch uon ướt không ngừng chảy xuôi. Sớm nhuộm ẩm ướt dưới thân ghé dựa.Mà tường hoa cũng mẫn cảm co rút lại.Đầy đề theo ngón tay dài đi vào. Cảm giác được của nàng căng. Phong Nhật Lam ngón tay tiếp tục thăm dò vào. Hai ngón tay hợp lại theo.Ở trong hoa nguyệt điên cuồng bất chấp mọi thứ tiến tới. Hưởng thụ hoa thịt chặt trát hít chặt. Mà ngón cái cũng thô bạo xoa đẩy theo hoa châu. Kích thích mẫn cảm thHắn cũng rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn. Để mỹ lệ rên rĩ lưu tiết.

Vân Chu Tước cảm lòng phì phò yêu kiều theo.Con người nhỏ bởi vì tình dục mà mập mờ. Làn môi bị hôn đến mọng sưng đỏ. Ngực nhũ sưng to. Tiêu hồn khoái ý chiều cuộn theo nàng.

Mông trắng cuồng loạn lay động. Bị trời ngu ộtay nhỏ bé sớm kích động nắm thành quyền. Mãnh liệt ê ẩm tê dại như dòng điện giống như từ vực thâm tiến bắn ra. Không chế lấy thân thể của nàng.Khiến nàng cả người căng. Gần như không thể là chính mình. Chỉ có thể hưởng thụ, rên rĩ lấy.ọi cao trào lần đầu đến.

Đột nhiên. Phong Nhật Lam rút ngón tay dài ra. Nhanh chóng xé dây lưng xuống Vật nam giới đã bộc phát. Đinh hưng phấn thắm ra bao nhiêu thể dịch trắng. Hắn nâng mông trắng lên. Nam tính to dài ngấn lấy thủy nhuận hoa huyết.Hp mông một cái. Dùng sức xuyên suốt kiểu huyết mềm mại. Thật sâu ôm chặt vực thâm hoa tâm.

Đột nhiên đau đớn khiến Vân Chu Tước thống khổ rên rĩ.Thể nhưng cũng đưa nàng đầy hướng cao trào hân mình yêu kiều bó chặt lấy. Hoa thịt cũng theo dùng sức co rút.”Ồng trời! Người thật chặt.” Khản trát (chặt đến không thông) trời bộc khiến Phong Nhật Lam tình dục lên cao. Rốt cuộc duy trì không được lý trí. Mông hẹp di động. Nam giới to dài cũng dùng sức đi vào thủy huyết.

Bị vây máu hỗn hợp lấy ái dịch bị vật cứng cỏi quen thuộc thôi đẩy ra.Lại thêm vật nam giới thấm ướt đi vào. Bàn tay to khăn gói lấy mông trắng giữa đầu hưởng thụ được trời hút tiêu hồn khoái cảm.

Sáng khoái thuận theo hắn kéo ra đưa vào mà khoách tán. Vân Chu Tước nhìn không được nâng lên hai đùi ôm lấy hông của hắn. Sau khi hắn đến phía trước thúc ép. Mông trắng cũng đi theo phía trước di chuyển.Làm cho nam giới to dài có thể được càng sâu.

Nhiệt tình của nàng làm sâu sắc dục hóa của hắn. Cường cứng mông eo mạnh mẽ lúc lắc lấy. Lửa nóng nam giới không ngừng xuyên suốt theo hoa huyết. Công kích lấy hoa tâm non nót. Một tay thậm chí đi tới trước hoa huyết. Kéo lấy lồi vào hoa châu.

“Không được.” Quá nhiều khoái cảm gần như mau mắn chìm nàng. Thân mình yếu kiều run nhẹ lấy. Hắn nóng bỏng mau đưa nàng hòa tan. Hai đoàn vú trắng thuận theo lồi kéo mà lên xuống lay động. Phong Nhậàu ngậm chặt một chiếc vú mềm. Mồm to ngậm mút lấy đầu vú. Mà mông hẹp cũng gắng sức đi động theo. Chấn thiết ở hoa thịt vẫn dùng sức đút vào. (cái đó của con trai ở chỗ đó của con gái dùng sức tiến vào)

Tiếng nước thấm ướt hỗn hợp lấy hần mát lấy thanh âm vú mềm. Hình thành tiếng vang sóng mị. Nhưng cũng càng dẫn hai người di động theo hướng cao trào. tay nhỏ bé bị trôi lịchm kích >ộng mà cảm lấy. Đầu ngón tay lọt vào lòng bàn tay. Mặt nhỏ hiện theo nồng nồng tình dục. Ánh mắt bởi vì nhìn không thấy. Nhưng cũng khiến thân mình yêu kiều càng thêm hấp cảm.

Hoa huyết non nót hít chặt nam giới nóng bỏng. Tiêu hồn khái cảm kia khiến Phong Nhật Lam tốc độ kéo ra đưa vào nhanh hơn. Vật nam căn cứ cố trong thủy huyết điên cuồng tùy tiện đi vào. Mà ngón tay cũng càn rỡ vuốt ve theo hoa châu. Thậm chí trêu chọc theo làn hoa sớm sùng đỏ không chịu nổi

Từng đợt khoái cảm như sóng triều giống như hợp về hướng nàng. Từng đợt triều cường ở bên trong cơ thể ngập tràn thành tai. Biến hóa làm ái dịch phong dồi dào lưu tiết. (như gió mạnh phun ra)

Nàng không chịu nổi quá nhiều khoái cảm. Cái miệng nhỏ nhắn phát ra kháng nghị. Cầu hần chậm lại tốc độ. Nàng không ngừng hần lại không đoái cầu xin của nàng. Hương thụ hoa thịt rất nhanh n động co rút. Hần cấn đầu vú. Thanh âm bởi vì tình dục mà nuốt.”Tiểu Tước nhi. Kêu tên của ta.”

Nàng căn bản không cách nào suy nghĩ. Cũng không cách nào phản ứng. Thanh âm hóa thành tiếng rên rỉ chọc người. Hần dùng lực lật mở đùi. Đôi mắt lửa nóng mà nhìn khuôn mặt nhỏ mỹ lệ lâm vào tình triều. dùng sức hẹp mỏng một cái. Đụng tiến vào vực thâm tư hoa.”Kêu tên của ta! Nói. Ta là ai?” Hần không để khí. Chấp nhất muốn nghe nàng gọi hần. Kêu lên chữ của hần.

Nàng cả người buột chặt. Hoa huyết bắt đầu có nhiều tần suất co rút. Mà nam giới to dài vẫn không buông tha nàng. Cuồng liệt đi vào thủy huyết. Nàng lắc đầu. Gần như mau chóng bị đánh úp đn bén nhọn khoái ý bức đến điên rồ.

“Nói! Ta là ai?” Hần gắng sức thẳng vào. Nhất ký mãnh liệt tiến vào xuyên suốt hoa non. Ngón tay cũng theo cũng nhéo đi chuyển theo hoa châu.

“Phong, Phong Nhật Lam...” Nàng cuồng loạn phì phò yêu kiều. Điện cuồng hô lên tên hính của hần. Làm cho người cực khoái, khoái cảm làm nàng không chế không nổi chính mình. Nàng đứng người dậy cấn bờ vai của hần.

Nghe kêu gọi của nàng. Phong Nhật Lam hài lòng nở nụ cười. Hần không thêm để ý trên vai đau đớn. Vật nam giới cuồng liệt sung to đỏ hồng liệt đâm vào kiều huyết thủy nộn. Gắng sức đâm vào. Tại lúc cuối cùng một ký cuồng mãnh tiến vào. Hoa thịt cũng co chặt theo. Hút chặt ngụ ở hần.

Khoái m tê dại từ lưng khoách tán. Hần gầm nhẹ một tiếng. Mới cam tâm buông tha nàng. Dịch trắng nóng bỏng xịt ra theo. tràn ra làm ướt cả giường. ...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Hần bế nàng một môi đi?

Phong Nhật Lam khuôn mặt tun tú tươi cười. Nhẹ nhàng luồn tay qua thắt lưng che khuất ánh mắt Vân Chu Tước. Nhìn nàng ngủ rất say. Giống chỉ con mèo nhõm oa ở trong lòng hần. Trong tâm nói không nên lời thỏa mãn.

Hần nha. Vốn là triệt để luân hãm! (vướng vào bẫy đến cùng) Cùng lúc muốn được đến với nàng. Cùng lúc lại cam tâm đảm nhận thể thân. Chỉ cần có thể được ở bên cạnh nàng. Hần không thêm để ý. Chính là. Trong tâm vẫn tồn tại tư tâm. Bởi vậy hôm qua mới luôn luôn muốn nàng gọi tên hần. Chờ đợi lúc. Tim của hần khẩn trương gần nhấp ngừng. Mãi đến khi nàng kêu chính là tên của hần. Tâm bị kích động điên cuồng rồi cuộc không cách nào đè nén. Điện cuồng một lần lại một lần chiếm hữu nàng. Muốn để nàng thuộc về hần, cho dù chỉ là trong chốc lát. Hần cũng ngọt như kẹo.

Nàng nha. khiến hần tình nguyện yêu một cách hèn mọn.. Sợ bị nàng phát hiện tình cảm của hần. Ở trước mặt nàng hần liều mình che giấu. Dùng hình dạng khinh diệu nguy trang.

Hần sợ. Sợ nàng phát hiện liền sẽ rời khỏi. Sợ nàng không cần tình cảm của hần. Bởi vì trong lòng của nàng căn bản không có hần... Nghĩ đến điều này. Bờ môi cười chuyển sang khổ sở. Hần thật sâu nhìn nàng. Đầu ngón tay vuốt nhẹ theo mi mắt khẽ khép lại. Bàn tay nhẹ nhàng che ở mắt của nàng. Sợ nàng đột nhiên tỉnh. Sẽ chứng kiến tình cảm, đáng diệu khó khăn của hần

Hần nghĩ đến đêm qua nàng ở trong chợ. Xa xa. Hần liền chứng kiến nàng đứng ở trong đám người Mở ra một đôi mắt cô đơn nhìn bốn phía. Nàng như vậy. khiến hần nhìn rất đau lòng

Nàng kỳ thật rất sợ cô đơn sao? Muốn người khác giúp đỡ. Lại quật cường không lên tiếng. Hay hoặc giả là nàng muốn đi theo đối tượng đã mất. Cho nên nàng mới hui quạnh

“Ta sẽ không thể sao?” Phong Nhật Lam khẽ nói. Mâu quang hiện theo khao khát. Trong lòng của nàng có từng có chút hần? Có thể có...

“Vi cái gì che khuất đôi mắt của ta?” _ Thanh âm Kiều nhuyển vang lên. Cây clem mại mở tay hân ra. Con mắt to sáng không hề có che giấu. Thằng tấp cùng hân cùng nhìn. Lúc nàng lên tiếng trong một khắc. Phong Nhật Lam lập tức thu lại cảm xúc. khuôn mặt tuần tú sùng nịch, giờ lên tươi cười đáng khinh. Uê oai nhìn nàng. “Hỏi hân sao?” Hân vắt khinh điệu. Lại chỉ có tụi mình biết lòng mình buộc chặt bao nhiêu. Vân Chu Tước rời mắt đi. “Không có.” Nàng nhớ kỹ hết thảy tối hôm qua. Cũng nhớ kỹ mình chủ động. Nàng không có cự tuyệt hân. Cũng không có ngăn cản. Như là dính vào. Ánh mắt đòi không mờ. Tùy ý hân chiếm lĩnh thân thể mình. Đến nỗi lần lượt kêu tên của hân. Nàng kêu chính là hân. Không phải người khác.

Nàng biết rõ ôm ấp người của nàng là hân. Thậm chí... Thân thể hoan du theo. Tâm cũng không có một tí, một chút kháng cự nào. Đây là vì cái gì?

Vân Chu Tước lòng có chút luống cuống. Nàng không dám suy nghĩ sâu xa. Cũng không muốn suy nghĩ. Đôi mắt bởi vì lúng túng mà lóe ra. trong tim dường như đang chuyển động. Khiến nàng sợ hãi. “Nàng đang suy nghĩ cái gì?” _ Phong Nhật Lam khấn nhìn chăm chú Vân Chu Tước. Đứng vậy trên khuôn mặt nàng bật lộn về mặt gì. Cũng nhìn ra nàng trong con người đang hoảng loạn. Tim của hân động một cái. Không khỏi giờ lên một chút mong được. “Tiểu Tước nhi. Nàng đang hoảng cái gì?”

“Không có. Ai luống cuống ngược trực giác phản bác. Cũng không thèm nhìn hân. Lập tức đứng dậy muốn rời khỏi giường.

Phong Nhật Lam lại không để nàng rời khỏi. Hân tắt tay bắt lấy nàng. Quay người đưa nàng áp xuống trong người. “Là đúng sao? Vậy nàng vì sao không dám nhìn ta?”

Vân Chu Tước nhếch chặt làn môi. Mắt đẹp giờ lên. Trong nháy mắt cũng không trong nháy mắt cùng hân cùng nhìn kỹ. Mặt nhỏ có chút quật cường.

“Ta có sao?”

Nàng trừng hân. Đối với bức bách của hân cảm thấy tức tối. Hân rốt cuộc muốn thăm viếng cái gì? Muốn từ trên ười nàng được đến cái gì? Lòng của nàng sao? Không. Nàng sẽ không cấp bậc “Đề ta đi!” _ Nàng lạnh tiếng nói. . Ánh mắt lạnh như băng. Không mang một tia ôn hòa.

Phong Nhật Lam bình tĩnh nhìn nàng. Lạnh mạc của nàng khiến lòng ngực của hân nổi lên một chút khổ sở. Âm đạm rất nhanh lướt qua con người đen. Là hân nhìn nhầm sao? Vẫn hân rất yêu cầu xa vời. Sao sẽ từ bỏ nàng bởi vì hân mà tâm loạn?

Hân nổi lên nụ cười. Lấy hình dạng phóng đảng che giấu nỗi đau. “Lãnh đạm như thế? Tiểu Tước nhi. Nàng thật làm tim của ta đau. Ta còn nhớ k àng tối hôm qua rất nhiệt tình đây!” _ Hân bùng lấy ngực. Một bộ thương tâm đáng điệu không chịu được

Nàng ghét hình dạng đáng ghét như vậy của hân. không bao giờ nghiêm túc.!” Phong Nhật Lam. Đi mau! Ta không tâm tình chơi đùa với người!”

Lòng của nàng đã đủ loạn. Ngay lúc này. Nàng không muốn nhìn thấy hân.

Càng cùng hân cùng nhau. Lòng của nàng càng không ổn định. Cảm xúc cũng pháp phòng bất định. Không giống mình một chút nào. Nàng không thích như vậy! Nàng hạ ý thức kháng cự hân. Đưa tay muốn đẩy hân ra.

Chống đẩy của nàng khiến con người đen hại. Hân làm cho nàng ghét đến thế sao? Cho dù chiếm hữu thân thể của nàng. Nàng vẫn còn là kháng cự hân?

Phong Nhật Lam khổ sở mà nếm mất mát trong tâm. Bắt lấy tay nàng. Đưa tay nàng cử giờ lên đỉnh đầu phía trên. Có ý lấy thân thể đè nàng lại. Cười đến một dạng lưu manh. “Tiểu Tước nhi. Nàng đùa bỡn hết thân thể của ta. Còn muốn đem ta vứt ở một bên sao?”

Hân đang nói. Bàn tay che ngụ ở một bộ ngực mềm mại. Hai ngón tay nhặt lấy nhũ lồi nhũ lồi yên hồng. Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng cọ xát. Mà đầu gối cũng theo mở ra bắp đùi trắng. Nam giới sớm cứng ngắt tiến đến tư hoa ướt át. Ở miệng hoa nhẹ cọ theo. Treo đùa hai làn cánh hoa

“Người, người muốn làm cái gì?” _ Vân Chu Tước trừng lớn mắt. Chính giữa chân cảm thấy lửa nóng của hân. Mặt nhỏ không khỏi trung hồng. Bộ ngực bị hân vừa nhào nặn vừa nắm. Một chút cảm giác tê dại lại từng ngực nhũ khoách tán mở đến.

Nàng cả kinh. Thân vận vẹo. “Đi ra! Phong Nhật Lam. Rời khỏi ta!” Nàng muốn dùng chân đá hân ra. Ai biết chân cũng bị hân đè l

“Không được!” _ Phong Nhật Lam cười đến tà khí. Hẹp miệng một cái. Vật to dài lập tức thật sâu chôn vào vực thẳm hoa tâm. Hoa thịt khấn trặc lập tức mẫn cảm đưa nam giới kẹp chặt. Vân Chu Tước khẽ phì một tiếng. Ôm ôm thực thực tiến vào khn bụng thẳng. Vách tường hoa cũng đem vật nam giới dùng sức kẹp chặt.

A! Chặt như thế. Tiểu Tước nhi. Nàng vui vẻ. Không đúng sao?” _ Phong Nhật Lam cười nhẹ. Hẹp miệng di động. Dùng sức công kích lấy hoa tâm. Con người đen ẩn theo một nét thoáng hiện ánh lửa. Tựa hồ muốn mượn lấy chiếm hữu nàng để chứng tỏ nàng là người thuộc về hân.

Vân Chu Tước cắn môi. Lại ngăn không ngừng rên rinh. Thậm chí không chế không nổi phản ứng thân thể.

Bản năng hưởng thụ hoan (vui vẻ, vui thích) hân mang đến

Nàng thậm chí nhịn không được nâng lên miệng trắng. Khi hân tiến vào thì nhẹ vận vẹo theo. Gia tăng ma sát khoái ý.

Ông trời! Nàng lại trở nên dâm đảng như thế? Vân Chu Tước nhắm mắt lại. Không thể tin được chính mình sẽ biến thành như vậy.

Thấy nàng nhắm mắt lại. Phong Nhật Lam con người híp lại. “Tiểu Tước nhi. Mở hé mắt. Nhìn ta.” _ Hân ra lệnh. Bàn tay to dùng sức bóp chặt vú trắng no đủ.

Bộ ngực đau đớn khiến nàng trợn mắt. Nàng không cam lòng yếu thế trừng mắt hắn. Răng miệng lạnh lợi phản kích.

“Ngươi... Muốn để ta gọi là ngươi chứ gì? Không!”

Không để nàng bày tỏ tên chữ kia. Phong Nhật Lam sức ngăn chặn miệng của nàng. Hắn hôn đến thô bạo. Cấn cấn làn môi. Đầu lưỡi thít lấy Đinh Hương. Cuồng mãnh đòi hỏi ngọt ngào nàng

Nàng bị hôn đến gần như sắp suyễn không thể thở. Làn môi cảm giác được bị cấn cấn đau đớn. Đầu lông mày không khỏi nhéo nhẹ. Nàng có thể cảm giác được lửa giận của hắn. Đây là lần đầu tiên nàng phát hiện suy nghĩ thực sự của hắn. Hóa ra. Hắn cũng đã tức giận.

Biết mình chọc giận hắn. Vân Chu Tước tâm không khỏi cảm nhận được một chút khoái ý. Hắn muốn đòi hỏi cái gì?

Nàng Không để hắn đạt được!

Coi như thân thể cho hắn. Cũng không đòi lại là người nữ nhân của hắn! Nàng không thuộc về hắn. Không thuộc về! Tối hôm qua nàng chỉ là bị tịch mịch trùng hôn đầu. Mối sẽ không có cự tuyệt. Nàng chỉ là cô quạnh mà thôi. Hắn đang trong lòng nàng căn bản không là cái gì. Hắn chẳng qua chỉ là Ly Đường Ca thể thân mà thôi. Chỉ là thể thân. Trừ ln đó ra. Cái gì cũng không phải!

Phong Nhật Lam thô lỗ cấn thân làm. Nam giới to dài cũng dùng sức đi vào đến thủy huyết. Thuận theo nhiệt thiết kéo ra đưa vào. Ái dịch như gió mạnh cũng bị đảo lộn quấy phá theo mà tràn ra. Mả tay cũng hứng thú nắm đầy theo nhũ thịt trơn nhẵn. Mặc dù sức lực của mình sẽ làm đau nàng. Đưa hai đoàn miên nhũ xoa phiếm hồng. Lưu lại vết tích.

Vân Chu Tước buồn bực rên lên. Rên rì đều bị môi lưỡi bao trùm. Ngực nhũ đau đớn khiến nàng nhíu mi. Nhưng cũng không khỏi bị tình dục kích thích. Khiến thủy nhuận vách tường hoa càng ướt càng nóng hơn. Cũng đưa nam giới thất chặt hơn.

Đột nhiên. Hắn rời khỏi tay nàng. Rút ra nam giới. Đưa nàng trở mình quay qua thân. Lưng đối diện hắn. Bàn tay to úp chặt mông trắng. Vật cứng cỏi quen thuộc hướng chính xác đưa vào huyết non. Nhất cử tiến vào ——

Vân Chu Tước ngưỡng đầu rên rì. Tay nhỏ bé giữ chặt tấm chắn. Làn môi sớm bị cấn đến sưng đỏ. Nàng quật cường chuyển đầu. Đối với hắn mềm mại cười. “Ly Đường ca.”

Nữ nhân này! Phong Nhật Lam híp con ngươi mắt. Biết nàng là cố ý. Nàng muốn chọc ản hắn. Hoặc là muốn cho biết hắn. Hắn vĩnh viễn chỉ là Phụng Ly Đường thể thân...

Tốt lắm! Phong Nhật Lam không giận ngược lại cười. Thậm chí cười đến tà nịnh. Bàn tay to hướng lên trên dờn đi. Đầu nắm ở trên một nắm vòm. Mông hẹp cũng dùng sức lôi kéo. Trước sau công kích lấy mông thịt đầy đặn. Không ngừng dút vào hoa non mềm mại xinh đẹp

“Tiểu Tước nhi. Vui vẻ khi ta hành động như vậy sao” _không có gì. Có thể được đến với nàng. Hắn không đẩy đảm nhận Phụng Ly Đường!

“Ngươi...” _n ững của hắn khiến nàng quảng sửng sờ. Nhưng mà nàng căn bản lại không kịp suy xét. Hắn đi vào trở nên vừa nhanh vừa vội. Bàn tay to cũng xoa bóp hai đoàn no đủ. Kéo lấy nhũ lõi non nớt.

Cuồng phong bạo vũ như thế giống như tấn công khiến nàng bất ngờ không phòng ngự. Chỉ có thể kêu thanh rên rì. Chơi đùa với mông trắng. Nghênh hạp hắn đi vào.

Như là vì trừng phạt. Hắn không hề giữ nguyên mà mạnh mẽ rung động chơi đùa. Mỗi một cái tiến vào đều đi sâu vào hoa tâm. Công kích lấy mông thịt tuyết trắng. Phát ra một tiếng vang tuyệt hảo

Đôi ngực ướt át áp sát chặt lấy lưng tuyết. Hắn cúi đầu cấn làn môi sưng đỏ. Lấy ra Đinh Hương. Hai người đầu lưỡi ở ngoài môi lửa nóng giao quẩn.

“Ừm, dừng!” _ Vân Chu Tước kêu thanh thờ dài. Phấn lưỡi cùng hắn n ắm. Không ngừng nuốt nuốt bọt từ làn môi bật ra. Ngón tay giữ chặt tấm chắn. Mắt đẹp sớm nhân uân (mờ mịt). Hăm sâu này khiến người phát cuồng trong ham muốn.

Hoa huyết chặt chẽ hút chặt lấy nam giới nóng bỏng. Thuận theo mỗi m ợt lần đi vào. Hoa thịt cũng nhúc nhích động đậy. Khoái ý từ tư hoa khuếch tán. Khiến nàng cả người hư nhược.

Bị xoa ngực nhũ sưng to nặng trĩu. Bội Lôi sớm chuyển là ân hồng. Thân mình như tuyết hiện ra phát hồng mê người. Khoái cảm tích lũy theo. Làm hoa huyết nhanh chóng co rút. Hắn ồng một môi lửa đốt cháy nàng. Làm cho thần trí của nàng vụng chìm. Đã quên toàn bộ. Chỉ có thể chìm luân. Mê hoặc này khiến người ta điên cuồng trong trạng thái ham muốn. “Tiểu Tước nhi...” Mút lấy cái lưỡi thơm tho. Hắn lăm bằm tên của nàng. Mông hẹp gắng sức đi động theo. Hướn hoa thịt rất nhanh co chặt.

Biết nàng nhanh đạt đến triều cường. Hắn tăng tốc nhịp nhàng tiết tấu. Lửa nóng thân chặt chẽ dính với nàng. Tựa hồ muốn đem nàng tan ra tiến trong thân thể. Hắn muốn có được nàng. Nhớ... quá nhớ... quá...

Vân Chu Tước rt cuộc không chịu nổi quá nhiều khoái cảm. Thân mình không lực xụi lơ. Chỉ còn lại có mông trắng bị nâng lên. Mà vật nóng bỏng cứng cỏi thì không ngừng mãnh liệt đi vào. Thấy ái dịch uồn ướt từ chính hoa tâm không ngừng chảy xuôi. Không chỉ bị ả ướt dưới thân giẫm. Cũng khiến mỗi một lần đi vào đều phát ra tiếng uồn ướt nập m ờ

Con người đến thăm làm nhìn nàng. Hấn dùng lực đòi hỏi tất cả vui sướng của nàng không bỏ qua một chút cảm xúc của nàng. Dường như chỉ có giờ phút này. Nàng mới thuộc về h. Chỉ có giờ phút này. . . Chụp lấy chặt móng trắng. Hấn điên cuồng đu đưa hông eo. Đưa tiềm tàng ái ý toàn bộ phát tiết. Mãi đến khoảng khắc cuối cùng. Mới cam tâm phóng thích. . .”Tiểu Tước nhi. . .” Hôn môi của nàng. Hấn trong tâm khê hỏi: khi nào. Nàng mới chính thức thuộc về ta?

◎ ◎ ◎ ◎ ◎ ◎

Nàng không hiểu hấn! Vân Chu Tước ánh mắt phức tạp. Lén lút nhìn phía trước phong Nhật Lam. Lại một lần nữa cảm thấy chính mình thật đoán không ra hấn. Hấn giống câu đố. Khiến nàng nhìn không ra.

Một vài lần. Nàng tưởng chính mình làm hấu giận Nhưng mà mỗi trong nháy mắt. Hấn lại khôi phục hình dạng khinh diệu. Cuồng tứ chiếm hữu nàng. Nhưng nàng rốt cuộc không cách nào tự hỏi. . . Hiện tại muốn đến. Cái kia lúc thật sự ở tức giận mẹ? Vẫn đây chẳng qua là củáo giác?

Nàng không hiểu. Lại không chế không nổi ánh mắt của mình. Luôn không tự chủ được nhìn về phía hấn. Có lúc. Hấn không ở trong tầm mắt. Không biết làm tại sao. Lòng của nàng lại cũng tùy chi trở nên lú lẫn. Lo lắng tìm thân ảnh của hấn. Mãi đến khi nhìn y hấn. Tâm hoảng loạn mới yên ổn xuống. Nàng trở nên thật kỳ quái. Mà hấn. Vẫn còn là bộ dạng lưu manh kia. Động không nhúc nhích liền đến trên chóc nàng. Thấy nàng buồn bực. . Hấn liền cười to sáng khoái. Làm nàng không có cách Nhưng cũng không thể làm gì hấn. .

“Nàng đang suy nghĩ cái gì. Sao lại nở nụ cười?” _ Phong Nhật Lam chuyển đầu. nhìn thấy Vân Chu Tước bờ môi mơ hồ ý cười. Tuấn mầu không khỏi híp lại. Trong tâm không khỏi hiện theo lòng ghen tị. Nhìn hình dạng của nàng. Nhất định là lại nghĩ tới Phương Ly Đường.

Ai! Hấn không thể nào tưởng ai cũng mê mình, hấn ra suy nghĩ của nàng. . . Vân Chu Tước hoàn hồn. Hấn làm nàng sùng sốt. Cười? Nàng có cười sao?

“Ừm?” _ Thấy nàng chỉ ngây ngốc. Phong Nhật Lam vén lên lông mày đẹp. Đi tới chỗ nàng. Đam ưu (gánh vác u buồn) tiếp xúc mặt của nàng.

“Nàng thế nào? Thoạt nhìn ngây ngốc. Không thoải mái sao?” _ Vân Chu Tước nâng con người nhìn hấn. Cái nhìn của hấn khiến ngực run lên. Nàng vội vã lui về phía sau. Bè tay hấn. Kéo ra khỏi cự ly.

“Không có gì.” Nàng lãnh đạm quay về nói. Phát hiện tim của mình không hiểu sao đập nhanh hơn. Đây là chuyện thế nào?

Thấy nàng lại trốn hấn. Mặc dù không phải lần đầu tiên. Cũng biết nàng chính là đáng ghét hấn. Nhưng mà Phong Nhật Lam vẫn trong lòng khê thờ dài: đạt được thân thể lại không chiếm được trái tim. Đúng là hấn hiện tại tình huống bị thảm!

Phong Nhật Lam thương nghĩ đến. Cũng chỉ có thể không đường chọn lựa nhìn nàng. “Phong gia bảo ở ngay phía trước. . . Muốn nàng có thể nghỉ ngơi.”

“Uh!” _ Vân Chu Tước gật đầu. Thấy hấn lại bắt đầu đi lên a trước. Mối lạng lẽ dương mầu nhìn thân ảnh của hấn. Sau đó. Lại dời đi không mờ tầm mắt.

“Thiếu bảo chủ? Thiếu bảo chủ đã về!” _ Còn chưa đi đến Phong gia bảo. Xa xa. Liền nghe đứng ở phía trước thủ vệ kinh hô>“Mau! Mau thông báo bảo chủ cùng phu nhân.” _ Thủ vệ vội vã phân phó đồng bọn. Một bên rất nhanh tiến lên nghênh đón.

“Thiếu bảo chủ. Người đã trở về!”

“A bảo. Đã lâu không gặp.” _ Phong Nhật Lam dương nụ cười. Khẽ chụp vai thủ vệ kiên. “Đúng . . . phải biết chị dâu sinh chứ?”

“Sinh sinh. Là nữ nhi đấy!” _ A bảo gãi lấy đầu. Vui vẻ nói: “Chờ Thiếu bảo chủ người trở về uống rượu đầy tháng.”

“Con gái à!” _ Phong Nhật Lam nhú mày. “Con gái cũng tốt. Con gái mới cần người khác thương yêu.

“Là đúng nha!” _ Nhắc tới nữ nhi mới sinh ra. A bảo lông mày mở mắt cười.

“Thiếu bảo chủ. Người cũng mau cưới vợ. Sau này cũng có nữ nhi có thể ôm.”

“Cưới vợ. . .” _ Phong Nhật Lam dừng lại bước chân. Tuấn mầu nhìn về phía Vân Chu Tước.

Vân Chu Tước sùng sốt. Khuôn mặt không hiểu phát hấu buồn bực trừng lại. “Người nhìn ta làm cái gì?”

Không hiểu ra sao cả! Hấn cưới vợ liên quan gì nàng?

“Thiếu bảo chủ. Cô nương này có phải.” _ A bảo tò mò nhìn về phía Vân Chu Tước. Kỳ. Đây chính là lần đầu tiên nhìn thấy Thiếu bảo chủ mang cô nương trở về đây!

“Nàng là. . .” _ Phong Nhật Lam lên tiếng. Lời còn không nói xong. Đã bị một tiếng kêu mềm mại phá vỡ.

“Lam ca ca!” _ Một vẻ kiều thân ảnh nhỏ từ cửa khẩu xông ra. Vừa nhìn thấy Phong Nhật Lam lập tức phác hướng tới hấn. Nhiệt tình ôm lấy hấn.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

“Nghênh Tụ.” Thấy một thân ảnh hồng nhật chạy tới đây. Phong Nhật Lam giang hai tay. Khuôn mặt tuần tú giờ lên tươi cười sùng nịch. Ôm tiểu cô nương vào lòng.

“Lam ca ca. Cuối cùng huynh cũng trở về.” Hương Nghênh Tụ giờ lên má nhỏ hồng hồng. Nhìn Phong Nhật Lam hưng phấn. “Nghênh Tụ nhớ huynh muốn chết! Lam ca ca. Huynh có nhớ muội không?”

“Nhớ. Nh muội muốn chết!” Phong Nhật Lam cười. Bàn tay to xoa đầu nàng đầy yêu thương. “Tiểu nha đầu. Nhiều tháng không thấy muội. Có vẻ cao thêm nhiều.”

“Người ta không còn nhỏ!” Hương Nghênh Tụ chu lên miệng nhỏ. “Muội đã mười lăm tuổi. Có thể gả cho huynh rồi!” Nàng cười hi hi ôm lấy hán. Ừng tới. Ta cũng không dám cưới.” Phong Nhật Lam sợ đến lắc đầu.

“Vị cái gì?” Hương Nghênh Tụ không nghe theo trừng hán. “Cưới muội có gì không tốt. Ta...”

Chưa nói xong. Nàng nhìn đến Vân Chu Tước đứng ở một bên. Mắt to chuyển lại chuyển.

Vân Chu Tước cũng nhìn Hươu. Đem nàng cùng Phong Nhật Lam thân mật nhìn vào trong mắt. Cũng nhìn thấy sùng ái trong mắt Phong Nhật Lam. Không hiểu sao một chút ghen tuông dâng lên trong lòng.

Nàng xem Hương Nghênh Tụ. Hình dạng phần điêu ngọc mài (hình dạng như được điêu khắc, mài tỉ mỉ mà thành, chỉ hình dạng xinh đẹp, sắc nét) như một búp bê bạch ngọc (ngọc màu trắng). Tuy tuổi nhỏ. Nhưng đã phóng ra tư thái động lòng người.

Nàng cần cần môi nhìn tươi cười sùng nịch của Phong Nhật Lam. Dọc theo đường đi. Không phải chỉ có một cô nương quần lấy hán. Mà hán tuy mg không cự tuyệt người đến. Nhưng khuôn mặt tuần tú luôn không để ý, không nghiêm túc. Nhưng là đối với tiểu cô nương này không như thế. Yêu thương đó là thật tâm. Xuất hiện trên khuôn mặt, không giữ lại chút nào.

Trong lòng Vân Chu Tước ảm ảm không bình tĩnh. Cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu. “Lam ca ca. Vị tỷ tỷ này là ai?” Hương Nghênh Tụ không giải thích được hỏi. Mây liễu (lông mày như cành liễu) nhăn lại. Mắt to nhìn thẳng Vân Chu Tước. “Kỳ quái. Muội như thế nào cảm thấy.” Nàng đi hướng Vân Chu Tước. Quan sát nàng từ trên xuống dưới. Một mình thì thảo hồ nghi. “Kỳ quái. Là ở đâu.”

Phản ứng của Hương Nghênh Tụ khiến Vân Chu Tước nhíu mi. “Tiểu cô nương. Người làm sao...”

“A!” Đột nhiên Hương Nghênh Tụ kinh sợ kêu lên. Chấn kinh nhìn Vân Chu Tước. Lại chuyển đầu nhìn về phía Phong Nhật Lam. “Lam ca ca. Nàng không phải là...”

“Là?”

Vân Chu Tước nhìn Hương Nghênh Tụ. Lại nhìn về phía Phong Nhật Lam. Mà hán lại đối nàng giờ lên một cái tươi cười trên tức. Đối nàng ném mị nhãn.

Hạ lưu lưu mạnh này! Nàng liếc mắt trừng hán. Lại nhìn hướng Hương Nghênh Tụ.

“Tiểu cô nương. Vừa rồi người nói ta thế nào?”

“Ách, không có nha!” Hương Nghênh Tụ vội vã lắc đầu. Mắt to trộm liếc mắt dò xét Phong Nhật Lam. Đối Vân Chu Tước vội vã lộ ra tươi cười vô tội.

“Đại tỷ tỷ. Ta là nói người nhìn thật xinh đẹp. Giống như một bức tranh xuân thần trước ta đã nhìn qua. Haha...” Dưới cái nhìn chăm chú của Vân Chu Tước. Tiếng cười càng lúc càng cứng ngắt. Vân Chu Tước tuyệt đối không tin tưởng những gì Hương Nghênh Tụ nói. Nàng cả đầu đều là hoài nghi. Cảm thấy có điểm quỷ dị. Thái độ của tiểu cô nương này rất kỳ quái. Nàng điều không phải người mù. Không phi không thấy chột dạ trong mắt nàng.

“Phong Nhật Lam. Tiểu tử người trở về sẽ không vào? Dĩ nhiên còn khiến cha mẹ người tự mình ra đón tiếp.” Phong mẩu tức giận đứng ở cửa. Trừng con trai nhà mình. “Người !tiểu tử thôi này. Rồi nhà là vút b...” Chưa nói xong. Đường nhìn vừa nhìn thấy Vân Chu Tước. Tiếng nói to lập tức gián đoạn.

“Ồ?” Phong mẩu sùng sốt. Đầu lông mi dần dần nhăn lại. Đánh cánh tay trượng phu. “Lã gia. Người xem cô nương này thế nào có điểm...”

“Khái khái!” Phong phụ ho nhẹ một tiếng. Cắt đứt thế tử. “Đúng nha! Đúng là giống một bức tranh xuân thần chúng ta thấy trước đây nha!”

“A? Cái gì xuân...” Phong mẩu lên tiếng. Nói xong lại thấy ánh mắt con trai ném lại đây. Nàng vội vã gạt đầu. “Đúng nha! Đúng nha! Thực sự rất giống!”

Vân Chu Tước nheo lại ánh mắt. Nàng điều không phải ngu ngốc. Không có khả năng vấn đề của bọn hắn. Rốt cuộc bọn hắn đang giấu cái gì? Vì sao nhìn thấy nàng đều là khuôn mặt kinh ngạc?

Nàng liếc nhìn bọn hắn, tràn đầy nghi hoặc. “Cái gì tranh xuân thần? Nhìn tương tự với ta. Ta cũng muốn nhìn một chút.”

“Nàng muốn nhìn à? Nhưng mà!” t Lam suy nghĩ một chút. Khuôn mặt tuần tú có chút phức tạp.

“Nhưng mà hình như bức tranh đó để ở trong rương. Có lẽ phải tìm lại. Chờ ta tìm được sẽ đưa cho nàng xem.”

“Đúng không?” _Nàng nhìn hắn. Thấy khuôn mặt hắn tự nhiên. Nàng không khỏi lên tiếng cười chế nhạo. Ậy muốn tìm bao lâu? Cả đời?”

“Nàng nguyện ý theo ta cả đời. Ta tìm cả đời!” Quạt nhẹ nhàng gợn lên cảm của nàng.

“Ngươi!” _Vân Chu Tước trừng hắn. Lại thua khuôn mặt chết tiệt của hắn lần thứ hai. Nam nhân này. Da mặt dày cứ như tường thành!

“Thế nào?” Khuôn mặt hắn vô tội. Đôi mắt tuần tú nhìn nàng.

“Là ngươi nói cả đời! Nhân gia phối hợp với ngươi là được chứ gì?”

Biết không nói lại hắn. Khuôn mặt Vân Chu Tước phát lạnh. Chỉ có thể giận trong lòng trừng hắn. “Ngì đừng tưởng như vậy là có thể cho qua.”

Vân Chu Tước nàng không dễ ứng phó như vậy. Thái độ kỳ dị của Phong gia khi thấy nàng khiến nàng tò mò. Hơn nữa hắn giấu giếm. .Không khỏi khiến trong lòng nàng lưu ý. Hắn có bí mật gì giấu nàng. Không thể để nàng biết?

Vân Chu Tước trừng Phong Nhật Lam. Sau đó xoay mặt đi lạnh lùng. Hanh. Hắn càng không muốn để nàng biết. Nàng lại càng muốn điều tra rõ ràng!

Tra không được! Hoàn toàn không có manh mối!

Biết rõ không thể từ miệng Phong Nhật Lam tìm hiểu ra cái gì. Vân Chu Tước xuống tay từ Phong gia phụ mẫu. Nhưng cũng không có tin tức. Đến nỗi tiểu cô nương Hương Nghênh Tụ cũng nhất vấn tam vấn (hỏi một lần mà không biết ba lần). Luôn luôn giả ngốc.

Vài ngày trôi qua. Vân Chu tước hoàn toàn không có thu hoạch.

Đến nỗi người hầu của Phong Gia. Huấn luyện càng tốt. Hỏi cái gì cũng không biết. Đối với chuyện của chủ tử lại càng không nhiều lời cái gì.

Thế nhưng càng không tra ra cái gì. Nàng càng cảm thấy quý dị. Tính cách Vân gia là phải tìm ra căn nguyên (nguyên nhân bắt đầu). Giống như người trộm mộ. Đã nhìn trúng là nhất định phải làm xong. Nếu không tệt không từ bỏ ý định. Bởi vậy càng tra không được. Nàng lại càng muốn biết Phong Nhật Lam giấu nàng cái gì. Có bí mật gì?

Nàng. Rất để ý. Vì cái gì để ý? Trong lòng có một thanh âm hỏi nàng.

Vì sao nàng muốn đi để ý bí mật của Phong Nhật Lam? Vì sao muốn đi để ý hắn giấu nàng cái gì? Nàng rõ ràng không có bất luận quan hệ gì với hắn.

Nàng biết. Nàng rõ ràng. Thế nhưng nàng không khống chế được chính mình. Không hiểu sao có cảm giác không thể chịu đựng được hắn có việc giấu nàng. Nàng không thích cảm giác bị giấu bị lừa. Chấp nhất muốn tìm được đáp án.

Nàng không dám đi suy nghĩ nguyên nhân không muốn đi suy nghĩ. Càng suy nghĩ, càng khó chịu. Sẽ đào ra cái gì từ tận đáy lòng. Cho nên nàng cố ý quên đi nguyên nhân. Không dám thăm dò. “Tiểu tước nhi. Thế nào? Có thu hoạch chưa?” Phong Nhật Lam tiêu sái vẫy quạt. Đi thân nhiên tự nhiên hướng Vân Chu Tước. Khuôn mặt tuần tú giờ lên dáng tươi cười thiếu đánh.

Cái thứ khiến người khác ghê tởm. Biết rõ oán hận! Vân Chu Tước không nói câu nào. Không thích ứng phó với hắn. Xoay người đã muốn đi. “A. Như thế nào thấy ta đã muốn rời đi?” Phong Nhật Lam ngăn lại Vân Chu Tước. Bàn tay to giờ ra. Kéo nàng vào trong lòng. “Tiểu tước nhi. Gần đây tâm tình của nàng rất kém cỏi nha!” Hắn vui vẻ. Hắn chính là thích nhìn hình dạng tức giận của nàng.

“Thả ta ra!” Vân Chu Tước kéo tay của Phong Nhật Lam ra. Nhưng kéo không ra. Bị hắn ôm vào trong lòng. Tránh không ra.

“Tiểu tước nhi. Nàng lại động qua động lại như vậy. Kết cục thế nào ta cũng không dám chắc chắn nga!” _Hắn nhưng là một nam nhân. Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng. Còn động qua động lại như vậy. Khó bảo toàn hắn sẽ không xúc động nh

Thân thể Vân Chu Tước cứng đờ. Mẫn cảm cảm giác được dưới thân gần nàng của hắn đang nóng lên. Đôi mắt đẹp lập tức buồn bực trừng hắn.

“Phong Nhật Lam. Ngươi thật hạ lưu.” Nàng vừa giận vừa buồn bực. Đạp hắn một cái. Cũng không dám lại vùng vẫy. Không thể làm gì khác hơn là bị hắn ôm vào trong lòng.

“Không hạ lưu sẽ không là nam nhân!” Phong Nhật Lam nhún vai nhàm chán. Quạt ở trên tay giờ lên má hồng. “Nhưng thật ra nàng. Vài ngày này hình như bận rộn rất nhiều việc nha!”

“Ngươi đúng thật lắt rảnh rồi.” _ Vân Chu Tước hừ lạnh. Năm ngày thì có ba ngày là theo ở bên người nàng. Tuyệt không giống một Thiếu bảo chủ.

“Vị nàng. Ta cam nguyện bỏ ra thời gian nha!” Phong Nhật Lam đang nói diêm ngôn mật ngữ (lời ngon ngọt). Khuôn mặt tuấn tú cười đến đáng khinh bỉ. ước không thích để ý đến Phong Nhật Lam. Xoay đầu đi. Không muốn trả lời.

Phong Nhật Lam cũng không thêm đề ý. Con ngươi đen nhìn nàng không tha. Nàng dẫn ra hứng thú tìm tòi nghiên cứu của hắn. “Tiểu tước nhi. Vài ngày này ta rất tò mò một việc.”

Hắn dừng lại không nói. Mối tới gần bên tai nàng. Than âm rất nhỏ nói. “Nàng điều không phải không thêm đề ý ta sao? Vì sao lại đề ý bí mật của ta?”

Vài ngày nay. Hắn đem hành động của nàng nhìn vào trong mắt. Không khỏi tò mò. Nàng luôn miệng nói không thêm đề ý hắn. Vậy tại sao phải thăm dò bí mật của hắn.

Thái độ của nàng khiến hắn nghi hoặc. Không khỏi từ đáy lòng lên một chút mong đợi. Trong lòng nàng hắn cũng có một chút vị trí đúng không. Cho nên nàng mới đề ý?

“Ừ?” Vì cái gì?” Hắn hỏi. Con ngươi đen tỏa nhiệt.

Câu hỏi của hắn khiến Vân Chu Tước ngẩn ra. Trả lời theo trực giác. “Chỉ là tò mò mà thôi.”

“Tò mò?” Phong Nhật Lam giờ lên mi. Không tin lời của nàng. “Nàng sẽ đối với người bình thường không thêm đề ý tò mò sao?”

Với cá tính lạnh lùng của nàng. Không có khả năng! “Tiểu tước nhi. Nàng đang nói dối.”

Hắn không để nàng trốn tránh. Cầm lại cảm của nàng. Bắt buộc nàng nhìn hắn. “Ngươi đề ý ta đúng không?”

“Không có!” Vân Chu Tước ập gáp phản bác. Cao ngạo nhìn hắn. “ Vì cái gì ta phải đề ý ngươi?” Nàng không có. Nàng mới không có!

“Bởi vì nàng động tâm với ta.” _ Con ngươi đen bình tĩnh nhìn nàng. Thanh âm trầm thấp ần ần có một chút khát cầu.

Vân Chu Tước chấn động. Ánh mắt của hắn có vẻ đang khát vọng cái gì. Khiến lòng nàng hoảng sợ. Nàng không dám nhìn hắn nữa. Đưa tay có sức đẩy ra hắn.

“Nói bậy! Ai động tâm với ngươi?” Nàng hoảng loạn rống. Lập tức phát hiện chính mình đang kích động. Vội vã tỉnh táo lại. Nhìn hắn lãnh đạm. “Phong Nhật Lam. Ngươi tốt nhất ít tưởng tượng đi

“Đúng không? Vậy nàng vì sao phải tìm tòi nghiên cứu bí mật là cái gì?” _ Phong Nhật Lam truy vấn.

“Bởi vì bí mật đó là về ta.” _ Nàng lạnh lùng nhìnhắn. “Ta không có hứng thú với ngươi. Nhưng vì phản ứng quá kỳ quái của người nhà ngươi khi nhìn thấy ta. Ta mới muốn tìm ra nguyên nhân. Căn bản là không phải bởi vì ngươi!

Nàng cho hắn biết. Cũng là đang nói cho chính mình.

Nàng chấp nhất chỉ là bởi vì nguyên nhân này. Điều không phải bởi vì hắn. Điều không phải.

“Phong Nhật Lam. Ta vĩnh viễn sẽ không động tâm với ngươi, vĩnh viễn sẽ không!” Tuyên cáo xong. Nàng đầu cũng không quay lại rời đi.

Nhìn thân ảnh nàng rời đi. ười khổ. “Vĩnh viễn sao...” Chung cuộc vẫn là hắn tự mình đa tình sao...” Lam ca ca.” Một bàn tay nhỏ bé cầm hắn. Hương Nghênh Tụ quan tâm nhìn Phong Nhật Lam. Nàng đem tất cả đều nhìn vào trong mắt. Kể cả lời nói của Vân Chu Tước.

“Nghênh Tụ.” _ Thấy Hương Nghênh Tụ. Phong Nhật Lam vội vã giấu đi khổ ý trên khuôn mặt. Giờ lên một dáng tươi cười không có chuyện gì. “Muội đến khi nào?”

Hương Nghênh Tụ cắn môi. Nhỏ thanh hỏi. “Lam ca ca. Vân tỷ tỷ không thích huynh sao?”

Ánh mắt Phong Nhật Lam buồn bã. Tươi cười tràn đầy không đường lựa chọn. “Đúng nha!” Trong lòng nàng không có hắn nha!

“Vì cái gì?” Lam ca ca huynh rốt. Vì cái gì Vân tỷ tỷ không thích huynh?” _ Nàng biết. Lam ca ca rất thích rất thích Vân tỷ tỷ. “Bởi vì... Trong lòng nàng có người khác.” Phong Nhật Lam đau khổ nói.

“Người nọ tốt hơn Lam ca ca sao?” Hương Nghênh Tụ nhấn lại mi.

“Đối với nàng mà nói. Đúng vậy.” _ Không ai có thể so sánh với Phương Ly Đường trong lòng nàng. Không ai...Hắn. Chung cục vẫn quá xa cầu (cầu mong điều quá xa xôi).

“Vì cái gì người không thích Lam ca ca?” _ Hương Nghênh Tụ ngăn lại Vân Chu Tước. Khuôn mặt nhónhắn trờng nàng tràn đầy địch ý.

Vân Chu Tước dừng lại bước chân. Nhìn Hương Nghênh Tụ. Thanh âm lãnh đạm hỏi: “Vì cái gì ta phải thích hử?”

“Bởi vì Lam ca ca rất tốt nha!” Hương Nghênh Tụ rất chắc chắn nói.

“Hử tốt ở chỗ nào?” Vân Chu Tước hừ lạnh. Vài ngày nay nàng luôn tránh hử. Không muốn thấy hử. Thế nhưng hử luôn xuất hiện tại trong lòng nàng. Khiến nàng không cách nào tĩnh táo. “Hử chỉ là một tên hạ lưu tự tưởng rằng mình luôn đứng.”

Động tâm? Nàng mới không có! Nàng không có!

“Nói bậy! Lam ca ca mới không phải người như vậy!” Hương Nghênh Tụ tức giận. Không thể dễ dàng tha thứ có người nói Lam ca ca của nàng như thế. “Là người không hiểu ật tốt.”

“Không có gì. Ta cũng không muốn hiểu hử.” Vân Chu Tước nắm chặt nắm tay. Quạt ngạo (quạt cường, kiêu ngạo) hiện lên khuôn mặt.

“Người thích Phong Nhật Lam?”

“Đương nhiên.” Hương Nghênh Tụ cổ sức gât đầu. Nàng chu lên miệng. Không đng ý trờng nàng. “Chỉ có người, người không biết nhìn người mới không hiểu Lam ca ca thật là tốt.”

“Người thích. Vậy người lấy đi thôi!” Thanh âm Vân Chu Tước phát lạnh. Không muốn ngó nàng tới di động trong lòng.

Lòng của nàng đã rất loạn. Không muốn tiếp tục nói về Phong Nhật Lam. Nàng vòng đi qua ng Nghênh Tụ. Nhắc chân sẽ rời khỏi. “Chờ một chút.” Hương Nghênh Tụ gọi lại Vân Chu Tước. Thấy Vân Chu Tước không để ý tới. Nàng vội vã lên tiếng. “Người điều không phải muốn biết bí mật của Lam ca ca là gì sao? Ta có thể cho người biết.”

Vân Chu Tước dừng lại bước chân. Xoay người nhìn nàng. “Người đến thư phòng. Bí mật ở đó.” Nói xong. Hương Nghênh Tụ hừ lạnh một tiếng. Lập tức xoay người rời khỏi.

Thư phòng... Vân Chu Tước trầm ngâm một chút. Lý trí cho nàng biết không nên đi. Bí mật gì. Nàng không thèm. Cũng không muốn biết.

Thế như không chế không được thân mình. Hai chân tự động đi hướng thư phòng. Biết rõ không đúng. Nhưng nàng không áp lực được tâm của chính mình. Chờ nàng tĩnh táo lại. Người đã đứng trước thư phòng.

Nàng nắm tay. Vẫn đẩy ra cửa. Bước tiến vào thư phòng.

Đi tới trước bàn học trong phòng. Cúi đầu nhìn lại. Thứ ở trên bàn khiến nàng sửng sốt. Đôi mắt kinh sợt lên.

“Này, này điều không phải...” Nàng run tay. Cầm lấy thứ ở trên bàn. “Làm thế nào...”

Làm thế nào lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đó là một khối ngọc bội hình vuông. Hình ảnh điêu khắc trên đó là một đôi uyên ương. Có một sợi tơ hồng xuyên qua. Cẩn thận kết thành một kết đồng tâm. Vân Chu Tước kích động cảm chặt ngọc bội. “Làm thế nào...” Ngọc bội này điều không phải đưa cho Ly Đường ca sao? Vì cái gì lại ở chỗ này?

Nàng trờng mắt nhìn ngọc bội trên tay. Lại hướng bức họa bị ngọc bội đè ở trên bàn.

Trong bức tranh là một tiểu cô nương. Mặc áo quần màu tím. Cười rất xán lạn. Khoanh chân ngồi ở trên song linh. Bởi tươi cười mà đôi mắt cong lên. Phía sau hoa nhỏ bay tán loạn. Đẹp như xuân thân. Run tay. Nàng sờ lên bức tranh. Người ở trong tranh nàng rất quen thuộc. Đó là nàng. . Đây là nàng trước đây.

Thế nhưng làm thế nào? Ở đây làm sao lại có tranh vẽ nàng? Còn có... vì cái gì ngọc bội lại ở đây? Vì cái gì? Đột nhiên. Nàng nghe thấy có tiếng bước chân dừng ở cửa. Nàng giờ lên đầu nhìn về phía người đến.

“Vi cái gì?” Vân Chu Tước trừng Phong Nhật Lam. Giơ cao lên ngọc bội trong tay. “Vi cái gì ngọc bội này lại ở chỗ của ngươi? Còn có bức tranh này. Rốt cuộc ngươi là ai?”

Phong Nhật Lam yên lặng nhìn Vân Chu Tước. Hắn tìm không được ngọc bội. Đang suy nghĩ có thể để quên ở trong thư phòng hay không. Ai biết đi tới thư phòng lại thấy nàng. . . Trong nháy mắt đó. Hắn chỉ biết giấu ngọc bội.

Rốt cuộc bị nàng phát hiện!

Phong Nhật Lam cười khổ. Thanh âm có chút khàn khàn. “Nàng thực sự cảm thấy trên đời này có người nhìn giống nhau như đúc sao?”

Nàng có hai muội muội sinh đôi. Vậy nàng nói. Ta và Phương Ly Đường sẽ là quan hệ gì?”

“Các người. . .” Vân Chu Tước ặc nhìn hắn. Lắc đầu. Nàng không thể tin được.

“Thế nhưng làm thế nào. . . Họ của các người. . .”

“Dượng của ta họ Phương. Ly Đường là đệ đệ sinh đôi của ta. Di của ta không thể sinh con. Dượng không muốn cưới người khác. Bởi vậy khi mẹ ta sinh ra ta cùng Ly Đường. Đã đem Ly Đường giao cho dượng làm con.”

“Vậy Ly Đường ca hắn. . .”

“Hắn biết.” Phong Nhật Lam trả lời câu hỏi của nàng. “Ta cùng Ly Đường từ nhỏ đã biết tồn tại của người kia. Cho dù không thường xuyên gặp mặt. Thế nhưng hắn luôn gửi thư. Trong thư người hắn thường nhắc tới nhất là nàng.”

“Vậy ngọc bội cùng bức tranh. . .” Nàng xem hướng bức tranh. Nàng biết tranh này không phải Ly Đường ca vẽ. Nét bút không giống. Phong cách vẽ cũng không giống.

“Tranh là ta vẽ.” Phong Nhật Lam trả lời nàng. Con ngươi đen chuyển cũng không chuyển nhìn nàng. Tâm thu lại. Ch phản ứng của nàng.

Vân Chu Tước chấn động. Không dám tin tưởng nhìn hắn. “Tranh là ngươi vẽ. . . Vậy. . .” Nàng lắc đầu. Ánh mắt kinh hãi. “là ngươi. . . Ngày đó. Người trong thư phòng là ngươi?”

“Đúng. Là ta.” Phong Nhật Lam gật đầu thừa nhận. “Ngày đó ta đi thăm Ly Đường. Nàng vừa vận tiền tóison nữa đem ta trở thành hắn.”

“Không. . .” Vân Chu Tước lắc đầu. “Vi cái gì ngươi không nói? Vi cái gì phải giả mạo hắn?” Đôi mắt của nàng nhìn chằm chằm hắn.

“Vi cái gì?” Phong Nhật Lam nở nụ cười. Con ngươi đen cùng nàng đối diện. “Nàng nghĩ là vì cái gì?”

Nàng thực sự không hiểu sao?

“Ta. . .” Lòng Vân Chu Tước rất loạn. Tránh né ánh mắt của hắn. Nhìn ngọc bội. Nàng cắn cắn môi. Lại hỏi. “Ly Đường ca nhìn qua ngọc bội này chưa?”

“Không có. Ta không cho hắn biết chuyện ở thư phòng.”

Nghe trả lời của hắn. Vân Chu Tước luống.

“Chu Tước.” Phong Nhật Lam tiến lên muốn đỡ lấy nàng.

“Không nên đụng ta!” Vân Chu Tước cố sức đẩy ra hắn. Nàng vừa kinh sợ vừa phẫn nộ trừng hắn. Thanh âm như từ sâu trong cổ họng phát ra. “Ngươi biết ngày đó. Ta sau khi rời khỏi Phương gia về nhà. Bao lâu mới trở lại sao?”

Phong Nhật Lam sửng sốt. Vân Chu Tước hung hăng trừng hắn. Đôi mắt thống khổ hồng lên.

“Ngươi biết sau khi ta trở lại. Thấy là cái gì sao? Là vãi trắng bay. Ngay cả thi thể của huynh ấy ta cũng không thấy được. Ta tưởng lần tại thư phòng đó. Là lần cuối cùng ta thấy huynh ấy. Dĩ nhiên điều không phải. . .”

Nàng hít sâu một hơi. Khuôn mặt tái nhợt. “Người nọ đúng là ngươi. Mà ngươi cái gì cũng không nói với huynh ấy. Ngay cả ta đáp ứng lời cầu hôn của huynh ấy cũng không nói. Vậy không phải huynh ấy vẫn chờ đáp án của ta sao?”

“Ta. . .” Phong Nhật Lam giật mình ngây ngẩn cả người. Hắn không biết. Hắn tưởng nàng cùng Phương Ly Đường sẽ gặp lại. Nàng sẽ nói chuyện thành thân một lần nữa. Sở dĩ hắn giấu chuyện ở thư phòng. Ích kỉ lưu lại ngọc bội. Không muốn trả lại cho Phương Ly Đường.

Nhưng hắn không nghĩ đến bọn họ không gặp lại. . . “Ta không biết. . .”

“Im miệng!” Vân Chu Tước cầm chặt ngọc bội. Đối với hắn rỗng giận. “Ngươi vì sao phải giả thành huynh ấy?”

Vì cái gì một mình lưu lại ngọc bội? Vì cái gì chuyện gì cũng không nói? Thậm chí mấy năm sau vẫn tiếp cận ta như không có chuyện gì. Phong Nhật Lam. Người có ý gì?”

“Ta có ý gì?” Phong Nhật Lam nhắc lại lời nói của nàng. Nở nụ cười tự giễu. “Nàng thực không hiểu sao? Vân Chu Tước sự không hiểu sao?”

Hắn nhìn nàng. Con người đen tỏa nhiệt. Mang theo tình cảm mãnh liệt. Ngay lúc này. Hắn không hề giấu đi, không hề áp lực.

“Nàng biết ta vì cái gì phải một mình giấu đi ngọc bội. Vì cái gì không để Phương Ly Đường biết không?”

Bởi vì có một buổi chiều tiêu cô nương giống như một tên trộm nhỏ tiến vào phòng. Cũng như một tên trộm nhỏ trộm đi t ta...”

“Câm miệng!” Vân Chu Tước không dám nghe nữa. Kinh hoàng cắt đứt hắn. Nàng không muốn biết. Nàng cũng không muốn nghe.

Nàng tránh đi cái nhìn của Phong Nhật Lam. Không muốn đối diện với đôi mắt của hắn. Nhưng Phong Nhật Lam không để nàng tránh thoát. Tiến lên cố sức cầm lấy vai của nàng. Bắt buộc nàng nhìn hắn.

“Nhìn ta. Vân Chu Tước. Bốn năm trước. Ta yêu một tiểu cô nương. Ta biết nàng không phải của ta. Sớm muộn gì cũng rời ta. Ta chỉ muốn lưu lại một thứ gì đó của nàng...”

“Câm miệng! Câm miệng!” Vân Chu Tước cố sức đẩy Phong Nhật Lam ra. Lời của hắn khiến nàng tâm hoảng ý loạn. Nàng không muốn nghe nữa. “Thế thì tại sao? Trong lòng ta người cái gì cũng không phải. Tối đa người chỉ là kẻ thế của Ly Đường ca!”

“Ta không có gì!” Phong Nhật Lam đối với nàng rống lên. “Ta không thêm để ý làm kẻ thế. Chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng. Ta không thêm để ý!”

“Người...” Tim Vân Chu Tước đập loạn và mạnh nhìn hắn.

“Chỉ cần nàng không cự tuyệt ta. Ta cam tâm tình nguyện.” Hắn đang đánh cược. Chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng. Hắn không thêm để ý làm Phương Ly Đường!

Tình yêu của hắn đối với nàng rất hèn mọn. Thế nhưng không có gì. Hắn chỉ cầu một chút ít. Chỉ cần có nàng làm bạn. Dù chỉ một ít. Hắn không cầu mong giàu. Nhìn hắn. Vân Chu Tước luống cuống, loạn. Câu nói của hắn khiến nàng sợ hãi. Khiến nàng chống cự. Cũng khiến nàng nói mà không biết suy nghĩ. “Ta không cần người làm kẻ thế. Người vĩnh viễn không phải là Ly Đường ca. Người cũng không xứng! Bởi vì người là kẻ có tội. Ta hận người. Ta thậm chí không muốn nhìn thấy người nữa!”

Lời nói của thương nhân không qua xem xét của đại não đã nói ra. Nàng thậm chí tổn thương hắn. Thậm chí khiến hắn rời khỏi nàng càng xa càng tốt.

“Ta không cần người. Ta không cần người. Ta không cần!” Đang nói. Nàng đem ngọc bội ném về hươu. Một tiếng loảng xoảng lang. Ngọc bội phá thành mảnh nhỏ trên mặt đất.

Thanh âm chói tai đó khiến hai người ngẩn ra. Trùng bàn tay ném ngọc bội. Vân Chu Tước sửng sốt.

“Nàng...” Sắc mặt Phong Nhật Lam trắng bệch. Nhìn ngọc bội vỡ tan. Không thể ngờ nàng dĩ nhiên làm như thế.

Vân Chu Tước cắn môi. Nhìn hắn lạnh lùng. “Ngọc này. Ta từ bỏ! Mà người. Ta lại càng không muốn.” Nàng nói lãnh khốc tuyệt tình.

Tâm của hắn bởi câu nói của nàng mà đau đớn. Hắn nhìn nàng. Thanh âm khàn khàn. “Nàng nói thực sự?”

“Đúng!” Vân Chu Tước nâng lên đầu. Biểu tình cao ngạo. Không gợn một chút cảm tình.

“Ta hận người! Là người khiến Ly Đường ca mang theo tiếc nuối rời đi. Là người khiến ta ngay cả lần cuối cùng thấy huynh ấy cũng không có. Ta hận người! Người đi. Cách ta càng xa càng tốt. Không nên xuất hiện trước mặt ta lần nữa!”

Nàng nói bằng lãnh. Ánh mắt hắn thống khổ. Ngực không hiểu co rút lại. Nàng nắm chặt nắm tay. Không hiểu vì sao tâm của chính mình lại đau nhức. Phong Nhật Lam thấp giọng nở nụ cười. Chỉ là cười đến cực lạnh. Ánh mắt tràn đầy băng hàn. “Ta đã hiểu. Nàng yên tâm. Ta sẽ như nguyện vọng của nàng. Không bao giờ... quấn lấy nàng nữa.” Nói xong. Hắn đầu cũng không quay lại xoay người rời khỏi. Ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng liếc mắt một cái. Sau khi hắn rời khỏi. Nàng cúi người xuống. Biểu tình trống rỗng. Ngơ ngác nhìn tay phải — bàn tay ném ngọc bội.

Chẳng hiểu vì sao. Nàng cảm thấy phảng phất lòng của nàng cũng nát. Vỡ thành từng mảnh từng mảnh...

“Phong Nhật Lam. Ta bị người hại thảm rồi!” Thân Đồ Phi Tinh tức giận tận trời trừng Phong Nhật Lam. Giận đến nói không ra lời.

Đời này hắn tạo ác nghiệt gì? Thế nhưng quen biết hai cái nghiệp chương. Cũng tốt. Ít nhất vợ lão bà của nghiệp chương kia khiến hắn ngọt như kẹo. Hắn bị hình phạt vô cùng thoải mái? Thế nhưng tên Phong Nhật Lam này có cho hắn thứ tốt gì sao?

Không có! Hoàn toàn không có. Vậy vì sao Phong Nhật Lam chọc tới Vân Chu Tước. Hiện tại trong lòng cả hai người không vui. Ngay cả hắn là người không quan hệ cũng có việc. Cũng chỉ bởi vẫn cùng họ Phong chính là huynh đệ tốt cùng nhau lớn lên.

Hắn không có phạm lỗi nha? Liên quan hắn đánh rắm nha!

“Phi Tinh. Ý nghĩ trong lòng ngươi nhất định phải nói ra sao?” Phong Nhật Lam nhìn cũng không nhìn Thân Đồ Phi Tinh một cái. Nhắc lên bình rượu. Ngưỡng đầu uống một ngụm lớn.

“Ngươi quân ta!ồ Phi Tinh tức giận trừng hắn. “Ngươi còn có tâm tình uống rượu. Ngươi có biết hay không bởi vì ngươi. Hiện tại ta bị nhạc phụ đại nhân giận dữ. Hắn đem lửa giận đối với ngươi toàn bộ phát tại trên người ta.mặc khác. Ta chọc ai à?”

Hắn rõ ràng cái gì đều không làm. Vì sao hắn cũng bị đối đãi như vậy?

“Vậy sao? Ngươi khổ cực.” Lau đi một ít rượu bên miệng. Ngực khí của Phong Nhật Lam nhẹ. Khuôn mặt tuần tú vẫn đang giờ lên tươi cười đậm bạc. Nhưng trong đôi mắt hiện lên tan rã khó phát hi

“Ngươi cái đồ xui xẻo này...” Thân Đồ Phi Tinh giận cực. Nhưng nói một nửa lại im miệng. Nhìn hình dạng này của Phong Nhật Lam. Nhịn không được thò dài.

Nhìn hắn. Áo quần trên người lộn xộn. Cầm cũng tất cả đều là râu. Viên mắt hồnggạt. Dáng vẻ này là hắn quen biết hơn hai mươi năm là Phong Nhật Lam sao?

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy Phong Nhật Lam có hình dạng chật vật như thế. Khuôn mặt đỏ mặt dù đang cười. Cũng cười đầy đau khổ. Nào có dĩ vãng phong lưu tiêu sái?

Xem ra. Lần này bạn tốt cn cũng rất thảm nha!

Thân Đồ Phi Tinh thở dài lần thứ hai. Thấy hình dạng của Phong Nhật Lam. Hắn cũng mắng không nổi nữa. Tốt. Hắn không mắng. Vậy hắn oán giận được rồi a?

“Ngươi cái thứ này. Gì mà có đệ đệ sinh đôi. Cũng không nói cho ta biết? Hơn a đệ đệ người lại là Phuong Ly Đường...Rốt cuộc đây là chuyện gì hả?”

Chuyện trên đời này sao lại trùng hợp như thế? Ca ca cùng đệ đệ thích cùng một nữ nhân. Sao lại có chuyện quý dị như thế nha!

Phong Nhật Lam nhắm lại đôi mắt. Mỗi giờ lên tươi cười chứa một tia đau khổ. “Ngươi có nhớ trước đây ta đã nói với ngươi. Ta đối nàng vừa thấy chung tình sao?”

Thân Đồ Phi Tinh gật đầu. “Nhớ nha! Thế nào?”

“Ngươi biết vừa thấy chung tình là khi nào sao?” Phong Nhật Lam hỏi nhẹ. Hoặc như lự lảm bảm. Giấu đi mờ mịt trong mắt.

“Điều không phải ở hôn lễ của Vân Huyền Vũ sao?” Thân Đồ Phi Tinh lắc lắc đầu hỏi lại.

“Là bốn năm trước.” Phong Nhật Lam nhắm lại mắt. Nghĩ đến thời khắc hắn t tâm đó, ngày lần đầu thấy cô bé mỹ lệ đó.

“A?” Thân Đồ Phi Tinh sùng sốt. Kinh ngạc hỏi. “Bốn, Bốn năm trước? Bốn năm trước ngươi đã thấy qua Vân Chu Tước?”

Phong Nhật Lam không nói chuyện. Lại uống một ngụm rượu. Mới nhàn nhạt lên tiếng. “T trước đến nay ta cùng Ly Đường đều thư từ qua lại. Trong thư Ly Đường thường nhắc tới nhất là tiểu cô nương sống ọcạnh nhà. Qua thư của hắn. Ta biết hắn thích tiểu cô nương đó nhiều thế nào. Ta không cho là đúng. Một nha đầu chưa lớn có cái gì để thích?”

Hắn dừng lại một lát. Nhẹ thở một hơi. lại tiếp tục nói. “Một ngày. Ly Đường nói với ta hắn hướng tiểu cô nương bên nhà cầu hôn. Hắn nói hắn muốn kết hôn với nàng. Ta xem đến đó bị dọa ngây người. Trạ! Ta nhưng là không hy vọng mối tình đầu của đệ đệ là một tiểu nha đầu. Ta nghĩ hắn nhất định không thấy qua nữ nhân chân chính. Mới ngộc như thế.”

“Vậy sau đó?” Thân Đồ PHI Tinh hiếu kỳ hỏi.

“Ta quyết định muốn đi ngăn cản hắn. ế là ta chạy đi tìm Ly Đường. Vừa vặn ngày đó Ly Đường không ở nhà. Ta ở thư phòng chờ hắn. Sau đó...”

“Sau đó thế nào?” Thân Đồ Phi Tinh mở to mắt.

“Sau đó...” Nghĩ đến chuyện khắc sâu trong ký ức đó. Phong Nhật Lam ôn nhu nở nụ cười. Trong mắt chứa tình ý thật sâu.

“Một tiểu cô nương từ ngoài cửa sổ nhảy vào. Nàng ngồi trên song cửa sổ. Một đôi mắt to long lanh như nước cứ như thế nhìn ta. Sau đó đối với ta mỉm cười xán lạn.”

Hắn nhắm lại mắt. Nhớ lại hình ảnh đó. “Trong nháy mắt đó. Ta cảm thấy trái tim hình như dừng lại.Ta không chuyển đi ánh mắt được. Như một kẻ ngu si nhìn nàng. Nàng mỹ tựa như xuân thần. Khiến ta không dám lên tiếng. Chỉ sợ sẽ dọa nàng đi.”

Hắn vĩnh viễn nhớ kỹ ngày đó. Tiểu cô nương chidộng lòng người. Chỉ dùng nt đáng tươi cười, một đôi mắt liền lạng lẽ đoạt đi tâm của hắn.

“Thằng đến nàng lên tiếng gọi Ly Đường ca. Ta mới kinh sợ tỉnh lại. Biết trước mắt tiểu cô nương là Ly Đường luôn nhắc tới trong thư cô nương cạnh nhà. à tiểu cô nương hẳn muốn kết hôn.” Thời khắc hiểu rõ đó. Hắn chỉ biết hẳn không có cơ hội. Nàng sẽ không là của hắn. Thân Đồ Phi Tĩnh nghe đến há hốc mồm. Hoàn toàn không nói được. Chỉ có thể lẳng lẳng nhìn Phong Nhật Lam. Phong Nhật Lam nhìn về phía hắn. Khuôn mặt tuần tú giờ lên một chút đùa cợt. “Bất quá ta làm đại ca rất dễ tiện. Ta giả mạo Ly Đường. Lấy ngọc bội vẫn không rời người của tiểu cô nương. Ta biết nó không phải của ta. Ta phải trả ngọc bội lại cho Ly Đường. Ta lại ích kỷ lưu lại. Ta nghĩ bn hẳn sẽ cùng một chỗ. Như vậy ta lưu lại ngọc bội này cũng không có gì chứ? Thế nhưng...” Hắn thống khổ nắm tay.

“Nhật Lam...” Thân Đồ Phi Tĩnh nhủ mảy.

“Thế nhưng Ly Đường đi. Cứ như thế đi.” Phong Nhật Lam giờ lên một nụ cười. Nhưng cười đến rất khổ sở. Mặt mày là thống khổ thật sâu. “Nghe tin tức. Ta không thể tin được. Hắn nhỏ tuổi như vậy. Hơn nữa...”

Phong Nhật Lam thống khổ đến mức cao nhất. Thanh âm ám ách nở nụ cười.

“Hơn nữa. Hắn căn bản không biết Vân Chu Tước đã đáp ứng lời cầu hôn của hắn. Bởi vì ngày đó ta giả mạo hắn. Mà Vân Chu Tước căn bản không cùng Ly Đường gặp lại liền rời khỏi nhà. Hắn cứ như thế mang theo thất vọng mà đi...Mà ta hoàn toàn không biết. Ích kỷ lưu lại ngọc bội. Ta là. Tội nhân. Phi Tĩnh. Đối Vân Chu Tước cùng Ly Đường mà nói. ta là tội nhân phá hoại bọn hắn...”

.

Phong Nhật Lam lẩm bẩm nói. Thanh âm khàn khàn mang theo thống khổ. Bàn tay to cầm chặt bình rượu. Ngưỡng đầu uống một ngụm lớn. Rượu chảy xuống khuôn mặt của hắn. Cũng ướt áo quần.

“Nhật Lam...” Không thể nhìn hình dạng tự trách của hắn. Thân Đồ Phi Tĩnh lập tức cố sức lấy bình rượu trong tay hắn. “Được rồi. Không uống nữa. Phương Ly Đường mất điều không phải lỗi của ngươi. Sinh tử do mệnh. Ngươi làm sao biết Phương Ly Đường sẽ chết bởi ôn dịch? Đây căn bản không phải ngươi có thể dự đoán nha!”

“Đúng vậy? Đúng là như vậy sao?” Phong Nhật Lam nhỏ tiếng. Nhưng không thể quên được hình dạng thương tâm muốn chết của Vân Chu Tước. Đối nàng mà nói. Hắn vĩnh viễn là tội nhân đi?

Hơn nữa. Vĩnh viễn không có cơ hội đền tội.

Hắn mở mắt. Lắc lắc đứng lên. Đi tới trước cửa sổ. Tiếp theo nói. “Sau này. Ta đi tế bái Ly Đường. Mới biết được đi từ lâu. Không ai biết bọn hắn đi đâu.”

“ngươi không phải người đi thăm dò sao?”

“không có.” Mắt đẹp khép hờ. Phong Nhật Lam đạm thanh nói. “Phải tìm cái gì? cho dù gặp mặt có thể nói cái gì? Cứ như vậy đi! Ai biết...”

“Ai biết ta cưới Bạch Hổ?” Thân Đồ Phi Tĩnh nói tiếp. “Đúng nha!” Phong Nhật Lam cười khổ. Phải nói vận mệnh rất ăn khóp sao? “Không nghĩ đến ngươi cũng cùng Vân gia có liên quan. Biết ngươi biết Vân Bạch Hổ. Ta chỉ biết sẽ gặp lại.”

“Ít nói vậy! Rõ ràng ngươi muốn nhìn nàng đi?” Thân Đồ Phi Tĩnh vạch trần Phong Nhật Lam. Yêu! Có nghĩ gặp mặt người hay không có thể lựa chọn. “Không chỉ như vậy. Ngươi còn đưa ra lần này đi chơi. Nhật Lam. Kỳ thật ngươi căn bản chưa hết hy vọng chứ?”

“Nàng thay đổi. Phi Tĩnh.” Kỳ thật hắn từng lên lên nhìn nàng. hắn không muốn hiện thân. Thế nhưng hắn không nhìn nàng không vui như vậy.

Cùng nàng của bốn năm trước hoàn toàn không giống. Nàng trở nên có cự ly. Tươi cười trên khuôn mặt không hề ngây thơ. Hình dạng tinh linh nghịch ngợm cũng đã biến mất. Nàng bây giờ. Cho dù tươi cười đầy mặt. Nhưng hắn nghe thấy thanh âm lạnh lùng trong tâm lý nàng. Nàng như vậy. Kén hắn đau lòng.

“Nàng không vui. Nàng ngay cả cười cũng mang theo buồn. Người bên ngoài nhìn không ra. Ta thấy được. Ta xem thấy nước mắt trong mắt nàng. Ta xem đến tâm đông lại, đau quá.”

Hắn không muốn thấy nàng như vậy. Sợ dĩ hắn cố ý xuất hiện trước mặt nàng. Cố ý chọc cười nàng, chọc giận nàng. Hắn không thèm để ý làm thế thân của Phương Ly Đường. Chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng. Hắn không thèm để ý. Kỳ thật. Hắn vẫn ích kỷ. Hắn dự đoán được. Cho dù nàng không thích hắn. Hắn cũng không có gì. Chỉ cần nàng ở tại bên cạnh hắn thì tốt rồi.

Chỉ là. Tâm của hắn cũng có bất mãn. Cùng lúc cam nguyện làm thế thân. Cùng lúc lại không cam lòng vĩnh viễn chỉ là thế thân. Hắn là Phong Nhật Lam nha! Hắn mong nàng yêu Phong Nhật Lam thật nhiều nha. Chứ chỉ có một chút ít cũng tốt. Thế như...nàng không thích hắn. Thậm chí cự tuyệt hắn. Phong Nhật Lam cười đến đau ồ. Hắn chuyển đầu nhìn về phía Thân Đồ Phi Tĩnh. Mối cũng không giờ lên nổi một chút tươi cười. Ngay lúc này. Hắn cười không ra.

“Phi Tĩnh. Ngươi biết không? Nàng ngay cả để ta làm thế thân cũng không chịu.” Câu nói tàn nhẫn này—làm tâm hắn đau đớn.

Ta không cần ngươi làm thế thân. Ngươi vĩnh viễn sai Ly Đường ca. Ngươi cũng không xứng! Bởi vì ngươi là tội nhân. Ta hận ngươi. Ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy ngươi nữa!

Lời của nàng. Mỗi chữ mỗi câu đều như lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào tâm của hắn. Hắn bị chém đến chỗ nào cũng là vết thương. Cũng không có cách nào nữa. Hắn điều không phải sẽ không đau nhức. Tâm của hắn cũng là thịt làm nên nha!

Thế nhưng. Hắn có thể nói cái gì? nàng cự tuyệt. Hắn cũng là có tự tôn nha. Không có khả năng mặt dày quần lấy nàng.

Không có khả năng...Hắn, tâm cũng bị thương. Rất đau rất đau...Thân Đ Phi Tĩnh tưởng lên tiếng an ủi Phong Nhật Lam. Nhưng hắn không biết nói cái gì. cuối cùng chỉ có thể ngu ngốc lên tiếng.

“Vây, Vây bây giờ ngươi dự định sau này làm sao?”

“Không sao cả.” Phong Nhật Lam đưa tay tiếp được bông hoa rơi xuống. Tay chậm rãi nắm lại. Con ngươi đen lóe một chút thống khổ. “Đã kết thúc! Đã không có sau này.”

hắn sẽ như nguyện vọng của nàng. Cách nàng xa xa. Không bao giờ...quần lấy nàng nữa.

Như nguyện theo ý nàng!

Phong Nhật Lam rời khỏi. Không bao giờ...quần lấy nàng nữa.

Thực sự...Rời khỏi... Vân Chu Tước ngồi ở ghế quý phi. Tim đập mạnh và loạn nhịp. Khuôn mặt không thể khôi phục dĩ vãng thong dong tĩnh táo. Ngay cả đôi mắt luôn luôn khôn khéo xảo trá cũng đã biến mất.

Còn lại chính là biểu tình trống rỗng, đôi mắt trống rỗng không có gì. Ngay cả dáng tươi cười cũng không thể hiện ra một chút.

Nàng không hiểu. Vì sao nàng cười không nổi?

Nàng không hiểu. Vì sao cứ nhắm lại mắt. Nghĩ đến tất cả đều là đôi mắt lạnh lùng đó của Phong Nhật Lam. Còn có khuôn mặt không hề cười với

Ta sẽ như nguyện vọng của ngươi. Không bao giờ...quần lấy ngươi nữa.

Câu nói của hắn luôn vang lên trong đầu nàng. Khiến nàng muốn quên cũng quên không được.

Vì cái gì sẽ như vậy? Nàng không hiểu. Nàng rõ ràng là hận hắn. Hắn làm sao có thể lấy đi ngọc i. Làm sao có thể giả thành Ly Đường ca. Làm sao có thể lừa gạt nàng như vậy.

Nàng không thể tha thứ hắn! Chỉ cần nghĩ đến Ly Đường ca trước khi chết căn bản không nghe câu trả lời của nàng. Nghĩ đến Ly Đường ca mang theo tiếc nuối chết đi. Nàng lại không thể tha thứ Phong Nhật Lam!

Nàng hận hắn. Thế nhưng. Vì cái gì hắn đi. Nàng lại tuyệt không vui vẻ, không hài lòng. Thậm chí nhớ kỷ niệm tình trước khi đi của hắn?

“Vì cái gì...”

“Cái gì vì cái gì?” Vân Thanh Lung tiếp lời. Ánh mắt lợi hại nhìn thẳng nhị muội. Thấy hình dạng tâm hồn bất ổn của nàng, nhìn không được thờ dài.

“Muội đang suy nghĩ cái gì?” Vào Phòng. Vân Thanh Lung tự ngồi xuống. Lên tiếng dò hỏi.

Tránh ánh mắt của đại tỷ. Vân Chu Tước thấp đầu. “Không có gì.”

“Đúng không?” Vân Thanh Lung gạt đi một sợi tóc. nàng tiếp tục hỏi. “Nếu không có gì. Sắc mặt ca muội tại sao khó coi như vậy. Muội xem chính muội. Đây là Vân Chu Tước luôn tĩnh táo thong dong sao? Muội đang hoảng cái gì? Muội đang sợ cái gì?”

Vân Chu Tước không nói. Chỉ cúi thấp đầu. Tay nhỏ bé cầm lấy váy chà xát.

Vân Thanh Lung không tha nàng. “Vân Chu Tước. Giờ lên đầu nhìn tỷ. Muội từ khi nào thì trở nên nao núng như thế?”>“Muội không có.” Hít sâu một hơi. Vân Chu Tước giờ lên đầu. Quạt cường nhìn về phía đại tỷ. “Muội không có sợ. muội cũng không có hoảng.”

“Đúng không?” Vân Thanh Lung trào phúng nở nụ cười. “Muội có nhìn thấy muội ở trong gương sao? Vẫn là muội ngay cả nhìn cũng không dám nhìn?”

“Đủ rồi!” Vân Chu Tc nhắm lại mắt. Không chịu nổi găm nhẹ. “Rốt cuộc tỷ muốn nói cái gì?”

“Muội yêu Phong Nhật Lam. Đúng không?”

“Không có!” Mở to mắt. Vân Chu Tước đứng lên rống lớn. “Không có. Muội không có. Muội không có yêu hắn. Muội hận hắn. Muội hận hắn đến chết!”

Nàng nắm chặt nắm tay. Nón nóng rống to hơn. “Tỷ có biết hắn làm gì hay không? Bốn năm trước. Người muội nhìn thấy căn bản không phải Ly

Đường ca. Mà là hấn! Hấn lấy đi ngọc bội. Lại không nói với Ly Đường ca cái gì. Hấn làm sao có thể làm như thế? Hn làm sao có thể? Thậm chí bốn năm năm sau còn không có chuyện gì xuất hiện ở trước mặt muội. Nói cam nguyện làm thể thân của Ly Đường ca. Hấn làm sao có thể nói lên lời vô si như vậy?”

Vân Chu Tước rống. Mặt mày đều là cuồng loạn. Nàng không thể tha thứ hấn. nhưng vì sao khuôn mặt của hấn luôn xuất hiện trong đầu nàng. Vì cái gì nàng vẫn nhớ kỹ ánh mắt trước khi hấn rời đi?

Ánh mắt bị thương đó. Vẫn xuất hiện tại trong đầu nàng. . .”Cái đó có thể trách hấn sao?” Vân Thanh Lung tỉnh táo nhìn nàng. “Tại sao muội không trách chính mình?”

“Trách muội?” Vân Chu Tục ngán ra.

“Muội quen biết Phuong Ly Đường bao lâu. Ngươi không phải rất thích hấn sao? Vì sao bốn năm trước ngươi không nhận ra đó là Phong Nhật Lam giả mạo? Nếu muội có thể nhận ra Phong Nhật Lam. Vậy hấn có thể lấy được ngọc bội sao? Tốt. Thì là h Phong không lấy được ngọc bội. Vậy Phuong Ly Đường sẽ không chết sao?”

“Muội. . .” Vân Chu Tước há miệng. Nhưng không nói được gì. Chỉ có thể thống khổ lắc đầu. “Điều không phải như vậy. . . Muội. . .”

“Đúng. Muội hiểu hơn bất cứ ai. Việc này không có ai có lỗi. Muội chỉ là đang sợ. Muội chỉ là sợ mình yêu Phong Nhật Lam. Sợ dĩ muội chống cự. Muội đặt lên người hấn một cái tội danh. Muội tìm một lý do để hận hấn. Bởi vì muội không muốn yêu hấn. Có đúng hay không?”

“KHông! i không có yêu. . .”

“nếu muội không yêu Phong Nhật Lam. Hôm may muội sẽ biến thành như vậy sao?” Vân Thanh Lung không muốn nghe nàng biện giải. Cắt đứt lời của nàng.

“Muội xem muội!” nàng kéo Vân Chu Tước, bắt buộc Vân Chu Tước nhìn chính mình trong gương. “Muội xem dáng vẻ của muội, muội dám nói v chính mình trong gương không yêu Phong Nhật Lam sao?”

“Muội. . .” Vân Chu Tước kinh ngạc nhìn chính mình trong gương. Ánh mắt của nàng trong gương tràn đầy hoảng loạn. Khuôn mặt vùng vẫy, sợ hãi.

nàng sợ cái gì?

Nàng sợ. . . sợ hấn luôn dễ dàng đoán được bỏ qua tình cảm của nàng. Sợ ánh mắt của chính mình luôn chủ được chuyển đến trên người hấn. đáng tuổi cười không nghiêm chỉnh đó. Hình dạng cuồng vọng phóng túng. Nàng vẫn đều biết hấn. hấn điều không phải Ly Đường ca. Nàng chưa bao giờ đem hấn thành Ly Đường ca.

Nàng vẫn xem hấn là Phong Nhật Lam. Cho tới bây giờ nàng ưa bao giờ xem hấn là thể thân. Chưa bao giờ!

Vân Chu Tước nhắm mắt. Không dám nhìn nữa. Cũng không thể nhìn nữa. “Không thể. . . Không thể. . .”

“Vì cái gì không thể?” Vân Thanh Lung giờ mi. Không tha hỏi. “Chỉ bởi vì Phuong Ly Đường?”

Chẳng lẽ trong lòng ngươi Phuong Ly Đường là người ích k như thế? Muội chỉ có thể thích hấn. Cho dù hấn đã chết. Muội cũng phải vì hấn giữ mình? Hấn là hồn trưởng ích kỷ như thế sao?”

“Không! Huynh ấy điều không phải!” Vân Chu Tước cố sức lắc đầu. “Vậy thì thế nào? Muội nói đi!” Vân Thanh Lung truy vn. “là, là. . .” Vân Chu tước mở mắt. Nhìn chính mình trong gương. “ Là, là ta. muội sợ. muội sợ lại mất đi. . .”

Nàng suy sụp, đau thương mà ngồi xuống, thời gian đằng đỗi đau khép lại. ”Nếu lại mất đi một lần nữa thì làm sao bây giờ ? Muội không muốn, muội sợ.” Nàng đã tng đau một lần, mùi vị đó đau đớn vô cùng. Cho nên nàng không muốn tiếp tục yêu. Chỉ cần không yêu, cũng sẽ không đau. Chỉ là vì sao, trái tim nàng vẫn đau như vậy. Vẫn rất khó chịu, chẳng thể nào vui vẻ. Vì sao?

“Đưa ngọc.” Vân Thanh Lung đau lòng nhìn nhimuội của mình. ”Trốn tránh không thể giải quyết được tất cả. Chu Tước. Muội thông minh như vậy, tại sao lại không hiểu được?”

“Muội. . .” Mờ hé mắt. Vân Chu Tước im lặng nhìn về phía đại tỷ. ”Muội không biết. Muội đã không biết nên làm sao bây giờ. . .” Nàng thì thào. Trong lòng đã sớm hoang mang .

Nàng chỉ nhớ kỹ hấn, nh kỷ niệm cười của hấn. Nhớ kỷlúc ở chợ . Khi nàng hình đơn ảnh chiếc cô độc một mình, hấn đi tới trước mặt nàng, cầm lấy kẹo hồ lô, cười nói với nàng hấn cuối cùng cũng tìm được nàng. Lòng của nàng phải chăng là trong nháy mắt ấy đã dao động? Bi vì hấn tìm đến nàng. . . Nàng tịch tịch đã lâu quá rồi. Nàng ở vực sâu hắc ám kêu gào, thể nhưng không ai biết nỗi cô đơn của nàng. Ngay cả chính nàng cũng không biết. Nhưng hấn tìm đến nàng. Mang theo tươi cười tìm đến nàng. . . Chỉ có hấn nhìn thấu được nàng.

Có lẽ ngay từ lúc gặp hấn, lòng nàng đã không cutrước nữa mà đã sớm động, chẳng qua nàng cố ý xem nhẹ, sau đó tàn nhẫn hại hấn. Vân Chu Tước khổ sở nònụ cười. Nàng không quên được ánh mắt lạnh nhạt, thờơ của hấn. Mỗi khi nghĩ đến, ngực đều cảm thấy đau đớn, đau vô cùng. . . Mà hấn phải chăng càng đau hơn?

“Chu Tước. Thăm hấn đi!” Vân Thanh Long ngữ trọng tâm trường* lên tiếng.”Thăm ai kia?” Vân Chu Tước khó hiểu nhìn về phía đại tỷ.

“Phương Ly Đường.” Vân Thanh Lung thần nhiên nói ra cái tên này.

Vân Chu Tước trong nháy mắt chấn động. Vân Thanh Lung nhẹ nhàng vỗ bả vai của nàng, trầm giọng nói: ội trốn chạy bốn năm rồi, cũng nên đến thăm hấn. Có lẽ đến lúc đó muội sẽ có đáp án.”

Nghe đại tỷ nói, Vân Chu Tước không đáp. Trong đôi mắt hiện nét do dự.

Nàng có thật sự muốn đến thăm hấn không?

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Muội đến thăm huynh. Ly đường ca.”_ Vân Chu Tước đứng ở trước bia mộ. Mâu quang thâm u. Nhìn tên trên bia mộ.

Sau vài ngày chn chừ không quyết. Nàng vẫn đến.

Đại tỷ nói đúng. Trốn tránh không thể giải quyết vấn đề. Nàng trốn chạy bốn năm; hôm nay nên đối diện.

“Xin thứ lỗi; sau bốn năm mới tới thăm huynh.” gồi ở trước bia mộ. Ngón tay nhỏ vuốt nhẹ theo tên bia mộ. Khẽ cười.”Xin thứ lỗi. Bốn năm trước không tiễn huynh một đoạn đường. Huynh sẽ tráchta chứ?”_ Nàng khẽ hỏi. Mâu quang mập mờ. Gió hiu hiu lướt nhẹ qua. Lướt qua khoeo mắt, rớt lệ của nàng.

“Muội biết huynh sẽ không.”_ Trán nhẹ nhàng tựa vào trên bia mộ._”Huynh luôn luôn thương muội. Cho tới bây giờ vẫn sẽ không quở trách muội.”_ Nàng khẽ nói. Dường giống đang làm nũng. Cười nhẹ ôn nhu.”Huynh có biết không? Kỳ thật bốn năm trước. Muội có đáp ứng của lời cầu thân của huynh á! Chỉ là muội nhận nhầm đại ca huynh chính là huynh. Mà hấn cũng không nói với huynh. Còn lên giá ngọc bội muội đưa cho huynh. Hấn thực phả. Thực quá đáng. Có đúng không?”

Nàng giống cái tiểu nữ nhi tựa như đang tố cáo tội trạng.

“Chính là. Ta cũng rất phả rất quá đáng. muội còn nói những lời làm tổn thương hấn. Muội giống như... Muốn đuổi hấn đi. Khiến hấn không muốn xuất hiện ở trước mặt muội.”

Nàng hạ thấp giọng con người. Cúi đầu ngữ khí giống như đang sám hối.”Huynh có biết muội làm tổn thương đại ca huynh như vậy. Hấn nhất định sẽ này sinh tức giận với muội. Có đúng không?”

Khẽ hỏi xong. Nàng lại vội vã giải thích.”Nhưng mà. Muội không phải cố. Muội chỉ là sợ. thật sợ thật sợ... Huynh thì bỏ muội như thế. Mất đi mùi vị quá đau, quá đau. Ta đau đến đến sợ. Mối không dám chấp nhận hấn. Ta sợ lại mất đi. Sợ hãi giống như huynh rời khỏi muội. Muội không muốn tiếp tục đau một lần nữa.”

Nàng tuy hứng đưa toàn bộ sai lầm đẩy cho hấn.”Đều là lỗi của huynh. Ai bảo huynh bỏ lại ta. Huynh biết rõ muội rất sợ tịch cô đơn. Biết rõ...” Nàng nhắm mắt lại, nhẩn nại ẩn trốn rất lâu nước mắt tùy hướng ngã nhào.”Muội... Muội hình như đã yêu đại ca của huynh.”Tiếng nghẹn th. Nàng lên tiếng nói: “Nhưng mà, Nhưng muội không đem hấn trở thành người. Muội không có. Cho dù hai người nhìn giống nhau. Chính là tính cách khác nhiều lắm. Huynh tốt như vậy. Tên kia lại thói nát. Muội cũng cảm thấy ánh mắt muội có vấn đề. Làm si yêu thích hấn chứ?”

Thật sự. Nàng cảm thấy chính mình mất mủ. Cái người kia không chỉ cá tính kém. Miệng lại chọc người ghê. Nếu mở miệng đều làm cho người khác rất tức giận. Mỗi lần. nàng bị hấn chọc đến tức đến mức muốn giết hấn.”Hấn thật sự thực chọc người ghê. Thật sự thật sự... Chính là...à. Cùng hấn ở cùng một chỗ. sẽ sẽ tức đến quên bị thương. Rồi quên cô đơn. Chỉ nhớ kỹ hấn.” Vân Chu Tước sâu kín nói. Làn môi mơ hồ dương cười.”Thật kỳ quái. Có phải không?”

Hấn nha. Có thể an ủi cô độc của nàng.

“Ly đường ca. Muội, muội muốn tiếp tục yêu một lần nữa.” Có lấy dũng khí. Nàng lớn mật nói.”Mặc dù muội vẫn sẽ sợ. Chính là muội không muốn tiếp tục trốn chạy. Tm mùi vị kỳ thật cũng không chịu nổi. Huynh xem. muội trốn tránh sự thật huynh đã chết bốn năm. Nhưng cũng khó chịu bốn năm. Hiện tại. Muội không muốn trốn chạy.”

Ngẩng đầu. Nàng nghiêm chỉnh nhìn Mộ Bia.”Ly đường ca. Muội chấp nhận huynh đã rời khỏi. Thật sự... huynh sẽ vì muội vui vẻ. Có đúng không? Nàng cúi đầu xuống. Trán dính tại bia mộ.

Dường như trở lại quá khứ. Nàng đối với hắn tất theo kiểu (gi như làm nũng). Hắn sẽ sờ mó đầu của nàng thương yêu nhìn nàng.

“Ly đường ca.Huỳnh lên đường may mắn.” _Thanh âm nghẹn theo cổ họng. Đáng nhẽ từ bốn năm trước nàng đã nên bày tỏ

Bốn năm này. Nàng ngang ngạnh đủ rồi. Nàng bị trong nhà mọi người bao dung nàng bốn năm.Cho dù muốn lên tiếng khuyên nàng,mắng nàng. Cũng đều nhẫn nhịn không mở miệng. Bọn họ đang đợi nàng bước ra từng bước.

Mà hiện tại. Nàng bước đi ra ngoài! Nàng không còn sống ở quá khứNàng muốn sống ở hiện tại. Không muốn lại bị quá khứ trói lại. Ngắc đầu. Vân Chu Tước lau đi nước mắt. Nhìn bia mộ. Trán nàng thoáng hiện ra nụ cười ngọt ngào.”Ly đường ca. Muội muốn đi tìm hãì muốn xin hắn tha thứ. muốn.Huỳnh nghĩ. Hắn có tha thứ cho muội không?” Nàng hỏi. Lại không có đáp án. Bởi vì ngay cả chính nàng cũng không có nắm chắc.

Những lời tàn nhẫn kia vẫn còn ở bên tai.Từng câu từng chữ.Vốn làm đau người như vậy.Nàng biết. Nàng nặng nề hại hắn.

Hắn. Còn sẽ để ý nàng sao?

Vân Chu Tước sâu kín nghĩ đến. Đôi mắt khê dương. Lại rơi vào trong một đôi con ngươi đen . Nàng sùng sốt. Ngây ngốc nhìn thân ảnh nước.

Hắn, hắn tại sao lại ở đây?Có chuyện gì sao lại đến đây

Nàng không khỏi khẩn trương mà nắm chặt lấy tay. Đôi mắt chặt chẽ xem xét theo hắn. Muốn lên tiếng. Lại không biết phải nói cái gì. Chỉ có thể chingây ngốc đợi hắn phản ứng.

Phong Nhật Lam im lặng nhìn vân Chu Tước. Môi mông gọi lên một nét thoáng hiện cười.”Thật tốt,đúng dịp. Nàng cũng đến thămng.”

Hắn cười nói. Hình dạng nhẹ nhàng thoải mái tựa như cái gì cũng chưa từng phát sinh . “Đúng,đúng ha!” _Vân Chu Tước tha thiết nhìn hắn.Thấy hắn chịu để ý nàng. Trong lòng không khỏi nảy tung tăng.Nhưng mà lại cảm thấy thái độ là lạ. Phong Nhật Lam âm thầm cười. Con ngươi đen chỉ nhìn nàng một cái liền dời đi. Đi tới bia mộTrên tay xách túi nước.

“Ly Đường. Đại ca biết đệ không uống rượu. Cho nên đại ca ta chỉ được mang trà đến thăm ệ vậy!”

Đang nói. Hắn đưa túi nước mở ra. Xối theo Mộ Bia.

Khi hết trà. Hắn lưu lại một ngụm cuối cùng.Ngửa miệng uống hết.”Được rồi. Tạm biệt. Lần sau lại đến thăm đệ. Sẽ không quá nhiều đệ cùng Vân cô nương gặp nhau.”

Đang nói. Hắn hướng vân Chu Tước gật đầu.”Vân cô nương. Không quá nhiều nàng cùng Ly Đường.” Nói xong. Hắn không hề nhìn nàng. Lập tức xoay người rời đi.ước sùng sốt. Hiểu rõ kỳ quái ở đâu rồi.

Hắn đang cười đối với nàng Nhưng mà lại cười đến xa lạ.Cho dù cùng nàng nói chuyện. Cũng là mang theo giọng điệu hữu lễ. Hơn nữa còn kêu nàng Vân cô nương. . . Hắn đối với nàng tựa như đối đãi người lạ. Không hề trêu chọc nàng. Sắc mặt không hề cười ha hả đối với nàng. Chỉ còn lại có vẻ phở qua loa.

“Đợi đã, từ từ!” Nàng vội vàng lại.

Phong Nhật Lam lại bước chân. Xoay người nhìn nàng. Tuấn bång vẫn đang chứa theo nụ cười mông. Chính là ánh mắt lại rất lãnh đạm.”Còn có chuyện gì? Vân cô nương.”

“Ta. . .” _ Thái độ của hắn làm nàng không cách nào thích ứng. Nàng không quen hắn như vậy. Đột nhiên không biết phải nói cái gì.

Phải một lát. Nàng mới nói quanh co lên tiếng.”Người, người đang tức giận sao?” Nàng xem xét hắn.Đáng điệu dè dặt làm hắn nhũn mảy

“Ta nảy sinh tức giận cái gì?” Hắn hỏi ngược lại của nàng làm con ngươi đen khinh lướt một tia hào quang. Lại lập tức bị lãnh đạm thay thế.”Bởi vì ta. . .” ”Nói những lời làm tổn thương người”

Phong Nhật Lam thần nhiên phơi nắng.”Không có gì phải tức giận. ng. Nàng đã tâm rồi. Ta sẽ không tức giận đối với người không quan trọng .”

Vân Chu Tước ngẩn ra. Hắn đúng là hung hăng đã kích nàng.

Gi?Người không quan trọng?Đây là ý tứ gì? Là ám chỉ nàng trở nên không còn quan trọng sạp ? Hắn không cần nàng sao?

“Nếu không có chuyện gìTa đi trước.” _Nói xong. Hắn xoay người rời khỏi.

Mà lần này. Nàng không tiếp tục gọi hắn lại. Trong tâm vẫn bị lời nói kia làm cho chấn động.Người không quan trọng. . . Nàng? Là người không quan trọng sao?

Ha ha ha. . . Đáng bị vậy!” Nghe Vân Chu Tước nói. Vân Thanh Lung tặc không đồng tình, ngược lại cười ha ha.

“Tự gây tội nghiệt không thể sống.” Vân Bạch Hồ cũng lạnh lùng thốt một câu.

“Nhị tỷ. Muội thật sự đồng tình với tỷ.” Vân Vũ bung lấy bát trà. Cái miệng nhỏ uống hớp trà, chậm rãi lên tiếng.

“Không phải người quan trọng...” Vân Tiểu Muội chu miệng nhỏ nhắn. “Nhị tỷ thật đáng thương nha! Nếu Nhật Dương mà nói ta ư thế ta nhất định sẽ khóc chết.” Chỉ tưởng tượng mà hốc mắt nàng liền chuyển hồng.

“Tiểu Muội. Muội im miệng cho ta.” Vân Chu Tước trừng mắt qua. Ngay lúc này nàng không thể cười, chỉ cảm thấy rất buồn bã.

Phong Nhật Lam, xem như người lợi hại! Một câu nói liền khiến cho nàng tâm trí bất định. “Nga!” Vân Tiểu Muội vội vã che miệng lại.

“Muội tức giận với tiểu muội chẳng được gì. Cũng không thể nào dứt khỏi sự thật. Đáng thương, tên họ Phong là không để ý muội. Đáng đời, ai bảo muội làm đau hân như thế.” Vân Thanh Lung hừ hạ

Vân Chu Tước cắn nhẹ môi mình. Ôi đại tỷ bắt đầu giáo huấn. Không biện pháp trốn tránh, vì nàng có lỗi, xác thật là nàng hại Phong Nhật Lam trước.

Là nàng hồi trước nói không cần hân, cũng khó trách hân hiện tại không cần nàng.

“Đại tỷ. Tỷ nghĩ phải làm sao bây giờ?” Không dừng được chủ ý. Vân Chu Tước lên tiếng cầu cứu.

“Ta thế nào biết?” Vân Thanh Lung nhún vai. “Bằng không muội liền bỏ hết mặt mũi hạ mình bảm lấy hân, cầu hân tha thứ!”

“Bảm hân? Cầu hân?” Vân Chu Tước tròn to mắt, đầu lông mày nhăn nhó. “Hừ dụng sao? Hân... kẻo ánh mắt khi nhìn tới muội đều quá lãnh đạm.”

Hân như vậy làm nàng rất không quen đối với mình lãnh đạm. Sau này nàng thật thà, cho hân chọc ghẹo, gây ra bức tức, cũng tốt hơn là đối xử lạnh lùng.

“Đại tỷ. Hân thật sự thực tức giận!” Vân Chu Tước thì thào nhỏ tiếng. “Công nhận là muội có lỗi. Nhưng hân là một nam nhân! Nam nhân lòng dạ khoan dung rộng lượng! Muội, muội đã cúi đầu xuống...”

“Có người nào bị đối đãi như thế mà không tức giận? Nhị. Nếu thay thế thành ti, sẽ không tức giận sao?” Vân Huyền Vũ uể oải đá kích Vân Chu Tước.

Vân Chu Tước sùng sốt. Nàng thì sẽ điên lắm, thậm chí sẽ đánh chết người dám làm thế với mình ngay chỗ. Thế nào còn có thể cùng nhan duyệt sắc chứ?

“Hơn nữa, ti có cúi đầu xuống?” Vân Bạch Hô trái lại truy vấn.

“Ti...” Vân Chu Tước há miệng, rồi mới cúi đầu xuống thờ dài. “Không có

Nàng trông thấy hân liền khẩn trương đến nỗi không nói được. Thăm nghĩ sẽ tỏ lộ hết, nhưng môi không đủ sức phát âm. Rất muốn cho hân biết. Kỳ thật nàng yêu hân. Lờ lễ để miệng, lại đành nuốt đi xuống.

Thực ra nàng không có biện pháp ở trước mặt hân thành thật. Đối diện hân. Nàng trở nên thay đổi. Không cách nào bày tỏ lòng thiệt tình. Nàng quen thói ngụy trang. Muốn nàng thẳng thắn và chịu cúi thấp người. Thật khó khăn.

“Nhị tỷ. Gây lỗi lầm thì nên tự nhận lỗi” Vân Tiểu Muội nghiêm túc nói. “Giống muội, đã làm chuyện có lỗi liền giải thích. Như vậy Chử Nhật Dương cũng không tức giận với muội. Tỷ cũng lên tiếng giải thích đi thôi! Như vậy Phong đại ca nhất định sẽ tha thứ cho tỷ”

“Tiểu Muội...” Vân Chu Tước nhìn muội muội. Nhịn cười không được. Nàng thương yêu sờ mó đầu Tiểu Muội

“Tiểu muội. Đơn thuần cũng là chuyện tốt nha!” Chính vì đơn thuần, mới có thể thẳng thắn.

Còn nàng. Lại luôn khó lòng thẳng thắn.

Nàng nghĩ đến Phong Nhật Lam. Nghĩ đến lúc hân tốt với nàng. Nghĩ đến hân đối với cái chết của nàng đau buồn ray rứt. Mặc kệ nàng phản ứng đậm mực thế nào, hân vẫn cười hi hi.

Hiện tại mọi việc tương phản lại hết. Là nàng hại hân. Do nàng làm chuyện khiến miệng vết thương có sẵn càng rách toát.

“Đang tính toán phải làm sao bây giờ ư?” Gặp khuôn mặt Nhị muội kiên định. Vân Thanh Lung biết nàng có quyết định.

“Tìm hân.” Vân Chu Tước tự tin nâng lên mặt nhỏ. Trên khuôn mặt khôi phục nét thông dong dãi vãng. “Cho dù hân xem muội giống như người lạc cũng không vấn đề. Một lần kinh nghiệm này. Muội sẽ hết sức đuổi hân.”

Bất quá, cách nào tìm dịp cùng hân gặp mặt đây.. Vân Chu Tước tự hỏi, gõ gõ mặt bàn. Đôi mắt như chim ưng. Mắt đẹp di chuyển đến Thân Đồ Phi Tĩnh, bắt chợt nàng nọ nụ cười

Chứng kiến nụ cười của nàng. Ba tỷ muội Vân gia nhíu mày, cũng nhìn theo về phía Thân Đồ Phi Tĩnh. Rồi cũng theo vậy nở nụ cười.

Chúng kiến các tỷ tỷ đều cười. Vân Tiểu Muội nghiêng đầu. Mặc dù không hiểu các tỷ tỷ đang cười cái gì. Bất quá nàng cũng bắt chước cười với Thân Đồ Phi Tĩnh.

Chúng kiến bốn nữ cười đáng sợ như quỷ của Vân gia. Thân Đồ Phi Tĩnh lập tức dừng lại bước chân. Không tự chủ liền run run.

Mẹ nó. Hắn có dự cảm không tốt!

◎ ◎ ◎ ◎ ◎ ◎

Trời hại. Hắn Thân Đồ Phi Tĩnh là tạo cái ác nghiệt gì nhỉ? Vì sao chuyện tốt không có phần của hắn. Chuyện xấu thì nhất định có hắn?

Thân Đồ Phi Tĩnh đau khổ phòng má. Yên lặng đi phía sau Phong Nhật Lam. Miệng không ngăn được mấp máy theo.

“Phi Tĩnh. Ngươi đang ở đây trằm bằm cái gì?” _Phong Nhật Lam chuyển đầu nhìn về phía bạn tốt. Dọc theo đường đi liền nghe thấy hắn đang phìền phàn lắm bầm, toàn bộ câu chữ ngậm tại trong miệng. Làm người nghe không rõ ràng lắm.”Không, không có nha!” Thân Đồ Phi Tĩnh cố gắng cười. Dừng sức chụp bả vai Phong Nhật Lam.

“Không có. Ta rất tốt.”

Hắn cười đến sáng sủa. Chính là ánh mắt lại thực bất ổn. “Đúng không? .” Phong Nhật Lam hồ nghi nhìn Thân Đồ Phi Tĩnh. Phe phẩy quạt xếp. Con người lại thường thức.

“Bất quá bình thường ngươi không phải đều dính bên người chị dâu sao. Thế nào hôm nay rảnh rồi muốn cùng ta đến rượu lâu ăn cơm?”

“Ai nha. Suốt ngày xem nữ nhân kia. Xem lâu cũng sẽ chán. Hơn nữa đã lâu rồi không đi mà nói chuyện phiếm với ngươi. Khó tìm được một lần thôi. Ha ha...” Thân Đồ Phi Tĩnh ha ha cười. Mồ hôi bắt đầu tích tụ.

Ai! Vì cái gì hắn phải nhận làm đương sự này?

Vì do “Tỷ tỷ” cố tình đứng ra phân phó. không thể không làm nha! Vì cái gì... Đường đường một đại hiệp như thế bị thê tử nhà mẹ đẻ khi dễ nha?

“Thật sao?” Phong Nhật Lam thực khó tin lý do của Thân Đồ Phi Tĩnh. Hơn nữa chúng kiến Thân Đồ Phi Tĩnh mâu quang lấp lóe, tựa hồ đang lo lắng.

Suốt hơn hai mươi năm. Năng lực nói dối của tên này vẫn tệ y như cũ!

Bất quá hắn cũng không vạch trần. Dự xem Thân Đồ Phi Tĩnh chơi đùa múa rối việc gì.”Kia đi thôi. Rượu lâu liền phía trước.” Hắn cười cười, dẫn đầu đi lên phía trước.

“À! được.” Thân Đồ Phi Tĩnh vội vã theo. Hắn cũng không phải là đứa ngốc, biết năng lực nói dối của mình dở bao nhiêu. Chính là hắn rất rõ ràng. Phong Nhật Lam khôn khéo cũng nhìn ra hắn đang tìm cơ nói dối.

Bất quá. Phong Nhật Lam tại sao không nói khác?

Thân Đồ Phi Tĩnh nhủ mảy. Thật sự đoán không ra ý tưởng Phong Nhật Lam. Đành phải yên lặng theo tiến vào rượu lâu. Kêu điểm tiểu nhị mang đến lầu hai bao sương.

“Khách quan. Tì. Mời vào! Cô nương ấy chònggười đã lâu rồi.” Điểm tiểu nhị cong thân xuống nói.

“Cô nương?” Phong Nhật Lam nhủ mảy. Môi mím. Liền chúng kiến Vân Chu Tước ngồi ở bên trong. Vừa nhìn thấy hắn, mặt nh thanh lệ hiện ra tươi cười. Hắn lập tức chuyển đầu nhìn về phía Thân Đồ Phi Tĩnh.

“Ha ha...” Thân Đồ Phi Tĩnh lập tức cười khổ.

“Ách... Ta nhớ còn cần giúp Bạch Hồ làm vài sự kiện. ta rời khỏi trước. Các người tán gẫu nha!” Nói xong, không dám nhìn Phong Nhật Lam đang liếc mắt. Vội vã rời khỏi.

“Phong Nhật Lam. Ta có lời muốn nói với ngươi.” Sợ hắn rời khỏi. Vân Chu Tước vội vã lên tiếng.

“Hả? t Lam nhìn về phía nàng. Đi vào bao sương. Tìm chiếc ghế dựa tùy ý ngồi xuống. Gọi lên nét cười nhạt.”Có chuyện gì quan trọng khiến Vân cô nương hoảng hốt như thế. Còn tìm Phi Tĩnh nhò dản dựng trò múa rối. Cần gì chứ? Chán nàng lên tiếng ta sẽ đến ngay.”

“Thật sao? Ngươi thực sẽ đến à?” Nhìn hắn. Vân Chu Tước cắn bờ môi dưới.

“Đương nhiên.” Phong Nhật Lam âm thầm cười. Tình mâu khê nhếch. Chế trà vào bát uột ngum trà.”Ngươi nói dối!” Nàng lại không tin.”Ngươi căn bản là sẽ không đến. Bởi vì ngươi căn bản không muốn nhìn thấy ta. Có đúng không?”

Phong Nhật Lam không nói chuyện. Chính là tươi cười càng rõ ràng.”Người không muốn nhìn thấy ta chính là nàng.”

“Ta không có! Vân Chu Tước gấp gấp đến độ muốn bắt bàn tay hân. Nhưng hân lại rút ra không để nàng chạm tới. Động tác né tránh làm nàng ngần ra.

“Ta... Xin thứ lỗi.” Nàng há miệng giải thích. “Ngày đó nếu ta... Ta quá nóng nảy, luống cuống. Mối thù không đúng. Ta không phải thật tâm.”

“Là thế à?” Phong Nhật Lam lạnh lùng nâng mày. Lạnh đạm nhìn nàng. “Thì sao? Điều này đối với ta đã không quan trọng.”

“Ta...” Hân thái độ đậm mạc khiến nàng không biết phải làm sao, không biết phải nói cái gì. Chỉ có thể yên lặng quan sát theo hân.

Phong Nhật Lam dời tầm mắt. Tách khỏi sự chăm chú của nàng. “Nếu không có chuyện gì. Ta đi trước. Sau này thỉnh không cần cần dừng ngựa rồi. Đã quên rồi. Lúc đó là nàng không quan tâm ta.” Dứt câu hân lập tức đứng yên.

“Ta... Ta yêu ngươi!” Vân Chu Tước cố lấy dũng khí đối với hân nói. Mặt nhỏ ửng hồng. Nàng không trốn tránh. Nhìn hân thật sâu.

“Có lẽ lúc trước đã yêu thương ngươi. Chỉ là ta sợ gặp người yêu. Ta sợ... Ly Đường ca rời khỏi. Từ bỏ một người, ta rất khổ sở. Ta sợ hãi tiếp tục mất đi mới không muốn tiếp tục yêu. Cho nên lên tiếng dằn vặt ngươi. Kỳ thật là ta nhát gan quá gây rắc rối thứ lỗi. Thật sự xin thứ lỗi...”

Nàng thật không phải là cố ý muốn dằn vặt hân. Nàng không phải... “Ta, ta một mực trốn tránh. Ta chạy thoát bốn năm. Không dám đối diện sự thật Ly Đường ca đã chết. Bất ngờ gặp được ngươi. Ta đã trốn. Ta đang trốn tránh lòng mình dao động... ta cho tới bây giờ không nghĩ ngươi trở thành Ly Đường ca. Ta biết ngươi là Phong Nhật Lam. Ta luôn cho rằng.”

Nàng đi lên trước, cắn môi. Thật cẩn thận nắm lấy y phục của hân. “Phong Nhật Lam. Đừng giận ta Được không?”

Buông khỏi tay nàng. Phong Nhật Lam mặt không biểu lộ cảm xúc nhìn nàng. “Ta không giận nàng. Bởi vì đã không cần phải...”

“Phong Nhật Lam...”

“Đủ rồi.” Hân cắt ngang ý của nàng. Không muốn tiếp tục nghe. “Vân cô nương. Liền như thế kết thúc đi! Ta mệt mỏi.” Tim của hân đau nhức.

Tha thứ cho nàng. Đối với hân hiện tại mà nói. Rất khó.

“Mệt mỏi? ước ngơ ngẩn ngẩn nhìn hân.

Không hề nhiều lời. Cũng không lần nữa nhìn nàng liếc mắt một cái. Phong Nhật Lam xoay người rời khỏi.

“Ta sẽ không bỏ cuộc!” Đối diện bóng lưng của hân. Nàng lên tiếng nói.

Phong Nhật Lam ngưng một chút. Lại không xoay người, tự nhiên rời đi. Nhìn thân ảnh hân dần khuất. Vân Chu Tước bóp chặt tay nhỏ bé. Đôi mắt toát ra quang mang kiên quyết.

“Ta sẽ không bỏ cuộc

Nàng. Tuyệt đối sẽ tiếp tục đến khi hân chịu đối với nàng khăng khăng một mực.

Bạn đang đọc truyện *Ngươi Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: end

“Lam ca ca, ca thật sự không tha thứ cho Vân tỷ tỷ sao?” Hương Ngênh Tụ mở to mắt, tò mò nhìn Phong Nhật Lam.

Mấy tháng nay giang hồ vô cùng náo nhiệt. Bởi vì Vân tỷ tỷ đã buông ra lời tuyên bố: Lam ca ca sinh là người của Vân Chu Tước nàng, chết thì cũng là linh hồn trong tay Vân Chu Tước nàng. Ai dám cùng nàng tranh, chính là công khai đối đầu với nàng.

Lời này vừa xuất ra, đương nhiên đã khiêu khích không ít ngon nữa Lam ca ca có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, người ái mộ hân cũng không ít. Những cô nương kia đối với Vân tỷ tỷ chính là rất bất mãn.

Như tỷ cũng rất hiếm, chỉ thân nhiên buông xuống một câu. Nếu dám cùng nàng tranh đoạt nam nhân, nàng tuyệt đối sẽ lấy đi nhân gia tổ phần. Đúng là cướp giữa ban ngày!

Thật là thiếu đạo đức nha!

Chính là sự uy hiếp này thật sự có hiệu quả. Chỉ một câu nói đã dọa nạt lui một ngàn chúng nữ, cũng khiến giang hồ nhân sĩ được một mắt thấy tai nghe, đồng tình với Phong Nhật Lam.

Đáng thương nha. Thế nhưng chọc tới nữ nhân khủng bố đó, thật sự rất đáng sợ a! Thủ đoạn ca Vân tỷ tỷ khiến nàng một phen lộn độn. Mấy tháng nay Vân tỷ tỷ mỗi ngày đều đến tìm Lam ca ca, nhưng Lam ca ca lại luôn lãnh đạm đối đãi. Đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến như vậy. Lãnh đạm không phải là cách đối nhân xử thế phải đạo, xem ra Lam ca ca thật sự tức giận rồi!

Nhưng cho dù Lam ca ca tiếp tục lãnh đạm thế nào, Vân tỷ tỷ vẫn kiên nhẫn đến tìm. Nét cười không phai, chính là không để ý tới sự lãnh đạm của Lam ca ca.

Mới đầu nàng cũng đã rất tức giận, Vân tỷ tỷ l như thế nào lại làm tổn thương Lam ca ca. Chính là sau này, sau khi nàng tìm hiểu được nguyên nhân, nàng ngược lại đồng tình với Vân tỷ tỷ. Hơn nữa... Vân tỷ tỷ sẽ tức giận. Nàng cũng lọt trong những tên ‘đầu sỏ’ nha!

“Lam ca ca, thật xin lỗi. Muội không nên lấy đi ngọc bội của ca.” Nàng biết Lam ca ca có người trong mộng. Không chỉ có nàng, đến cả Phong gia ai ai cũng biết.

Bởi vì Lam ca ca toàn tránh ở trong thư phòng, luôn thần thờ nhìn chân dung, tay cầm chắc ngọc bội. Mảnh ngọc bội kia, chính là vật bất ly thân của hắn.

Bởi vậy, khi va nhìn thấy Vân tỷ tỷ, Nàng liền nhận ra Vân tỷ tỷ chính là cô nương trong bức chân dung. Chính là người mà Lam ca ca luôn nhung nhớ.

Chứng kiến Vân tỷ tỷ đối với Lam ca ca vô tình. Vì giúp đỡ Lam ca ca, nàng mi trộm lấy đi ngọc bội, cũng lấy ra bức chân dung giấu ở trong hộc tủ, rồi mới kêu Vân tỷ tỷ đến phòng sách.

Nàng những tưởng Vân tỷ tỷ nhìn bức ảnh hiểu được tình cảm của Lam ca ca rồi sẽ cảm động, sẽ tiếp nhận tấm chân tình này. Ai biết mọi chuyện lại thành ra như thế!

Hì nàng áy náy không thôi. Mặc dù Lam ca ca không trách nàng, nhưng nàng vẫn tự trách mình. Tại sao lại cứ thích lo chuyện bao đồng như thế này chứ?

“Nghênh Tụ ngọc. Ta đã nói, ta không trách muội.” Phong Nhật Lam âm thầm cười. ư tay xoa đầu nàng.

“Bí mật sớm muộn sẽ bị phát hiện, việc muội làm chỉ là khiến cho bí mật được tiết lộ sớm hơn một chút thôi.”

Hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý, mà hắn cũng không có ý định muốn giấu Vân Chu Tước.

Chỉ là, coi như đối với phản ứng của Vân Chu Tước soạn bị nhưng hắn vẫn bị lời nói của nàng làm tổn thương. Mùi vị của sự tổn thương này thật khó lòng mà quên được.

“Vậy ca vì cái gì mà không tha thứ tỷ?” Hương Nghênh Tụ truy vấn, khó hiểu nhìn hắn. “Lẽ nào ca không thích Vân tỷ tỷ?”

“Ta...” Phong Nhật Lam mở miệng, nhưng lại trả lời không nổi. Nh Hương Nghênh Tụ, hắn cười cười.

“Nghênh Tụ, muội còn nhỏ. Không hiểu.”

“Đừng nói Nghênh Tụ không hiểu, đến ta cũng không hiểu.” Thân Đồ Phi Tĩnh bước đến, không tò mò trừng mắt nhìn hắn. “Phi Tĩnh, ngươi sao lại tới đây?” Phong Nhật Lam nhíu mày nhìn về phía hắn.

“Hừ! Mấy ngày gần đây ta sống khổ gần chết.” Thân Đồ Phi Tĩnh hừ lạnh thấy chính mình thật sự rất suy.

“Kì lạ. Ngươi cùng Vân Chu Tước hưởng hết, ta thì hưởng cái rắm a? Ngươi có biết hay không? Ngươi một ngày không để ý tới Vân Chu Tước thộc sống của ta cũng khổ sở theo. Mỗi ngày đều bị nhạc phượng thì cũng đã đành, đến cả Bạch Hổ cũng đối với ta vô cùng lạnh nhạt là sao? Làm huynh đệ của ngươi nhất định phải như thế sao?”

Thân Đồ Phi Tĩnh oa oa kêu to. Mẹ nó! Quen biết Phong Nhật Lam thật sự là việc tồi tệ nhất đời hắn có thể không cần vị huynh đệ này hay không a?

Thấy được sự oán hận của bạn tốt, Phong Nhật Lam không khỏi nở nụ cười. Đồng tình vỗ vỗ v hắn. “Vất vả cho ngươi. Huynh đệ tốt!”

“Không cần giả bộ.” Thân Đồ Phi Tĩnh đẩy tay hắn ra, tỏ ra thật ai oán. “Nhật Lam. Coi như ta cầu xin ngươi vậy! K tiếp tục nổi giận có được không?”

“Ta không có nổi giận.” Phong Nhật Lam hạ mày, thanh âm lãnh đạm.

“Nếu không có thì vì cớ gì ngươi không tha thứ cho Vân Chu Tước?” Thân Đồ Phi Tĩnh hừ lạnh, ếch xéo hắn.

“Không phải ta đã nói. Nam tử hán đại trượng phu, sao lại cùng nữ nhân tính toán? Hơn nữa ngươi ta là cảnh vàng lá ngọc. Mấy tháng nay không đoái hoài tới sự lãnh đạm của ngươi, mỗi ngày đến tìm ngươi. Ngươi không để ý tới nàng, nàng cũng không để ý đến mấy cái việc ngươi ngó lơ cái mông nhà ngươi. Nói thật sự là đã tốt lắm rồi.”

Ai! Bạch Hổ hắn chỉ cần chịu đối đãi với hắn như thế, hắn nhất định cảm động đến mức khóc ròng lên rồi.

“Phi Tinh. Ta không phải người.” Phong Nhật Lam đậm thanh nói: “Đối với ta mà nói, Muốn tha thứ thật khó. Mấy lời đó quả thực quá tàn nhẫn. Hơn nữa người cũng biết cá tính của ta.”

“Ta...” Thân Đồ Phi Tinh m miệng lại không nói được gì.

Đúng! Hắn rất hiểu huynh đệ của hắn. Phong Nhật Lam có tính tình rất tốt, cũng sẽ không tính toán những việc không quan trọng. Chính là một khi khiến hắn tức giận muốn vẫn hồi cũng rất khó; chícòn có thể trông chờ vào vận may. Có thể nói là lòng tự trọng và tự ái rất cao.

Hắn biết Phong Nhật Lam đ với Vân Chu Tước có rất nhiều mâu thuẫn. Nàng có lãnh đạm đối đãi thênào, Phong Nhật Lam đều ngọt như kẹo thương nàng, sủng nấng, cam tâm làm thể thân. Chỉ cầu được ở bên nàng, yêu cầu cầu hắn không nhiều. Cho dù nàng yêu hắn chỉ là khát vọng, hắn cũng không dám mở miệng. Chỉ cầu mong được ở bên nàng.

Tình yêu của hắn thật sự hèn mọn, đến cả tự tôn cũng không cần nữa. Nhưng Vân Chu Tước lại lên tiếng nói không cần hắn, từng câu từng câu tàn ngôn nhẫn ngữ, giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào tim.

Tình yêu của hắn bị chà đạp. Tự tôn của hắn một chút cũng chẳng còn. Vết thương này của hắn, quathực sâu, rất sâu.

Hắn nhìn qua bộ dạng của Phong Nhật Lam thì cũng biết hắn đã chịu vết thương nặng đến đâu, cũng biết khi đó hắn chịu bao nhiêu khổ sở.

“Ái! Hai cái người này thật là...” Thân Đồ Phi Tinh thở dài. Cũng không có cách khác. “ò đi bỏ đi. Cứ coi như ta lại gặp xui xẻo.”

Hắn gỡ đầu gỡ tóc, đang chuẩn bị bỏ cuộc rồi đi thì phát hiện ra Vân Chu Tước đang đứng ở phía sau.

n lặng người đi. Trộm liếc mắt nhìn một cái Phong Nhật Lam vội vã lên tiếng. “Ách... Chu Tước, nàng đến lúc nào thế?”

Phong Nhật Lam nhìn về phía nàng. Hai người ánh mắt chạm nhau. Mắt không rời đi, bộ dạng lãnh đạm khiến tâm Vân Chu Tước se lại.

Đoạn đối thoại vừa rồi, nàng đã nghe thấy hết. Nàng thật sự đã l hắn, một vết thương rất sâu...

“Ách...” Thân Đồ Phi Tinh ngưng ngưng nhìn hai người liếc mắt một cái. “Vây... Hai người các người cứ từ từ tán gẫu... Nghênh Tụ. Đi thôi!” ầm lấy tay Hương Nghênh Tụ. Hai người rảo bước nhanh rời khỏi.

◎ ◎ ◎ ◎ ◎ ◎

“Có việc gì không?” Phong Nhật Lam thân nhiên lên tiếng. Con ngươi đen thâm nhìn về phía Vân Chu Tước. Khóe miệng thoáng hiện lên một nét cười nhạt. Chính là bất hòa hữu lễ. *(Hai bên không vừa lòng, chỉ chào hỏi cho có phép)*

Vân Chu Tước nhìn hắn. Mấy tháng nay hắn chính là dùng cái thái độ này đối đãi với

Đến giờ khi bị đối đại thế này, nàng không nhớ lại cái miệng thói của hắn trước kia, sẽ luôn làm nàng cười, sẽ khiến nàng giận hắ

Nàng nhớ hắn của trước kia; nhưng đây chính là nàng tự chuốc lấy. Ai bảo nàng lại làm tổn thương trái tim của hắn? Hắn yêu nàng, tình yêu hèn mọn như thế. Là nàng khiên yêu của hắn không thể phát triển. Nàng không những không cảm kích mà thậm chí còn bởi vì sợ hãi mà không lựa lời làm tổn thương hắn. Khi đó nàng chỉ muốn bảo vệ chính mình, chỉ muốn tránh tất cả...

Chỉ muốn... Thương hại hắn. “Thật xin lỗi...” Nàng nhẹ lên tiếng. “Ta... đã khiến người tổn thương rất nặng rất nng rồi! Ta khi đó thực sự là rất luống cuống. Ta loạn tới mức không biết phải làm sao. Nhưng ta thật sự không phải là cố ý. Ta chỉ là không dám thừa nhận bản thân...”

“Đủ rồi!” Phong Nhật Lam đánh gãy lời nói của nàng. Khuôn mặt vẫn không một tia tươi cười, cócũng cũng chỉ là vẻ mặt lãnh đạm.

◎ ◎ ◎ ◎ ◎ ◎

“Đừng nói yêu ta. Tình yêu của nàng ta không nhận nổi! Vân Chu Tước, nàng rốt cuộc muốn ta phải làm sao?”

“Nàng tưởng chỉ cần một câu nói yêu ta sẽ có thể vẫn hồi hết thấy ư? Nàng đem ta biến trở thành cái loại người gì? Cần thì có, không cần thì không để ư? Ta là người, không phải là đồ chơi của nàng, không phải là thứ để nàng cần thì chơi, chơi chán rồi thì vứt đi!”

“Không! Không phải như vậy...” Vân Chu Tước hoảng hốt muốn giải thích nhưng hắn lại không nghe.

“Nàng cảm thấy chơi đùa với ta như thế còn chưa đủ hay sao? Tự ái của ta còn chưa bị nàng chà đạp đủ ư?”

Hắn cười chế nhạo. Con ngươi đen mang đầy sự lãnh đạm. “Đủ rồi. Ta không muốn bị nàng chỉ đạo nữa. Ta cũng sẽ chiều theo ý nàng, sẽ không bám lấy nàng nữa, sẽ cách nàng xa xa một chút. Cũng xin nàng không cần đến đây đưa vớ tay

“Ta...” Vân Chu Tước ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn. Đôi mắt bắt đầu phủ một tầng sương mù. “Người, người hận ta đến mức không còn yêu ta nữa sao?” ọng điệu trở nên run rẩy, nàng sợ hãi hỏi.

Phong Nhật Lam nhắm mắt. "Yêu hay không yêu, giờ cũng đã chẳng còn gì là quan trọng nữa."

"Đã... không còn là gì sao?" Nàng nhắc lại lời của hắn. Giọt trên khóe mắt cũng không nhận được nữa mà chảy xuống. Nàng vội vã cúi đầu, không muốn cho hắn nhìn thấy. "Vậy sao? Thế thì, ta biết rồi..."

Nàng thấp giọng. Màng sương đọng trên mắt tích dần lại, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hắn nhìn thấy... nàng, nàng khóc ư?

Lần đầu tiên nhìn nàng, ánh mắt của Phong Nhật Lam trở nên phức tạp. Nàng khóc cái gì? Là nàng hại hắn. Hắn không khóc thì nàng khóc cái gì?

Nàng tưởng nước mắt có thể giải quyết được tất cả ư? Không! Không bao giờ!

Siết chặt nắm tay, Phong Nhật Lam lạnh lùng hạ quyết tâm, không để ý tới nàng, quay đầu xoay người.

"Xin lỗi... Thật sự xin lỗi..." Biết hắn tỉnh rồi khỏi, Vân Chu Tước che miệng lại, đau khổ ngồi xổm người xuống. Nước mắt không ngừng rơi, thấm đẫm khuôn mặt. Nàng không cần gì cả chỉ cần hắn thôi..."Xin lỗi..." Là nàng đã sai. Là nàng hại hắn. "Xin lỗi..." Nàng không ngừng xin lỗi. Nhưng mà dù cho có ngàn lời xin lỗi cũng không cách nào có thể khiến hắn quay về.

Tâm hắn đã chết. Không hề yêu nàng.

"Xin lỗi..." Nàng thút thít. Ánh mắt bởi vì lệ thủy mà trở thành một tầng sương mù. Qua đôi mắt ngập nước, nàng nhìn thấy một đôi hài đứng ở trước mặt nàng.

Nàng ng sốt, ngừng khuôn mặt đầy nước mắt nhìn lên. "Phong..." Người nàng nhìn thấy chính là hắn. Nàng mở to mắt.

"Đáng chết nhà nàng! Nàng khóc cái gì?" Phong Nhật Lam dùng sức kéo nàng dậy, thô bạo bắt lấy vai ca nàng dùng sức mà lắc. "Vân Chu Tước. Nàng khóc cái gì? Nàng tưởng nước mắt của nàng có thể vẫn hồi lại cái gì? Nàng khóc cái gì? NÀNG KHÓC CÁI GÌ?"

"Ta, ta..." Vân Chu Tước liếc mình lắc đầu. Nàng muốn lên tiếng giải thích nhưng hắn lại đột nhiên cúi đầu xuống, hôn môi của nàng.

"Đáng chết nhà nàng. Nữ nhân đáng chết!" Hắn lại hôn lên môi nàng, cắn nhẹ lên bờ môi mọng.

"Nàng đáng chết! Đáng chết

Còn hắn. Đáng chết khi không bỏ được nàng. Không bỏ đi được khi thấy nước mắt của nàng.

Bước chân rồi đi nhưng lòng lại lưu luyến khi nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng. Nghe thấy tiếng nàng khóc rống, hắn đau lòng không chịu được. Rõ ràng là tức giận nhưng lại không bỏ được nàng.

Hắn dùng lực cắn môi nàng. Như muốn phát tiết lửa giận của mình. Hắn há miệng cắn lên môi, cố ý làm đau nàng.

"Đừng ừm..." Vân Chu Tước chặt chẽ nắm lấy hắn để ý trên môi bị đau. Hắn chịu để ý tới nàng, trong lòng nàng thực sự rất hạnh phúc.

"Nhật Lam..." Nàng nhỏ giọng, thừa dịp hắn buông mà sợ hãi hỏi hắn: ưoi, người không tức giận nữa ư?"

"Im miệng!" Hắn trừng nàng nhưng lại yêu thương hôn lên những giọt nước mắt còn vương trên mặt nàng.

"Khóc cái gì? Không được khóc!" Hắn có thể hung dữ nhưng lại ôn nhu hôn lên khuôn mặt đầy lệ của nàng.

"Cái này. Cát kỹ!" Hắn nhét vào trong tay nàng một vật.

"Đây là...???" Vân Chu Tước kinh ngạc nhìn mảnh ngọc bội trên tay. Là miếng uyên ương ngọc bội đã bị nàng đập vỡ. Từng mảnh từng mảnh được gắn trở lại.

"Này... Người..." Nàng ngờ ngợ ngẩn ngẩn nhìn hắn. Là hắn đem ngọc từng khối từng khối hợp lại gắn trở lại ư? Rõ ràng là nàng hại hắn, hắn vẫn lên mảnh nhỏ rồi gắn nó lại... Phong Nhật Lam hung hăng trừng nàng.

."Miếng ngọc này, nàng thử tiếp tục làm mất một lần nữa xem!"

"Không! Sẽ không!" Vân Chu Tước vội vã lắc đầu. "Sẽ không mất nữa đâu. Sẽ không..."

Nàng nở nụ cười. Mắt còn ánh lệ nhìn hắn. "Người, người không tức giận nữa?"

"Tức chết đi được!" Phong Nhật Lam nói. Nhưng khi nhìn thấy nước mắt của nàng, thì dù có bị chọc giận nhiều hơn nữa thì hắn cũng không nổi giận.

"Thế thì..." thấy hắn còn tức giận, nàng không khỏi sợ hãi. Phong Nhật Lam dùng sức ôm lấy nàng.

“Ta cảnh cáo nàng, nếu có lần tiếp theo, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nàng. Đã biết hay chưa?” Hấn cứng giọng nói.

Vân Chu Tước trừng mắt nhìn hấn. Hiểu được hấn giả vờ to tiếng dọa nàng, nàng nhin cười không được.

“Đã biề... như vậy nữa.”

Nắm chặt trong tay miếng ngọc bội, nàng ngẩng đầu đối trán với hấn, lộ ra mỹ lệ tươi cười. Ánh mắt chứa đầy yêu thương nhìn hấn, nàng khẽ cất tiếng

“Nhật Lam. Ta yêu ngươi.”

Phong Nhật Lam dùng sức hôn nàng. Thanh âm trong miệng không rõ ràng “Ta cũng vậy...”

Trái tim yêu nàng. Từ bốn năm trước, đã không thêr kiểm chế.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Giống Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.